UNIWERSYTET ROLNICZY
im. Hugona Kołłątaja w Krakowie

04. 2009

biuletyn informacyjny

nr 2(58) ISSN 1899-7775

Wybrane zdjęcia nadesłane na konkurs fotograficzny

Fot. Alicja Siuta

Fot. Gabriela Baran

Fot. Magdalena Jędrysik

Fot. Irena Pastuszak

spis treści

Redakcja
Szymon Sikorski – Redaktor Naczelny
Monika Zębala
Joanna Roczniewska

Adres Redakcji
Biuro Rektora
Uniwersytetu Rolniczego w Krakowie
Al. Mickiewicza 21
31-120 Kraków
tel. (+48) 12 662 44 36
fax: (+48) 12 633 62 45
e-mail: rector@ur.krakow.pl

Wydawca
Uniwersytet Rolniczy
im. Hugona Kołłątaja w Krakowie

Fotografie:
Gabriel Wojcieszek
Izabella Jachimczyk
Joanna Roczniewska
Dariusz Marszalik

Projekt okładki
opracowanie graficzne: Barbara Widłak
zdjęcie: Małgorzata Kózka

Redakcja zastrzega sobie prawo
do dokonywania skrótów i zmian redakcyjnych
w nadesłanych tekstach

ISSN: 1899-7775
Nakład: 1000 egz.

Biuletyn Informacyjny Uniwersytetu Rolniczego
im. Hugona Kołłątaja w Krakowie
dostępny jest w wersji elektronicznej
na stronie internetowej uczelni www.ur.krakow.pl

Skład, łamanie, druk:
Drukarnia Ekodruk
ul. Powstańców Wielkopolskich 3
30-553 Kraków

z życia Uczelni

Nominacje profesorskie 4
Wspomnienie o doc. dr Bolesławie Wachackim 10
Wspomnienie o prof. Edwardzie Firku 11
Z prac Senatu 12

konferencje...

Konferencje, seminaria, warsztaty 13

nie tylko nauka

KRSzWK w Dworku UR 21
Wystawa szynszyli 23
Europejskie ramy klasyfikacji 26
Nowe pytania o proces boloński 29
Wody termalne 31
Wywiad z dr inż. Stefanem Satorą 32
Noworoczne spotkanie Technologów Żywności 34
Spotkanie Noworoczne z Seniorami ZNP 35
Spotkanie z biotechnologami z Łotwy 36
Wyniki konkursu fotograficznego 37

sukcesy pracowników

Pracownik Uczelni doradcą Prezydenta RP 38
Stypendia dla Młodych Pracowników Nauki 40
Małopolskie Stypendium Doktoranckie 41
Dobry staż wygrał konkurs 41

studenci

Wielka Lekcja Inżynierii Środowiska i Geodezji 42
Wydziałowa Sesja Kół Naukowych 43
Targi edukacyjne 45
Dzień otwarty Uniwersytetu Rolniczego 46
Okiem absolwenta 48

piszą o nas

Uczelnia w mediach 50

Nominacje profesorskie

Prof. dr hab. inż. Stanisław Harasimowicz

Katedra Geodezyjnego Urządzania Terenów Wiejskich
Wydział Inżynierii Środowiska i Geodezji

Prof. dr hab. inż. Stanisław Harasimowicz

Stanisław Harasimowicz – profesor nauk technicznych w zakresie geodezji i kartografii. Urodził się w Hanuninie na Wołyniu 17 stycznia 1943 roku.

Wykształcenie, stopnie i tytuły naukowe

Studia odbył w latach 1962–1966 na Wydziale Melioracji Wodnych i Geodezji WSR w Krakowie i uzyskał stopień magistra inżyniera geodezji urządzeń rolnych. W latach 1971–1973 odbył dodatkowe studia na Wydziale Rolnym AR w Krakowie, uzyskując stopień magistra inżyniera rolnictwa. Stopień naukowy doktora nauk technicznych nadała mu w 1977 roku Rada Wydziału Melioracji Wodnych i Geodezji AR w Krakowie na podstawie rozprawy doktorskiej pt. *Wpływ przestrzennego ukształtowania gospodarstw rolnych na organizację i efektywność produkcji rolniczej na przykładzie Kotliny Żywieckiej*. Stopień naukowy doktora habilitowanego nauk technicznych w zakresie geodezji i kartografii nadany mu został w 1991 roku przez Radę Wydziału Geodezji Urządzeń Rolnych ART w Olsztynie za zgromadzony dorobek naukowy oraz rozprawę habilitacyjną pt. *Optymalizacja podziału wsi na gospodarstwa ze względu na odległość gruntów od siedlisk*, Zesz. Nauk. AR w Krakowie, ser. Rozprawy nr 110, 1986. Tytuł profesora nauk technicznych uzyskał w roku 2009.

Przebieg pracy zawodowej

Do pracy w ówczesnej Wyższej Szkole Rolniczej w Krakowie został przyjęty w 1968 roku. Po dwu latach pracy w Biurze Geodezji i Terenów Rolnych w Krakowie na stanowisku inżyniera geodety. Rozpoczął pracę w Katedrze Planowania i Organizacji Terenów Rolniczych na etacie naukowo-technicznym. W 1977 roku, po obronie pracy doktorskiej, przeniesiony został na etat dydaktyczny uzyskując stanowisko adiunkta. Wkrótce po opublikowaniu rozprawy habilitacyjnej w roku 1986 utracił zatrudnienie w AR w Krakowie, które ponownie uzyskał w listopadzie 1989 roku obejmując stanowisko adiunkta w Katedrze Geodezyjnego Urządzania Terenów Wiejskich. W roku 1999 został powołany do pełnienia funkcji kierownika Katedry, z której zrezygnował po niespełna 10 latach z powodu przejścia na emeryturę. W 2001 roku został mianowany na stanowisko profesora nadzwyczajnego w Katedrze Geodezyjnego Urządzania Terenów Wiejskich.

Zainteresowania i dorobek naukowy

Jego badania naukowe dotyczą w głównej mierze: struktury podziałów gruntowych we wsi i jej wpływu na efektywność gospodarowania, szacowania wartości dochodowej gruntów rolnych, oddziaływania autostrad na produkcyjną przydatność tych gruntów oraz zagadnień ochrony środowiska przyrodniczego na wsi.

Do głównych osiągnięć naukowych można zaliczyć opracowanie zasad oceny i kształtowania rozłogów gospodarstw rolnych oraz określania podstawowych parametrów przestrzennych scaleń gruntowych dotyczących projektowania sieci drogowej i nowego układu działek gruntowych.

Jest współautorem modelu optymalizacji struktury przestrzennej wsi opartego na podziale wsi na niewielkie paski elementarne wydzielane w kompleksach scaleniowych wzdłuż założonego kierunku projektowania działek. Model ten, w powiązaniu z mapą numeryczną

i sporządzonym oprogramowaniem, pozwala na określenie podziału wsi na gospodarstwa, który cechuje najmniejsza odległość gruntów od siedlisk i zachowanie założonych parametrów przestrzennych działek gruntowych.

Jego łączny dorobek obejmuje 169 publikacji, w tym mieści się 56 prac indywidualnych i 113 opracowanych we współautorstwie, wśród których wyróżnić można 144 oryginalnych prac twórczych, dwa skrypty, jedną monografię oraz 22 prace o charakterze wdrożeniowym i popularno-naukowym.
Kierował wykonaniem trzech „grantów" przyznanych przez Komitet Badań Naukowych w latach 1994, 2002 i 2003.

Do najważniejszych publikacji można zaliczyć:

- Harasimowicz S. 2000. *Ekonomiczna ocena rozłogu gruntów gospodarstwa rolnego*, AR w Krakowie, s. 1–115;
- Harasimowicz S., Ostrągowska B. 2001. *Influence of field extend on cultivation costs*, Electronic Journal of Polish Agricultural Universities, Environmental Development, Volume 4, Issue 2, 2001, AR we Wrocławiu, s. 1–15;
- Harasimowicz S. 2002. *Ocena i organizacja terytorium gospodarstwa rolnego*. Wydawnictwo Akademii Rolniczej w Krakowie, s. 1–239;
- Harasimowicz S., Janus J., Ostrągowska B., *Using digital maps for determining the distance of arable land plots from household dwellings*. W: Kremers H., Tikunov V. *InterCarto – InterFIS 12, International Conference on Geoinformation for Sustainable Development*, Deutsche Gesellschaft für Kartographie, Berlin 2006, s. 34-44;
- Harasimowicz S., Janus J., *Optimalization of Land Plots Layout Against Household Dwellings Within the Villages*, Proceedings International CODATA Symposium on LandCover Logic, Bon, Germany, November 28/29, 2007, s. 43-54;
- Harasimowicz S., Janus J., *Optimization of Arable Plots Arrangement in Comparison to Farm Settlements a Village.* FIG Working Week 2008 in Spatial Planning, s 15.

Działalność dydaktyczna i organizacyjna

Był promotorem czterech prac doktorskich. Kierował wykonaniem 55 prac magisterskich. Był opiekunem Koła Naukowego Geodetów w latach 1978-1981. Brał również udział w organizowaniu 4 obozów naukowych, których efektem było opracowanie 7 referatów wygłoszonych w ramach Koła Naukowego Geodetów. Sześć spośród tych referatów zostało opublikowanych w Zeszytach Naukowych AR w Krakowie oraz w Przeglądzie Geodezyjnym. Bierze czynny udział w działalności organizacyjnej Uczelni. Był członkiem Rady Bibliotecznej (przez dwie kadencje) oraz siedmiu Komisji Senackich i wielu Komisji Wydziałowych.

Przyznane odznaczenia i nagrody

Wielokrotnie nagradzany przez JM Rektora za działalność naukową. Odznaczony złotym krzyżem zasługi.

Zainteresowania pozanaukowe

Uprawia z zamiłowaniem rekreację o charakterze sportowym. W czasie studiów reprezentował przez wiele lat Uczelnię na zawodach pływackich w stylu dowolnym i klasycznym. Posiada uprawnienia ratownika wodnego i sternika jachtowego. Przepłynął kajakiem między innymi: Wisłę, Dunajec, Drawę, Brdę, Czarną Hańczę, Bug, Dunajec, San i Pilicę. Wolne chwile poświęca literaturze oraz doskonali się w grze na gitarze klasycznej.

Prof. dr hab. inż. Grzegorz Jamrozy

Zakład Zoologii Leśnej i Łowiectwa, Wydział Leśny

Prof. dr hab. inż. Grzegorz Jamrozy

Grzegorz Jamrozy – profesor nauk leśnych w zakresie zoologii – teriologii. Urodził się 23 maja 1948 r. w Mysłowicach (woj. śląskie).

Wykształcenie, stopnie i tytuły naukowe

Grzegorz Jamrozy jest absolwentem Technikum Leśnego w Brynku koło Tarnowskich Gór. Studia na Wydziale Leśnym AR w Krakowie ukończył w 1972 r. otrzymując dyplom magistra inżyniera leśnictwa. Stopień naukowy doktora nauk leśnych uzyskał w 1979 r. w Instytucie Badawczym Leśnictwa w Warszawie na podstawie rozprawy *Zimowa sytuacja troficzna jeleni w środowiskach górskich, na przykładzie wybranych obiektów w polskiej części Karpat* (*Winter food resoures and food preferences of red deer in Carpathian forests* Acta theriol. 25, 17, 1979). Promotorem przewodu doktorskiego był prof. dr hab. Ryszard Dzięciołowski. Habilitował się na Wydziale Leśnym AR w Krakowie z zakresu leśnictwa – ekologii zwierząt łownych w 1995 r. na podstawie rozprawy *Występowanie, rozmieszczenie i stan populacji ssaków łownych w polskich Karpatach*, Zesz. Nauk. AR w Krakowie, ser. Rozprawy 190, 1994. Tytuł naukowy profesora nauk leśnych uzyskał w styczniu 2009 r.

Przebieg pracy zawodowej

Od ukończenia studiów leśnych w roku 1972 jest pracownikiem naukowo-dydaktycznym Wydziału Leśnego AR w Krakowie, początkowo w Instytucie Ochrony Lasu, od roku 1982 – po reorganizacji – w Zakładzie Ochrony Lasu i Łowiectwa, a od 1993 r. w nowo powołanym Zakładzie Zoologii Leśnej i Łowiectwa, zajmując kolejno stanowiska: asystenta stażysty (1972-1973), asystenta (1973-1974), starszego asystenta (1974-1979), adiunkta (1979-2004) i profesora nadzwyczajnego (od 2004). Profesor Grzegorz Jamrozy od roku 1996 jest kierownikiem Zakładu Zoologii Leśnej i Łowiectwa.

Zainteresowania naukowo-badawcze i dorobek naukowy

Główne zainteresowania naukowe obejmują: zoologię leśną, teriologię, ekologię zwierząt łownych, faunę karpackich parków narodowych, ze szczególowym uwzględnieniem ssaków. Do najważniejszych kierunków działalności naukowo–badawczej prof. G. Jamrożego można zaliczyć:

1. prace nad metodą monitorowania populacji i określania liczebności dużych ssaków roślinożernych w lasach;
2. badania populacji ssaków oraz wybranych ptaków w karpackich parkach narodowych,
3. określenie aktualnego występowania i tendencji zmian liczebności dużych i średnich ssaków (zajęczaki, duże gryzonie, drapieżne, parzystokopytne) w polskich parkach narodowych oraz
4. inicjowanie badań z zakresu ekologii i etologii, a także gromadzenie danych historycznych (od plejstocenu po współczesność) wybranych gatunków ssaków górskich (kozica tatrzańska, świstak, duże ssaki drapieżne) oraz opracowywanie naukowych monografii przyrodniczych tych gatunków.

Niektóre ważniejsze publikacje:

- *The occurrence of the lynx in the Carpathian Mountains* Acta theriol., 1990;
- *Duże ssaki masywu Babiej Góry* – rozdział w monografii, PAN, 2003;
- *Numbers, distribution and population changes of the Tatra chamois Rupicapra rupicapra tatrica*, Nature Conservation, 2004;

- *The Tatra chamois – environmental and population changes, from the Pleistocene until the present time,* Nature Conservation, 2006;
- *Carnivores, even-toed ungulates, lagomorphs and large rodents in Polish national parks*, Annales Zoologici Fennici (Helsinki), 2008.

Profesor Jamrozy jest też autorem lub współautorem skryptów dla studentów: *Klucze do oznaczania kręgowców i niektórych oznak ich bytowania*, Skrypty AR w Krakowie, 1990 oraz wspólnie z A. Tomkiem – *Zoologia dla leśników*, Skrypty AR w Krakowie, 1990. W roku 2007 opublikował, przy współudziale Ł. Pęksy, Z. Urbanika i W. Gąsienicy Byrcyna, monumentalną monografię przyrodniczą *Kozica tatrzańska – Rupicapra rupicapra tatrica – The Tatra chamois*.

Profesor Grzegorz Jamrozy jest autorem lub współautorem w sumie 94 publikacji, w tym 51 oryginalnych prac twórczych oraz rozdziałów w monografiach przyrodniczych trzech parków narodowych. Jest współautorem planów ochrony dwóch parków narodowych: Babiogórskiego i Magurskiego.

Działalność dydaktyczna

Od podjęcia pracy nauczyciela akademickiego w roku 1972 prof. G. Jamrozy prowadzi w pełnym zakresie zajęcia dydaktyczne ze studentami leśnictwa z przedmiotów: *zoologia leśna*, *gospodarka łowiecka*, *teriologia* i *ornitologia* leśna. Zajęcia te były zawsze bardzo wysoko oceniane w ankietach studentów, a wykłady cieszyły się wyjątkowo dużą frekwencją. Prof. G. Jamrozy był autorem i współautorem dwóch skryptów akademickich oraz ich uzupełnionych i zmodyfikowanych wznowień. Był też pomysłodawcą i współautorem stosowanego z powodzeniem od roku 1991 punktowego systemu prowadzenia zajęć i zaliczania przedmiotu, którego zasady zostały opublikowane w dwóch pracach dydaktycznych (Jamrozy, Tomek 1991 i 1992). Posiada także dorobek dydaktyczny poza macierzystym Wydziałem, wynikający z prowadzenia różnego rodzaju wykładów, szkoleń. W związku z pracą dydaktyczną w środowisku myśliwych, a także licznymi publikacjami popularno-naukowymi oraz fachowymi w miesięczniku Polskiego Związku Łowieckiego „Łowiec Polski", został w roku 1998 mianowany „lektorem – ekspertem PZŁ".

Profesor Grzegorz Jamrozy był promotorem dwóch przewodów doktorskich (jednego ukończonego z wyróżnieniem), jest też promotorem dwóch kolejnych przewodów doktorskich znajdujących się w toku realizacji. Był opiekunem około 60 prac magisterskich, z których kilkanaście zaowocowało publikacjami naukowymi. Wykonał też 7 recenzji rozpraw doktorskich i habilitacyjnych.

Działalność organizacyjna

Profesor Jamrozy w okresie swego zatrudnienia na Wydziale Leśnym pełnił różne funkcje organizacyjne. Pracował w licznych komisjach wydziałowych (m. in. ds. inwestycji, okresowej oceny nauczycieli akademickich, dydaktycznej, ds. nagród), w Senackiej Komisji ds. Socjalnych oraz w Senackiej Komisji ds. Oceny Kadr. Aktualnie jest przewodniczącym Wydziałowej Komisji Wyborczej. Po objęciu funkcji kierownika Zakładu Zoologii Leśnej i Łowiectwa w roku 1996, doprowadził do personalnej rozbudowy jednostki. Ważnym osiągnięciem organizacyjnym G. Jamrożego było utworzenie „Karpackiej Stacji Doświadczalnej ZZLiŁ" z siedzibą w Krempnej (Beskid Niski) oraz podjęcie dynamicznie rozwijanej współpracy Zakładu z Magurskim Parkiem Narodowym, która zaowocowała prowadzonymi tam licznymi projektami badawczymi. Prof. Grzegorz Jamrozy od roku 1995 jest członkiem rad naukowych dwóch parków narodowych: Babiogórskiego i Magurskiego (gdzie pełni funkcję wiceprzewodniczącego Rady). W latach 1972-1980 był członkiem Związku Nauczycielstwa Polskiego, a od roku 1980 NSZZ „Solidarność". Od czasów studiów związany jest ze studenckim ruchem naukowym, w latach 1994-1997 sprawował bezpośrednią opiekę nad Kołem Naukowym Leśników.

Odznaczenia i nagrody

Za działalność populatoryzatorsko-dydaktyczną w środowisku myśliwych odznaczony został Brązowym Medalem Zasługi Łowieckiej. Otrzymał kilkanaście nagród Rektora UR w Krakowie za prace badawcze i za osiągnięcia w dziedzinie dydaktyczno-wychowawczej. W roku 2004 został odznaczony Złotym Krzyżem Zasługi RP.

Zainteresowania pozanaukowe

Życie i praca na łonie natury – pielęgnacja lasu, ogrodu, uprawa ziemi, a w szczególności plantacyjna uprawa drzew iglastych.

Prof. dr hab. inż. Wojciech Ząbecki

Katedra Ochrony Lasu i Klimatologii Leśnej, Wydział Leśny

Prof. dr hab. inż. Wojciech Ząbecki

Wykształcenie, stopnie i tytuły naukowe

Wojciech Ząbecki urodził się w rodzinie od wielu pokoleń związanych z leśnictwem. W roku 1968 ukończył Liceum Ogólnokształcące w Piotrkowie Trybunalskim. Studia wyższe odbył w latach 1968-1973 na Wydziale Leśnym ówczesnej Akademii Rolniczej im. H. Kołłątaja w Krakowie uzyskując tytuł magistra inżyniera leśnictwa przedstawiając pracę *Szkodniki techniczne jaworu (Acer pseudoplatanus L.) w Bieszczadach Zachodnich*. Stopień doktora nauk leśnych nadała mu w 1982 r. Rada Wydziału Leśnego Akademii Rolniczej im. H. Kołłątaja w Krakowie, na podstawie rozprawy doktorskiej pt.: *Rola owadów w procesie zamierania jodłowych drzewostanów Ojcowskiego Parku Narodowego znajdujących się pod wpływem przemysłowych emisji*. Stopień doktora habilitowanego przyznała mu w roku 2000 Rada Wydziału Leśnego AR w Krakowie, na podstawie rozprawy habilitacyjnej pt.: *Podatność drzewostanów sosnowych na zasiedlenie przez owady kambio- i ksylofagiczne w rejonie Tarnobrzeskiego Zagłębia Siarkowego*. W styczniu 2009 r. Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej nadał Wojciechowi Ząbeckiemu tytuł naukowy profesora nauk leśnych.

Przebieg pracy zawodowej

Wojciech Ząbecki, będąc studentem, podjął pracę na Wydziale Leśnym w 1972 r., na stanowisku technika (1972-1974). Po ukończeniu studiów pracował kolejno jako asystent (1974-1976), starszy asystent (1976-1982), adiunkt (1982-2005), a od 2005 roku profesor nadzwyczajny UR. W latach 1994-1995 pełnił obowiązki kierownika Zakładu Ochrony Lasu AR w Krakowie. Od 1 lipca 2001 r. do 31 sierpnia 2004 r. był kierownikiem tego Zakładu, a od 1 września 2004 r. jest kierownikiem nowo powstałej, w wyniku restrukturyzacji na Wydziale Leśnym, Katedry Ochrony Lasu i Klimatologii Leśnej.

Zainteresowania naukowo-badawcze, dorobek naukowy

Działalność naukowo-badawcza prof. Wojciecha Ząbeckiego obejmuje nauki leśne, głównie ochrony lasu oraz entomologii leśnej. Jego dorobek naukowy i dydaktyczny zawiera 134 opracowania. Na osiągnięcia te składa się 73 samodzielnych lub współautorskich prac opublikowanych, 21 dokumentacji naukowych, 8 niepublikowanych referatów naukowych oraz kilkadziesiąt ekspertyz. Spośród 73 prac opublikowanych, 41 ukazało się w języku angielskim i czeskim, a 48 w czasopismach lub wydawnictwach zagranicznych. Prace naukowe dotyczą główne ekologicznych uwarunkowań kształtowania się zgrupowań owadów kambio- i ksylofagicznych w drzewostanach sosnowych, jodłowych i świerkowych, przekształconych w wyniku destrukcyjnego oddziaływania czynników antropogenicznych oraz technik ograniczania gradacyjnego występowania tej grupy owadów.

Początkowo dotyczyły one owadów kambio- i ksylofagicznych występujących na jodle. Wyniki tych badań pozwoliły na zwrócenie uwagi na proces rozpadu drzewostanów jodłowych, szczególnie w rezerwatach ścisłych. Dowiodły konieczności zrewidowania zasady stosowania tylko biernej ochrony w rezerwatach ścisłych, w warunkach ciągłej presji imisji przemysłowych, co prowadziło, wbrew celowi ochrony, do zubożenia najcenniejszych fragmentów bogatych leśnych biocenoz.

Kolejny nurt badań dotyczył zagrożenia drzewostanów sosnowych ze strony szkodliwych owadów i czynników abiotycznych w warunkach imisji przemysłowych. Badania te wykonywane były w ramach węzłowych programów badawczych. Wyniki badań umożliwiły opracowanie oryginalnej metody cięć sanitarno-higienicznych w drzewostanach sosnowych w warunkach stałej presji imisji. Stosowanie wspomnianej metody cięć pozwala ograniczać bazę żerową dla owadów kambio- i ksylofagicznych, głównych sprawców wydzielania się drzew osłabionych.

Ostatni nurt naukowych zainteresowań prof. Wojciecha Ząbeckiego obejmuje wpływ warunków środowisk leśnych na występowanie kambio- i ksylofagicznych owadów w świerkowych drzewostanach i problem ich rozpadu w warunkach górskich. Badania prowadzone najpierw samodzielnie, a następnie z partnerami zagranicznymi, zaowocowały opisaniem różnicowania się entomofauny kambio- i ksylofagicznej w zależności od wieku drzewostanów, siedliska, stanowiska drzewa w drzewostanie oraz porażenia drzew przez patogeniczne grzyby korzeniowe. Opisał, także ważne z punktu widzenia ochrony lasu, zjawisko powstawania gniazd kornikowych z powodu porażenia drzew piorunem w drzewostanach świerkowych.

Działalność dydaktyczna

Aktywność dydaktyczna prof. Wojciecha Ząbeckiego rozpoczęła się od 1974 r. na Wydziale Leśnym w Krakowie. Aktualnie składają się na nią: autorskie wykłady *Ochrona lasu* dla studentów studiów stacjonarnych i niestacjonarnych o specjalności Gospodarka Leśna, wykłady *Kompleksowa ochrona lasu* dla studentów o specjalności Ochrona Zasobów Leśnych, wykłady monograficzne dla studentów uzupełniających studiów magisterskich *Ochrona lasu w warunkach górskich* i *Ochrona lasu w warunkach antropopresji* oraz wykłady fakultatywne dla studentów studiów stacjonarnych i niestacjonarnych *Wycena lasów i zadrzewień*. Prowadzi również konwersatoria i seminaria dla studentów stacjonarnych, a także wykłady i ćwiczenia terenowe na studiach podyplomowych *Plantacyjna uprawa drzew i krzewów szybkorosnących*. W okresach poprzednich ponadto prowadził następujące zajęcia: wykłady fakultatywne *Podstawy leśnictwa* dla studentów Wydziału Rolniczo-Ekonomicznego, a na studiach podyplomowych w Szkole Wiedzy o Terenie AR w Krakowie, wykłady w zakresie *Wycena drzew i drzewostanów.* Posiada także dorobek dydaktyczny poza macierzystym Wydziałem i Uczelnią. Wykładał *Wycenę drzew i drzewostanów* w Lubelskiej Szkole Biznesu przy KUL i Małopolskiej Wyższej Szkole Ekonomicznej w Tarnowie.

Był wykładowcą w organizowanych szkoleniach dla służby leśnej z terenu regionalnych dyrekcji Lasów Państwowych w Katowicach, Krakowie i Krośnie z zakresu aktualnych metod ochrony drzewostanów przed szkodami ze strony czynników biotycznych i abiotycznych. Brał udział w cyklu szkoleń dla administracji Lasów Państwowych na temat: *Zasady postępowania ochronnego w lasach o szczególnych wartościach przyrodniczych*. Był zatrudniony jako ekspert w certyfikacji gospodarki leśnej (2002-2007).

Pod jego kierunkiem wykonano 2 prace doktorskie, w tym jedną z wyróżnieniem oraz 71 prac magisterskich. Aktualnie jest opiekunem 4 dalszych prac doktorskich.

Współpraca z krajowymi i zagranicznymi placówkami naukowymi

Od 1994 r. nieprzerwanie współpracuje naukowo z Katedrą Ochrony Lasu i Łowiectwa Uniwersytetu Rolniczo-Leśnego w Brnie, a od 2004 r. z Instytutem Badawczym Leśnictwa i Łowiectwa w Jiloviště (Czechy). Brał udział w realizacji 3 grantów finansowanych przez stronę czeską, dla których obiektami badań były lasy Beskidów Czech i Polski. Były one wykonywane głównie w ramach trzech grantów:

1. *The activation of cambioxylophagous fauna in Norway spruce stands weakend by anthropogenic factors in the watershed Šance* – grant finansowany przez Ministerstwo Rolnictwa Republiki Czeskiej, (1995-2003),
2. *Trap trees affected by Armillaria sp. attractiveness for cambiophagous insects* (2004 – 2007),
3. *The importance of cambioxylophagous fauna of Norway spruce in region with basic population level of bark beetle (Ips typographus)* – grant finansowany przez Ministerstwo Edukacji i Sportu Republiki Czeskiej (2004-2007). Wiązało się to z corocznymi 3-4 tygodniowymi wyjazdami naukowymi do Czech i równolegle do Beskidu Śląskiego i Żywieckiego w Polsce.

Zainteresowania pozanaukowe

Myślistwo, brydż towarzyski, turystyka rekreacyjna.

Wspomnienie o doc. dr Bolesławie Wachackim

(1930–2009)

Doc. dr Bolesław Wachacki

12 lutego 2009 r. zmarł docent doktor nauk technicznych **Bolesław Wachacki**, został pożegnany przez najbliższą rodzinę, przyjaciół i społeczność akademicką dnia 17 lutego 2009 roku na cmentarzu w Podgórzu. W imieniu Rady Wydziału Leśnego **docenta Bolesława Wachackiego** pożegnał Dziekan Wydziału **prof. dr hab. Stanisław Orzeł**.

Bolesław Wachacki urodził się 4 lipca 1930 r. w Janowicach (woj. małopolskie). W okresie okupacji (od 1943) członek ruchu oporu w ramach Batalionów Chłopskich. Studiował na Wydziale Leśnym UJ, inżynier leśnictwa i magister nauk agrotechnicznych (1952) na podstawie pracy *Materiały do możliwości zalesień w powiecie miechowskim*. Doktor nauk technicznych (1960) w Akademii Leśno-Technicznej im. S.M. Kirowa w Leningradzie na podstawie rozprawy *Issledowanije parametrow rieżuszczich elementow pilnych cepiej G-obraznymi zubcami*, Mat. Lesotech. Akad. im. S.M. Kirowa, 1960. W 1968 r. został mianowany docentem.

Młodszy asystent i asystent w Katedrze Szczegółowej Hodowli Lasu na Wydziale Leśnym UJ (1952-1953), inspektor w Okręgowym Zarządzie Lasów Państwowych w Krakowie i następnie w Państwowej Centrali Leśnych Produktów Niedrzewnych „Las" w Krakowie (1954-1955), aspirant w Akademii Techniczno-Leśnej w Leningradzie (1955-1960), asystent i następnie adiunkt w Zakładzie Mechanizacji Prac Leśnych SGGW w Warszawie (1960-1964), adiunkt i z kolei starszy wykładowca na Wydziale Leśnym WSR w Krakowie (1964-1968), docent i kierownik Zakładu Maszynoznawstwa i Mechanizacji Prac Leśnych w Instytucie Użytkowania Lasu i Inżynierii Leśnej, a następnie w Instytucie Mechanizacji Rolnictwa na Wydziale Techniki i Energetyki Rolnictwa (1968-1981), od 1981 kierownik Zakładu Mechanizacji Prac Leśnych na Wydziale Leśnym AR w Krakowie. W 1991 r. wskutek choroby przerwał działalność naukowo-badawczą.

Prodziekan Wydziału Leśnego (1968-1972). Opracował założenia do projektu inwestycyjnego Wydziału Leśnego. Odbył kilka długoterminowych staży naukowych w: Akademii Leśno-Technicznej w Leningradzie, Instytucie Leśno-Technicznym w Mitszcze, Akademii Rolniczej w Kijowie i na Wydziale Leśnym Uniwersytetu w Helsinkach.

W działalności badawczej poświęcał się głównie badaniom parametrów technicznych i technologicznych maszyn leśnych, jako podstawowych danych do ich projektowania oraz konserwacji technicznej drzew w parkach i zadrzewieniach. Specjalista z zakresu technicznych metod konserwacji zieleni wysokiej. Prekursor nowoczesnych metod pielęgnacji zieleni w zespołach zabytkowych. Autor lub współautor 56 prac naukowych i jednego skryptu. Do ważniejszych prac naukowo-badawczych należy zaliczyć: *Określenie cech fizyko-mechanicznych nasion niektórych gatunków drzew leśnych*, Zesz. Nauk. AR w Krakowie, Leśnictwo 6, 1973; *Metody przesadzania starszych drzew*, Rocznik Dendrologiczny, 1974; *Pomiary sił wiązania szyszek sosny, modrzewia i świerka z krótkopędem*, Sylwan 6, 1975; *Siły działające na gałąź stojącego drzewa*, Mat. Konf. Nauk. *Problemy Techniki Rolniczej i Leśnej* SGGW-AR, 1989. Był promotorem 4 rozpraw doktorskich i 90 prac magisterskich.

Członek Polskiego Towarzystwa Leśnego i Komisji Rady Narodowej Miasta Krakowa do Spraw Inwestycji (1987-1991). Podporucznik rezerwy Wojska Polskiego. Członek Związku Bojowników o Wolność i Demokrację.

Za swą działalność wyróżniony został wieloma odznaczeniami w tym: Odznaką Honorową SITLiD (1979), Srebrną (1978) i Złotą (1986) Odznaką „Za pracę społeczna dla Miasta Krakowa", Złotym Krzyżem Zasługi (1965) i Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski.

Charakterystykę sylwetki pana docenta wykonano na podstawie biogramu umieszczonego w wydawnictwie „Profesorowie, docenci i doktorzy habilitowani Wyższej Szkoły Rolniczej – Akademii Rolniczej im. Hugona Kołłątaja w Krakowie 1933 – 2003" Wydawnictwo Akademii Rolniczej, Kraków 2003 r.

prof. dr hab. Józef Walczyk

Wspomnienie o prof. dr hab. Edwardzie Firku

(1926–2009)

Na cmentarzu w Grębałowie 18 lutego 2009 r., w obecności bardzo licznego grona rodziny, przyjaciół i współpracowników pożegnano **prof. dr hab. Edwarda Firka** zmarłego 13 lutego 2009 r. W imieniu społeczności akademickiej Uniwersytetu Rolniczego w Krakowie zmarłego pożegnali: **prorektor ds. Organizacji Uczelni i Współpracy z Gospodarką prof. Zenon Pijanowski** i **dziekan Wydziału Rolniczo-Ekonomicznego prof. Teofil Łabza**.

Edward Firek urodził się 5 stycznia 1926 r. w Stróży koło Myślenic w rodzinie chłopskiej, skąd wyniósł cenne wartości charakteru: pracowitość, oszczędność i patriotyzm. **Prof. Edward Firek** z krakowską Uczelnią Rolniczą był związany prawie 60 lat. Studia pierwszego stopnia ukończył na Wydziale Rolniczym Uniwersytetu Jagiellońskiego w 1952 r. zdobywając stopień inżyniera, zaś studia drugiego stopnia ukończył na Wydziale Rolniczym Wyższej Szkoły Rolniczej we Wrocławiu w 1953 r. uzyskując tytuł magistra rolnictwa, na podstawie pracy pt. *Wpływ warunków klimatyczno-glebowych wyższych wzniesień górskich na zachowanie się i wydajność traw wyhodowanych na niżu*. Bezpośrednio po obronie pracy magisterskiej rozpoczął pracę zawodową w Katedrze Uprawy Łąk i Pastwisk Wyższej Szkoły Rolniczej w Krakowie na stanowisku zastępcy asystenta. Po upływie jednego roku awansował na stanowisko asystenta, a od 1955 r. pracował na stanowisku starszego asystenta. Pracę doktorską nt. *Studia nad zawartością karotenów w roślinności użytków zielonych* obronił w 1964 r. i po przejściu na stanowisko adiunkta pracował nadal w tej Katedrze do 1975 r. Stopień doktora habilitowanego z zakresu uprawy łąk i pastwisk uzyskał 1974 r., a tytuł profesora nadzwyczajnego w 1986 r.

W okresie pracy zawodowej pełnił wiele zaszczytnych funkcji: w latach 1974-1975 był kierownikiem Studium Podyplomowego z zakresu łąkarstwa, następnie w latach 1980-1981 i 1984-1987 pełnił funkcję prodziekana Wydziału Rolniczego, a w okresie 1993-1996 funkcję kierownika Katedry Uprawy Łąk i Pastwisk.

Prof. dr hab. Edward Firek był aktywnym i w pełni oddanym pracownikiem naukowym. Wielokrotnie uczestniczył w różnych konferencjach naukowych krajowych i międzynarodowych, a także misjach zagranicznych. Jedną z ważniejszych był pobyt w Libii, gdzie profesor opracowywał i wdrażał „Plan rolniczego zagospodarowania obszaru El-Useta". Za to opracowanie otrzymał wyróżnienie w postaci nagrody Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego III° w 1977 r. Oprócz tego wyróżnienia Profesor był jeszcze 2-krotnie nagradzany wyżej wymienioną nagrodą II°, a także wieloma innymi nagrodami. Działalność naukowa i zainteresowania **prof. Edwarda Firka** skupiały się głównie wokół czterech następujących problemów: metod zagospodarowania łąk i pastwisk, racjonalizacji ich nawożenia i użytkowania, oceny wartości paszowej tych zbiorowisk oraz oddziaływania na niektóre właściwości chemiczne gleby. Jego działalność dydaktyczna nie skupiała się tylko w murach Uczelni. **Profesor Edward Firek** był autorem lub współautorem wielu ekspertyz oceniających lub wdrożeniowych związanych z gospodarką na trwałych użytkach zielonych, ponadto uczestniczył w wielu szkoleniach służby rolnej w terenie. Za całokształt działalności naukowej, dydaktycznej i organizacyjnej, oprócz wcześniej wymienionych wyróżnień został odznaczony: Złotym Krzyżem Zasługi, Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, Medalem Komisji Edukacji Narodowej i Złotą Odznaką za zasługi dla Ziemi Krakowskiej.

Prof. dr hab. Edward Firek

Profesor Edward Firek był znakomitym uczonym, oddanym nauce, uczelni i wydziałowi, którymi do końca swego życia mocno się interesował i był emocjonalnie związany. Był wspaniałym nauczycielem akademickim, przyjacielem i wychowawcą wielopokoleniowej rzeszy studentów, których traktował zawsze życzliwie i u których cieszył się należytym szacunkiem. Dla nas – współpracowników – był wzorem uczciwości, pracowitości, dokładności, niekoniunkturalności i życzliwości. I takim pozostanie na zawsze w naszej pamięci.

prof. dr hab. Mirosław Kasperczyk

Z prac Senatu

Informacja z przebiegu obrad Senatu UR w dniu 30 stycznia 2009 r.

Rektor poinformował, że w ostatnim czasie zmarł **prof. dr hab. Erazm Brzeski** – emerytowany pracownik WHiBZ. Senat uczcił jego pamięć chwilą ciszy.
Prorektor ds. Dydaktycznych i Studenckich – prof. W. Sady poinformował, że Przewodnicząca URSS – Elżbieta Kornalska została wybrana przez Parlament Studentów RP na członka Rady Głównej Szkolnictwa Wyższego.
Prorektor ds. Organizacji Uczelni i Współpracy z Gospodarką – prof. Z. Pijanowski poinformował, że Stowarzyszenie Księgowych w Polsce Oddział w Krakowie w dniu 26 listopada 2008 roku przyznało Uniwersytetowi Rolniczemu im. Hugona Kołłątaja w Krakowie Certyfikat za stosowanie w rachunkowości zasad rzetelnego i etycznego działania. W imieniu Uczelni certyfikat odebrał **kwestor mgr J. Przeniosło**.
Senat pozytywnie zaopiniował zatrudnienie:

- **dr hab. Andrzeja Sechmana** na stanowisku profesora nadzwyczajnego UR w Katedrze Fizjologii Zwierząt,
- **dr hab. Piotra Zapletala** na stanowisku profesora nadzwyczajnego UR w Katedrze Hodowli Bydła.

Senat zatwierdził nowelizację Statutu (wprowadzono Pismem Okólnym nr 1/2009 Rektora UR z dn. 2 lutego 2009 r.)
Senat powołał Biuro Programów Europejskich.
Senat zatwierdził zniesienie:

a) na kierunku Technika Rolnicza i Leśna specjalności *Ekoenergetyka i technika leśna* i utworzenie w to miejsce specjalności *Ekoenergetyka*,
b) na kierunku Zarządzanie i Inżynieria Produkcji:
specjalności (I stopień) *Inżynieria produkcji rolniczej* i utworzenie w to miejsce specjalności *Inżynieria produkcji i logistyka*,
specjalności (II stopień) *Inżynieria produkcji rolniczej* i utworzenie w to miejsce specjalności *Inżynieria produkcji surowcowej*,
specjalności (II stopień) *Organizacja i logistyka w inżynierii produkcji* i utworzenie w to miejsce specjalności *Infrastruktura i logistyka*.

Senat wyraził zgodę na dzierżawę sześciu stref ochronnych pod ujęcia wody pitnej zlokalizowanych we wsi Wojkowa i Muszynka.

Informacja z przebiegu obrad Senatu UR w dniu 13 marca 2009 r.

Rektor poinformował, że w ostatnim czasie zmarli **doc. dr. Bogusław Wachacki** – emerytowany pracownik WL, **prof. dr hab. Edward Firek** – emerytowany pracownik WR-E oraz **Jarosław Prokopiuk** – były pracownik Uczelni. Senat uczcił ich pamięć chwilą ciszy.
Rektor wręczył listy gratulacyjne **Grzegorzowi Jamrozy**, **Wojciechowi Ząbeckiemu**, którzy otrzymali tytuł naukowy profesora nauk leśnych oraz **Stanisławowi Harasimowiczowi**, który otrzymał tytuł naukowy profesora nauk technicznych.
Senat zatwierdził wniosek Rady Wydziału Rolniczo-Ekonomicznego w sprawie nadania tytułu doktora honoris causa Uniwersytetu Rolniczego im. Hugona Kołłątaja w Krakowie **prof. dr hab. Andrzejowi Dubasowi**.
Senat pozytywnie zaopiniował wnioski o nadanie odznaczeń państwowych i resortowych pracownikom Uniwersytetu Rolniczego.
Senat powołał międzywydziałową jednostkę dydaktyczną „Architektura Krajobrazu – Studia Międzywydziałowe" oraz zatwierdził Regulamin tej Jednostki.
Senat utworzył Własny Fundusz Stypendialny Uniwersytetu Rolniczego w Krakowie i uchwalił jego Regulamin.
Pełnomocnik Rektora ds. Jakości Kształcenia przedstawił informację o funkcjonowaniu Uczelnianego Systemu Jakości Kształcenia.
Senat pozytywnie zaopiniował:

- zasady udzielania urlopów wypoczynkowych nauczycielom akademickim,
- przerwy w funkcjonowaniu Uczelni w 2009 r.

Senat zatwierdził prowizorium budżetowe Uczelni na rok 2009.

Oryginał protokołu wraz z załącznikami znajduje się w Biurze Rektora Uniwersytetu Rolniczego w Krakowie

XVI Konferencja Naukowa „Postęp naukowo-techniczny i organizacyjny w rolnictwie"

Zakopane, 9-13 lutego 2009 r.

Konferencja ma charakter szkoły naukowej, przez co posiada najwyższą rangę w krajowym środowisku inżynierii rolniczej. Od lat uczestniczą w niej naukowcy reprezentujący wszystkie ośrodki naukowe prowadzące badania i nauczanie w ramach naszej dyscypliny.
W tegorocznej konferencji uczestniczyło 162 osoby z 28 ośrodków naukowych, w tym z 15 uczelni państwowych, 8 instytutów naukowych i 5 uczelni zagranicznych. Przedstawiciele zagraniczni reprezentowali następujące kraje: Chiny, Republikę Czeską, Słowację i Szwajcarię.

Czynny udział wzięli także przedstawiciele innych środowisk i dyscyplin naukowych, instytucji pozarządowych oraz osoby reprezentujące praktykę rolniczą. W tym roku gośćmi konferencji byli:

- **ks. prof. dr hab. Kazimierz Panuś** – Prorektor PAT,
- **dr inż. Wojciech Ratyński** – Prezes NOT,
- **dr inż. Witold Lenarczyk** – HESSE EUROPE Sp. z o.o.

Pierwszy dzień Konferencji Naukowej w całości poświęcony był I Seminarium Informacyjnemu „Agroinżynieria Gospodarce" organizowanemu w ramach realizowanego projektu „Rozwój potencjału innowacyjnego członków Sieci Naukowej „Agroinżynieria dla rozwoju zrównoważonego rolnictwa, przemysłu rolno-spożywczego i obszarów wiejskich" wykonywanego w ramach działania 4.2. Programu Operacyjnego Kapitał Ludzki.
Seminarium obejmowało cykl 8 wykładów, których autorów i tematykę zamieszczono poniżej.

1. **Prof. Matthias Schick** – Research Station ART, Taenikon, (Szwajcaria)
   Aktualne tendencje w agroinżynierii – problemy inżynierii rolniczej w Europie i w świecie.
2. **Prof. Jan Murgas** – Nitra (Słowacja)
   Strategiczne zarządzanie w gospodarce żywnościowej.
3. **Dr Wojciech Ratyński** – FSNT NOT
   Aspekty wdrożeń innowacji
4. **Dr inż. Witold Lenarczyk** – HESSE EUROPE Sp. z o.o
   Od pomysłu do realizacji w przedsiębiorstwie innowacyjnym
5. **Prof. Andrzej Myczko** – IBMER Warszawa
   Osiągnięcia IBMER we wdrażaniu innowacji do praktyki
6. **Prof. Eugeniusz Herbut** – Instytut Zootechniki Balice
   Rola Rady Nauki przy Ministrze Nauki i Szkolnictwa Wyższego we wspieraniu badań
7. **Prof. Ryszard Hołownicki** – ISK Skierniewice
   Nowe oczekiwania stawiane agroinżynierii przez przemysł i rolnictwo
8. **Prof. Rudolf Michałek** - UR Kraków
   Nauka bliżej praktyki – o potrzebie reorientacji badań w naukach rolniczych

10 lutego 2009 r. z uczestnikami konferencji spotkał się **Prorektor ds. Organizacji Uczelni i Współpracy z Gospodarką UR w Krakowie – prof. dr hab. Zenon Pijanowski**, który wraz z **Prorektorem Papieskiej Akademii**

Powitanie uczestników

Teologicznej – ks. prof. Kazimierzem Panusiem i **prof. Rudolfem Michałkiem – członkiem rzeczywistym Polskiej Akademii Nauk** przewodniczył seminarium poświęconemu problemom rozwoju kadry naukowej.

Program konferencji obejmował (oprócz wykładów I Seminarium Informacyjnego „Agroinżynieria Gospodarce") wykład – *Sztuka przekazu słowa* i 2 seminaria. Stałym elementem konferencji są seminaria dotyczące etyki i dobrych obyczajów w nauce oraz rozważania dotyczące pogranicza nauki, wiary i życia, które prowadzi **ks. prof. K. Panuś**. Ponadto w Sesji Plenarnej wygłoszono 10 referatów obejmujących całe spektrum zagadnień naukowo-badawczych, technologicznych i organizacyjnych związanych z inżynierią rolniczą. W prezentowanych referatach zwrócono uwagę na problem finansowania i prowadzenia badań dotyczących innowacji, dla których etapem końcowym jest zawsze wdrożenie.

Uczestnicy konferencji

Wykład prof. Rudolfa Michałka

W tym zakresie inżynieria rolnicza ma znaczący i ciągle niezagospodarowany potencjał badawczy. Możliwości jego wykorzystania stwarza m.in. współpraca jednostek badawczych z organizacjami pozarządowymi, a przede wszystkim z praktyką.

Kolejną grupę prezentacji stanowiło 31 referentów, którzy w V Sesjach przedstawili swoją tematykę badawczą. Autorami większości referatów i posterów byli młodzi pracownicy nauki i doktoranci, prezentujący metodykę i wstępne wyniki badań swoich prac promocyjnych. Dla wielu z nich szkoła naukowa była miejscem, gdzie dystans między mistrzem i uczniem znacznie się zmniejszył. Sprzyjały temu liczne dyskusje, w których każdorazowo udział brała liczna grupa uczniów i równie liczna grupa nauczycieli.

Tematyka prezentacji obejmowała:
- eksploatację maszyn rolniczych,
- organizację i ekonomikę procesów produkcyjnych,
- suszarnictwo i energetykę niekonwencjonalną,
- automatykę procesów produkcyjnych w rolnictwie,
- ergonomię w rolnictwie,
- agrofizykę,
- wykorzystanie techniki komputerowej w badaniach oraz symulacji procesów i zjawisk w rolnictwie.

Na XVI Konferencji Naukowej zaprezentowano również 87 plakatów w ramach 3 sesji posterowych. Tematyka tych prac obejmowała zagadnienia związane z: odnawialnymi źródłami energii, konstrukcjami maszyn rolniczych, wyposażeniem technicznym gospodarstw, jakością produktów roślinnych, zarządzaniem i organizacja w gospodarstwach oraz zastosowaniem sztucznych sieci neuronowych w prognozowaniu szeregów czasowych.

kierownik: prof. dr hab. Rudolf Michałek
sekretarz: dr inż. Hubert Latała

Promocja Małopolski przez marki regionu

Kraków, 24 lutego 2009 r.

Cudze znać dobrze, swoje – obowiązek

Te słowa najlepiej oddają istotę problemu promowania marki krajowej na arenie międzynarodowej. Kierunki działań są różne i zależne od posiadanych zasobów jak i możliwości. Nie od dziś wiadomo, że rzesze ludzi podróżujących po świecie fascynuje się i interesuje nie tylko infrastrukturą danego kraju, ale przede wszystkim jego kuchnią. Ten subtelny sposób na dotarcie do konsumenta jest niejednokrotnie wykorzystywany w różnorakich działaniach. Dobra kuchnia potrafi łagodzić obyczaje, Polacy są tu najlepszym przykładem i ich słynna „polska gościnność". Im barwniejsza kuchnia, a jej korzenie i historia bogatsza tym lepiej. W dzisiejszej dobie, zniewoleni wysokim poziomem stresu, presji jaka otacza nas z różnych stron czujemy coraz większą potrzebę powrotu do korzeni. Uzmysławiamy sobie, że często to co było kiedyś ma wartość ponadczasową i uniwersalną przez to wartą by ją utrzymać i pielęgnować. Mowa tu o tradycjach.

Przede wszystkim informacja...

Poza całą infrastrukturą i otoczeniem jakie potrzebne jest do zintensyfikowania działań promujących krajowe produkty niezmiernie istotne jest generowanie i przekazywanie informacji. Jednym ze sposobów są spotkania, warsztaty, konferencje.

24 lutego 2009 r. w siedzibie Radia Kraków z inicjatywy **dr Czesława Siekierskiego**, posła do Parlamentu Europejskiego zorganizowano konferencję zatytułowaną „Promocja Małopolski przez marki regionu". Była drugą tego typu na terenie Małopolski (następne zaplanowano w Zakopanem i Tarnowie). Wśród wielu zaproszonych gości znaleźli się m.in. **dr Grzegorz Rusek – prezes Polskiej Izby Produktu Tradycyjnego i Regionalnego, Magdalena Głodek – naczelnik Wydziału Oznaczeń Geograficznych w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi**, a także dyrektorzy **Biura Małopolskiej Organizacji Turystycznej, Małopolskiej Agencji Rozwoju Regionalnego**, pracownicy **Małopolskiego Ośrodka Doradztwa Rolniczego**. Podczas spotkania poruszono problem oraz potrzebę większego zaangażowania w pozyskiwanie środków pomocowych z UE, promowania Małopolski jako regionu atrakcyjnego dla przyszłych inwestycji, poprawę eksportu naszych produktów, tutaj skłon w kierunku środowiska MŚP, które do tej pory nie realizowały sprzedaży na zewnątrz. Krótki raport ze swojej działalności zdała również Małopolska Organizacja Turystyczna. Instytucja ta

Degustacja

Tradycyjny chleb na zakwasie

Poseł do Parlamentu Europejskiego Czesław Siekierski kosztuje polskie wyroby

Naturalne soki z Łącka

opracowała ostatnio bardzo ciekawą pozycję o zachęcającym tytule „Małopolska palce lizać", wyróżnioną III miejscem w Konkursie Złote Formaty. Na około 120 stronach tej publikacji mieszczą się przede wszystkim doskonałe przepisy małopolskiej kuchni wykorzystujące wielokrotnie produkty tradycyjne oraz staropolskie receptury, ubarwione dodatkowo urokliwymi i pełnymi humoru opisami regionów, z których dana potrawa czy składnik pochodzi i historycznymi epizodami. Dodatkowo czytelnik może poznać tzw. Małopolski Szlak Wód Mineralnych, sekrety dawnych gospodyń czyli sposobów w jaki radziły sobie z brakiem urządzeń obecnych w kuchni współczesnej Pani Domu. Dzięki szczegółowemu kalendarium imprez kulinarnych można w łatwy sposób zadbać o urozmaicenie sobie czasu, poszerzając przy tym swoją wiedzę i zaznając przyjemności degustowania naszych wyśmienitych małopolskich specjałów.

W ramach konferencji odbyła się także prezentacja znanych małopolskich producentów żywności tradycyjnej połączona rzecz jasna z jej degustacją. Goście mieli okazję skosztować m.in.: sądeckich miodów pitnych, ciasteczek krakowskich, kiełbasy Lisieckiej, chleba prądnickiego, naturalnych soków z Łącka i wiele innych produktów.

„Jeżeli w metropoliach świata nie ma kuchni danego narodu oznacza to, że nie ma tego narodu w świadomości świata..."

Polacy są ciągle nieświadomi posiadanego dziedzictwa, które w wielu przypadkach mogłoby zostać wykorzystane do generowania zysków z korzyścią dla szerszego spektrum jak np. cały Region. Jest to bardzo dobrze rozwinięte w wielu krajach europejskich jak Francja, Portugalia, Włochy, gdzie wykorzystano np. tradycję produkcji wina czy serów, a obecnie korzysta na tym cała gospodarka, bo i turystyka i eksport i rolnictwo jednocześnie. Aby produkt został zindywidualizowany przez to wyróżniony służą temu specjalne oznaczenia. W przypadku UE może to być *Chronione Oznaczenie Geograficzne* i *Chroniona Nazwa Pochodzenia*, które wskazują na pochodzenie produktu, co za tym idzie oryginalność. Dodatkowo można ubiegać się o Świadectwo Szczególnego Charakteru, dowodzącemu specyfice, wyjątkowej technologii produkcji i innych cechach wyróżniających go pośród innych. Posiadanie takich oznaczeń jest doskonałym sposobem oddziaływania na potencjalnego klienta. Gwarantowana przez UE jakość danego produktu wpływa na wizerunek regionu z jakiego pochodzi i przez to zachęca do jego lepszego poznania (poznanie kultury, historii, tradycji, społeczności, przyrody). W Polsce produktów tradycyjnych zarejestrowano jak dotąd 607 (Małopolska 33), przez Komisję Europejską do Rejestru Chronionych Nazw Pochodzenia i Chronionych Oznaczeń Geograficznych lub do Rejestru Gwarantowanych Tradycyjnych Specjalności zarejestrowano jak na razie 8, a wśród nich: oscypek, bryndzę podhalańską, miód wrzosowy z borów podhalańskich, półtorak, dwójniak, trójniak, czwórniak, rogal świętomarciński. Tego rodzaju listy mają na celu przede wszystkim zidentyfikowanie wytwarzanych na terenie danego kraju produktów, pogłębienie wiedzy konsumenta, co do ich szczególnego charakteru, co za tym idzie zwiększenie zainteresowania nimi.

Działalność instytucjonalna oraz organizowane rokrocznie imprezy typu „Małopolski Festiwal Smaku", „Giełda Agroturystyczna", działalność wydawnicza różnorakich organizacji jest nieocenionym sposobem dotarcia do społeczeństwa, a łącząc przyjemne z pożytecznym potrafi doskonale trafić do odbiorcy. Problem promocji naszego regionu jest nadal aktualny, oby kolejne lata wzbogacały nas w przydatną wiedzę i doświadczenie pozwalające na owocne kreowanie wizerunku regionu i kraju, a przytoczony w podtytule cytat nigdy nie stał się aktualny.

mgr inż. Joanna Roczniewska

Technologie informatyczne w edukacji

Kraków, 4 marca 2009 r.

4 marca 2009 r. na Wydziale Inżynierii Produkcji i Energetyki Uniwersytetu Rolniczego w Krakowie odbyło się seminarium uczelniane poświęcone najnowocześniejszym technologiom informatycznym stosowanym w edukacji. Zorganizowane ono zostało przez Wydział przy współudziale firm informatycznych: Hewlett-Packard, Veracomp S.A. oraz Progress Systemy Komputerowe. Prelegentami na seminarium byli specjaliści-inżynierowie tych firm.

Część pierwsza seminarium, przeprowadzona w auli Wydziału IPiE, poświęcona była przeglądowi aktualnych technologii sieciowych stosowanych przy budowie infrastruktury teleinformatycznej w kampusach uniwersyteckich oraz technologiom multimedialnym. Uczestnicy seminarium mieli okazję zapoznać się z działaniem i przetestować urządzenia do prowadzenia wideokonferencji oraz nadawania audycji wideo w sieci internet (m.in. te, które zostały wykorzystane w internetowej transmisji relacji ze spotkania z Dalajlamą XIV w grudniu 2008 r. w Krakowie). Poznali również zasady zarządzania złożoną infrastrukturą sieciową opartą o sieci przewodowe jak i bezprzewodowe.

Druga część seminarium, specjalistyczna, skierowana do pracowników działów IT, wykładowców przedmiotów informatycznych oraz studentów bezpośrednio zainteresowanych konkretnymi technologiami sieciowymi i aspektami administrowania infrastrukturą sieciową, rozwinęła zagadnienia prezentowane w sesji plenarnej o szczegóły techniczno-technologiczne.

Powitanie uczestników seminarium przez Dziekana WIPiE, prof. Tadeusza Juliszewskiego

Prezentacja stanowiska multimedialnego do rejestrowania i strumieniowej transmisji

Spotkanie prelegentów z Dziekanem WIPiE

Wideokonferencja z odległą salą dydaktyczną (VERACOMP)

Sesja specjalistyczna, pytania do inżyniera HP

Seminarium zgromadziło ponad 80. uczestników i zostało bardzo ciepło przyjęte. Wydział IPiE planuje w niedalekiej przyszłości zorganizowanie podobnych „spotkań z praktyką", umożliwiających wymianę informacji, poglądów jak i określenie potrzeb zarówno w obszarze wdrożeniowym, naukowym jak i dydaktycznym.

dr Krzysztof Molenda

III Ogólnopolska Konferencja Doktorantów „Wielokierunkowość badań w rolnictwie i leśnictwie"

Kraków, 21 marca 2009 r.

21-22 marca 2009 roku w Centrum Kongresowym Uniwersytetu Rolniczego im. Hugona Kołłątaja w Krakowie odbyła się organizowana przez Samorząd Doktorantów III Ogólnopolska Konferencja Doktorantów nt. „Wielokierunkowości badań w rolnictwie i leśnictwie". Członkami komitetu organizacyjnego konferencji byli: **Łukasz Paluch** – przewodniczący, **Monika Zielińska-Nowak** – przewodnicząca, **Diana Wieczorek** – sekretarz, **Marcin Setlak**, **Łukasz Bednarek**, **Aleksandra Płonka**, **Agnieszka Baran**, **Agnieszka Klimek**, **Janusz Zemanek**, **Tomasz Stachura**, **Olga Lasek**, **Małgorzata Bieniek**, **Piotr Pacanowski**, **Anna Nowicka**, **Małgorzata Bogusz**, **Marta Czekaj**, **Katarzyna Dereń**, **Anna Kołton**, **Paulina Wrona**, **Paulina Sygulska**, **Alicja Słupska**, **Małgorzata Leja**, **Kamil Morylewski**, **Zofia Nizioł-Łukaszewska** oraz **Aleksandra Sajdak**.

Patronat nad III Ogólnopolską Konferencją Doktorantów już po raz kolejny objął **JM Rektor Uniwersytetu Rolniczego im. Hugona Kołłątaj w Krakowie prof. Janusz Żmija**. Komitet Naukowy, pod kierunkiem **prof. Janusza Rząsy** tworzyło 12 profesorów: **prof. Włodzimierz Sady**, **prof. Krystyna Koziec**, **prof. Teofil Łabza**, **prof. Jerzy Niedziółka**, **prof. Jan Pawełek**, **prof. Stanisław Orzeł**, **prof. Marek Grabowski**, **prof.**

Otwarcie konferencji przez Prorektora ds. Dydaktycznych i Studenckich – prof. W. Sady

Tadeusz Juliszewski, **prof. Teresa Fortuna**, **prof. Zenon Pijanowski** oraz **prof. Barbara Wiśniowska-Kieljan** – redaktor.

Uroczystego otwarcia konferencji dokonał **prof. W. Sady, Prorektor ds. Dydaktycznych i Studenckich**, który podkreślił szczególną rolę doktoranta, jako uczestnika studiów trzeciego stopnia w kształtowaniu nauki i życia akademickiego uczelni polskich. Swoją obecnością zaszczyciła nas także **prof. K. Koziec, Prorektor ds. Nauki i Współpracy Międzynarodowej**, **prof. J. Rząsy, kierownik Studium Doktoranckiego** oraz dziekani poszczególnych wydziałów.

Temat przewodni konferencji stanowił przegląd tematyki prac badawczych związanych z rozwojem rolnictwa i leśnictwa podejmowanych przez młodych naukowców z całego kraju. Ważnym aspektem konferencji była możliwość zaprezentowania własnych wyników badań w formie referatu lub posteru oraz wymiana poglądów i doświadczeń związanych z wyżej wymienioną tematyką badawczą. Konferencja miała również doprowadzić do integracji środowiska doktorantów uczelni o profilu rolniczym i przyrodniczym.

III Ogólnopolska Konferencja Doktorantów cieszyła się bardzo dużym zainteresowaniem i aprobatą w środowisku młodych naukowców ośrodków akademickich z całej Polski, o czym świadczy rekordowa liczba 160 uczestników, wśród których swoją obecnością zaszczycili nas m. in. reprezentanci: Akademii Górniczo-Hutniczej w Krakowie, Uniwersytetu Przyrodniczego we Wrocławiu, Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie, Uniwersytetu Przyrodniczego w Lublinie, Uniwersytetu Przyrodniczego w Poznaniu, Uniwersytetu Warmińsko-Mazurskiego w Olsztynie, Instytutu Uprawy Nawożenia Gleboznawstwa Puławy, Instytutu Zootechniki w Balicach, Instytutu Ochrony Roślin w Poznaniu.

Tematyka referatów i posterów zgłoszonych do prezentacji dotyczyła szerokiego spektrum problemów związanych z rozwojem nauk rolniczych i leśnych. Podczas konferencji wygłoszono 62 referaty i przedstawiono 74 postery.

Organizatorzy konferencji

Uczestnicy konferencji

Sesja posterowa

Mgr inż. Łukasz Paluch

Narada...

Wykład doktorantki

Sesje posterowe

Obrady odbywały się 10 sesjach tematycznych: Rolnictwo, Ogrodnictwo, Leśnictwo, Biotechnologia i Biologia, Ochrona Środowiska i Inżynieria Rolnicza, Technologia Żywności, Zootechnika oraz Agroekonomia i Agroturystyka.

Punktem kulminacyjnym konferencji było przyznanie wyróżnień i nagród za najlepiej zaprezentowany referat w danej sesji. Nagrody książkowe ufundowane przez kierownika Studium Doktoranckiego oraz jednego ze sponsorów konferencji – IPS International Publishing Service Sp. z.o.o. otrzymali: **mgr inż. Tomasz Sekutowski**, **mgr inż. Iwona Ledwożyw**, **mgr inż. Tomasz Stachura**, **mgr inż. Agnieszka Dobrzycka**, **mgr inż. Barbara Kiełbasa**, **mgr inż. Łukasz Zwoliński**, **mgr inż. Michał Roman**, **mgr inż. Marta Kuchta**, **mgr inż. Ewelina Nowak**, **mgr inż. Aneta Michalska**, **mgr inż. Sylwia Kaczmarek** – najlepszy poster.

Niewątpliwie atrakcją konferencji było także przyznanie Nagrody Głównej – netbooka ufundowanego przez firmę Progress Systemy Komputerowe sp. z oo. Spośród wyróżnionych referatów Prezes firmy Progess – **Marek Biliński** wylosował szczęśliwą zwycięzczynię – **mgr inż. Iwonę Ledwożyw**. W sesji posterowej zwycięzczyni otrzymał dodatkową nagrodę ufundowaną przez firmę Prooffice-Net Poland.

Oficjalną część konferencji zakończyło wystąpienie Przewodniczącego Samorządu Doktorantów **mgr inż. Łukasza Palucha** podsumowujące obrady. Przewodniczący podziękował przede wszystkim władzom Uniwersytetu Rolniczego w Krakowie i sponsorom za wsparcie finansowe oraz pomoc w organizacji III Ogólnopolskiej Konferencji Doktorantów. Szczególne podziękowania skierował także do komitetu organizacyjnego, który przyczynił się do zorganizowania i sprawnego przeprowadzenia Konferencji, a bez którego nie mogła by się ona odbyć. Następnie zaprosił uczestników na uroczystą kolację i wieczorek integracyjny do Klubu Akademickiego „Arka".

Uroczystego zamknięcia konferencji dokonał **prof. Włodzimierz Sady**, który życzył wszystkim obecnym na sali spotkania za rok na IV Ogólnopolskiej Konferencji Doktorantów.

W drugim dniu uczestnicy konferencji mieli okazję zwiedzić Kraków w towarzystwie przewodnika. W wycieczce uczestniczyło 70 osób. Trasa wycieczki obejmowała: Stare Miasto, Zamek na Wawelu oraz Kazimierz.

Reasumując, można stwierdzić, iż rola doktoranta w rozwoju nauk rolniczych i leśnych jest niezmiernie ważna, a jej znaczenie w edukacji akademickiej ciągle wzrasta, co zgodnie podkreślają nie tylko młodzi naukowcy, ale także doświadczona kadra naukowa Uniwersytetu Rolniczego w Krakowie, która wspierała organizację i uczestniczyła w konferencji. Myślimy, że w pełni zostało to zaprezentowane i zaakcentowane w trakcie tegorocznej jej edycji.

Samorząd Doktorantów składa serdeczne podziękowania władzom Uniwersytetu Rolniczego im. Hugona Kołłątaja w Krakowie, sponsorom konferencji: Firmie Progrees Systemy Komputerowe sp. z.o.o, Bahlsen sp. z o.o, Prooffice.net Polan sp. z o.o, Zakładowi produkcyjno-usługowemu „Wrzos" z Tarnowa oraz kadrze naukowej Uniwersytetu. Podziękowania należą się również pracownikom Centrum Kongresowego oraz stołówki akademickiej, którzy przyczynili się do sprawnego przebiegu obrad konferencyjnych.

mgr inż. Łukasz Paluch
mgr inż. Agnieszka Baran

Kolegium Rektorów Szkół Wyższych Krakowa

Dworek UR w Mydlnikach, 9 lutego 2009 r.

Działalność Akademickiego Centrum Komputerowego – Cyfronet AGH

Akademickie Centrum Komputerowe – Cyfronet AGH – jedno z największych centrów superkomputerowych i sieciowych, które istnieje już od 35 lat. Organizacyjnie i finansowo stanowi autonomiczną jednostkę Akademii Górniczo-Hutniczej. Udostępnia moc obliczeniową oraz świadczy usługi informatyczne uczelniom i innym podmiotom realizującym badania naukowe. Ponadto, we współpracy z jednostkami akademickimi i badawczymi prowadzi prace naukowe w zakresie wykorzystania komputerów dużej mocy, sieci komputerowych oraz serwisów informatycznych, teleinformatycznych i wiele innych. ACK-Cyfronet AGH wygrało przetarg na budowę sieci bezprzewodowej w Małopolsce, w technologii Way-max. Dzięki Akademickiemu Centrum Komputerowemu, Uniwersytet Rolniczy uzyskał dostęp do wysokiej jakości szerokopasmowego internetu oraz możliwość korzystania z większych mocy obliczeniowych. Podczas Kolegium wybrani zostali członkowie Rady Użytkowników Akademickiego Centrum Komputerowego CYFRONET AGH.

Współpraca uczelni z Małopolskim Samorządem

Marszałek Województwa Małopolskiego **Marek Nawara** podkreślił ogromną wagę współpracy małopolskich uczelni i władz regionalnych. Zwiększyłoby to skuteczność pozyskiwania środków z poziomu rządowego i europejskiego oraz pozwoliłoby na wspólne ustalenie kierunków działań, uwzględniających interes uczelni i danego regionu. Marszałek zaznaczył ponadto, że władze regionu są gotowe na wsparcie najbardziej konkurencyjnych projektów i obszarów, dzięki czemu Małopolska może stać się ważnym partnerem w skali europejskiej. W Urzędzie Marszałkowskim prowadzone są prace nad projektem „Region wiedzy Małopolska". Uczelnie będą proszone o konsultacje w celu wprowadzenia go w życie. Planowane jest powołanie Rady Regionalnej, która wyznaczy cele strategiczne rozwoju regionu wiedzy. Rozważana jest możliwość podjęcia współpracy z Województwem Śląskim.

Samorząd Województwa Małopolskiego potrzebuje pracowników

Pracownicy uczelni z minimum stopniem naukowym doktora mogą zgłaszać się do Samorządu Wojewódzkiego do pracy w charakterze asesorów i ekspertów w celu oceny regionalnych planów operacyjnych w różnych działaniach, o co apelował **Marszałek M. Nawara**.

Przewodniczący KRSzWK, rektor UJ – prof. K. Musioł

Obrady Kolegium Rektorów Szkół Wyższych Krakowa

Dworek UR w Mydlnikach

Obrady

Jest szansa na dodatkowe stypendia dla doktorantów

Marszałek Nawara ogłosił, że względu na zaoszczędzone 3,3 mln zł z poprzedniego programu operacyjnego, Województwo chciałoby wesprzeć doktorantów. Poinformował, że do 30 marca br. musi być złożony odpowiedni wniosek na wypłatę stypendiów doktoranckich, dlatego uczelnie powinny przygotować propozycję podziału środków. Konkursem objęte byłyby prace licencjackie, magisterskie i doktorskie. Uniwersytet Rolniczy wspólnie z Akademią Górniczo-Hutniczą i Politechniką Krakowską zrealizował na przełomie roku 2008/09 projekt dla doktorantów - Innogrant. Podczas posiedzenia Kolegium, zatwierdzony został budżet na 2009 r. oraz rozliczony budżet z roku poprzedniego.

Powstał projekt strony internetowej Study in Cracow

Zgodnie z założeniami porozumienia o wspólnej promocji Krakowskiego Ośrodka Akademickiego, zawartego w styczniu 2008 roku pomiędzy władzami ośmiu krakowskich uczelni i miasta, powstał anglojęzyczny projekt strony internetowej Study in Cracow. Zawarte tam będą informacje dotyczące studiów, programów wymiany i kursów prowadzonych przez uczelnie w języku angielskim. Zarejestrowane zostały trzy domeny – edu.pl, info.pl oraz com.pl. Na stronie umieszczone zostaną prezentacje krakowskich uczelni, które podpisały porozumienie. Koszt przedsięwzięcia został w 50% poniesiony przez miasto. Do projektu zamierzają dołączyć kolejne krakowskie uczelnie. Równolegle przygotowywany jest projekt polskojęzycznej strony Studiuj w Krakowie.

Uczelnie planują przejąć Radio Akademickie Kraków

W lutym bieżącego roku wygasły umowy regulujące prowadzenie Radia Akademickiego Kraków. Do niedawna 85% programu tego radia kształtowało Radio Eska, a pozostałe 15% przeznaczone było na program akade-

micki. Radio Eska wycofało się ze współpracy z uczelniami w zakresie dalszego prowadzenia Radia Akademickiego. Fundacja Radia Akademickiego, w skład której wchodzą krakowskie uczelnie ma możliwość przejęcia radia. Wiązać się to będzie z nakładami finansowymi oraz rozwiązaniem problemów technicznych, co pozwoli na utrzymanie licencji. Decyzja w sprawie dalszych losów Radia Akademickiego ma zapaść po spotkaniu Rady Fundacji Radia.

Niż demograficzny w minimalnym stopniu wpłynął na rekrutację

Jak podkreślił **prof. dr hab. Karol Musioł**, rektor UJ według danych z GUS, niż demograficzny nie wpłynął znacząco na rekrutację w uczelniach skupionych w Kolegium Rektorów Szkół Wyższych Krakowa. Część uczelni nadal zwiększa nabór. Największy problem stanowi rekrutacja na studia płatne, dlatego uczelnie powinny rozważyć przygotowanie reform uwzględniających spadek dochodów i liczby studentów na studiach niestacjonarnych, jak podkreślał rektor UJ. Liczba kandydatów na studia nie przekłada się na liczbę wpisanych na studia, co w znaczącym stopniu utrudnia rekrutację. Uczelnie powinny rozważyć możliwości współpracy przy pozyskiwaniu kandydatów na studia (w tym obcokrajowców) oraz zintensyfikować promocję Krakowskiego Ośrodka Akademickiego.

mgr inż. Izabella Jachimczyk

Rektor AGH prof. A. Tajduś

VI Międzynarodowa Wystawa Szynszyli w Karniowicach

Karniowice, 13-15 lutego 2009 r.

Szynszyle, to sympatyczne gryzonie zamieszkujące górzyste tereny Ameryki Południowej, u zbiegu granic Chile, Boliwii i Peru. Swoją popularność zawdzięczają niezwykle pięknej i delikatnej okrywie włosowej. W czasach prekolumbijskich przywilej noszenia futer z szynszyli mieli jedynie najważniejsi dostojnicy plemienni Indian zamieszkujących Andy. Dzięki konkwistadorom skóry tych zwierząt trafiły na europejskie dwory, gdzie wzbudzały zachwyt i pożądanie. Moda i duży popyt na futra z szynszyli doprowadził w XIX w. do prawie całkowitego wytrzebienia tego gatunku. Paradoksalnie, w ocaleniu szynszyli pomogła pierwsza ferma hodowlana założona w 1921 roku w Stanach Zjednoczonych. Po pierwsze – ograniczono polowania kupując skóry fermowe, a po wtóre – wyhodowane na fermie osobniki pomogły w zasileniu wolnożyjącej populacji w Chile. Do Polski pierwsze szynszyle trafiły w 1956 roku. Ich właściciel, Władysław Rżewski, wychodząc z założenia, że są to zwierzęta górskie,

Bernard Baranowski z blue diamondem

Wystawcy i uczestnicy konferencji

Dr inż. Stanisław Łapiński w trakcje wykładu

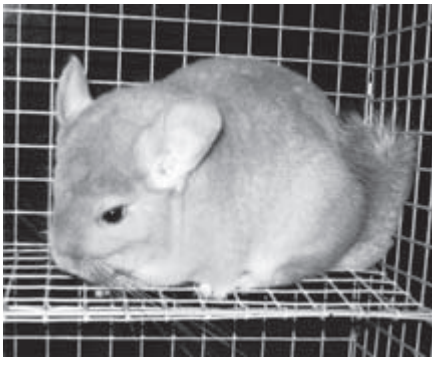

Szynszyla odmiany blue diamond

Prof. Bogusław Barabasz w trakcie wykładu

założył fermę w górach, w Grywałdzie koło Krościenka. Wkrótce zaczęli pojawiać się naśladowcy, a Polska stała się jednym z wiodących krajów w hodowli tego gatunku. Tradycyjnie, najwięcej ferm jest skoncentrowanych w południowej części Polski. Utrzymująca się od kilku lat dobra koniunktura w tej branży (średnia cena za skórę wynosi około 70 €), przyczyniła się do rozkwitu hodowli szynszyli i popularyzacji wiedzy o tym gatunku. Odpowiedzią na duże zainteresowanie szynszylami są spotkania szkoleniowe i wystawy organizowane na terenie całego kraju.

Jedną z takich imprez była zorganizowana w dniach 13-15 lutego 2009 r. w Małopolskim Ośrodku Doradztwa Rolniczego w Karniowicach koło Krakowa, VI Międzynarodowa Wystawa Szynszyli i spotkanie hodowców połączone ze szkoleniem. Inicjatorami spotkania byli państwo **Agnieszka i Bernard Baranowscy**, właściciele zarodowej fermy szynszyli „Raton". W organizację spotkania czynnie zaangażowali się też przedstawiciele Uniwersytetu Rolniczego w Krakowie: **prof. dr hab. Bogusława Barabasza** i **dr inż. Stanisław Łapiński** z Katedry Hodowli Drobiu, Zwierząt Futerkowych i Zoohigieny. Pracownicy Uniwersytetu zajęli się przygotowaniem bloku wykładów, opracowaniem materiałów edukacyjnych oraz promocją wystawy w mediach. Pomimo przeciwności pogodowych, związanych z obfitymi opadami śniegu, na spotkanie licznie przybyli hodowcy z kraju i zagranicy: Danii, Węgier, Rosji, Czech i Ukrainy. Oprócz hodowców, wśród gości wystawy nie zabrakło przedstawicieli świata nauki, studentów, pracowników Krajowego Centrum Hodowli Zwierząt oraz Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi. Puchary dla najlepszych zostały ufundowane przez fermę „Raton", Krajowe Centrum Hodowli Zwierząt oraz Małopolską Izbę Rolniczą.

Ozdobą tegorocznej wystawy były, prezentowane po raz pierwszy w Polsce przez duńskiego hodowcę Nielsa Søriga, szynszyle odmiany „niebieski diament" (blue diamond). Jest to odmiana podwójnie recesywna, trudna do wyhodowania, jednak dla wytrwałych – cel godny nawet kilkuletniej pracy. Odmiana ta charakteryzuje się niezwykle pięknym futrem o jasnoszarym umaszczeniu z błękitnym odcieniem. Pan **N. Sørig** wygłosił także ciekawy wykład poświęcony prowadzonej od lat pracy hodowlanej, a zwłaszcza zabiegom genetycznym zmierzającym do uzyskiwania zwierząt o unikalnym umaszczeniu. Duże zainteresowanie nową odmianą wiąże się z coraz większą popularnością tego gatunku jako zwierzęcia hobbystycznego. Równolegle do hodowli zwierząt przeznaczonych na skóry (głównie odmiany standard i czarne aksamitne) rozwija się hodowla różnorodnych odmian barwnych z przeznaczeniem na hobby, a unikalne osobniki sprzedawane są za duże sumy. Rekordzistami są tu blue diamondy kosztujące 2000 € za sztukę.

Po wystąpieniu hodowcy z Danii rozpoczęła się sesja seminaryjna prowadzona przez **prof. dr hab. Bogusława Barabasza**. Przygotowane na to spotkanie wykłady tworzyły całość określoną wiodącym tematem spotkania którym była *Problematyka produkcji skór szynszylowych*. Jako pierwszy wystąpił **mgr inż. Robert Brach**, właściciel hodowlanej fermy szynszyli „Costina" w Nowym Sączu, kończący aktualnie doktorat w Katedrze Genetyki i Metod Doskonalenia Zwierząt, UR w Krakowie. Przedstawił on wykład pt. *Wysoka jakość zwierząt – kluczowym problemem przy zakładaniu i prowadzeniu fermy*. Podkreślił fakt, iż zwierzęta hodowlane powinny być kupowane w uznanych fermach. Uzmysłowił także hodowcom, że utrzymanie każdej szynszyli na fermie kosztuje tyle samo, niezależnie czy jest ona ładna czy gorszej jakości. Natomiast tylko dobre zwierzęta pozwalają na uzyskanie korzystnego bilansu ekonomicznego.

Kolejny wykład pt. *Założenia technologiczne i wyposażenie ferm a produkcja skór* przedstawił **dr inż. Stanisław Łapiński**. Aby podnieść rangę omawianego tematu, uprzedził hodowców, że zdarza się często, iż w złych warunkach chowu zwierzęta bardziej szlachetne ale i bardziej wymagające nie są w stanie wykazać

swoich wybitnych walorów. Aby więc zapobiec takim sytuacjom trzeba umiejętnie zadbać o właściwe warunki utrzymania, poczynając od lokalizacji fermy, a kończąc na wyposażeniu pojedynczej klatki. Omówił podstawowe wymogi szynszyli dotyczące warunków zoohigienicznych na fermie (oświetlenie, temperaturę, wilgotność powietrza), klatki i ich wyposażenie, sposób karmienia i pojenia zwierząt, rodzaje i zalety różnych kąpielisk pyłowych. Kończąc, stwierdził iż w zależności od tego jakie stworzymy zwierzętom warunki na fermie, taką uzyskamy skórę. Skóra, którą hodowca oferuje do sprzedaży jest jak wizytówka fermy, a wszelkie zaniedbania i nieprawidłowości uzewnętrznią się na okrywie włosowej.

Wykład na temat *Prawidłowe żywienie warunkiem sukcesu w chowie i hodowli szynszyli* przedstawił **doc. dr hab. Sylwester Świątkiewicz** z Instytutu Zootechniki PIB w Balicach. Już na początku swego wystąpienia stwierdził, iż podstawowym warunkiem pełnego wykorzystania potencjału genetycznego zwierząt jest właściwe żywienie. W związku z powyższym jedynie optymalny dobór pasz, nawet przy nieco wyższych kosztach, w efekcie końcowym poprawi efektywność chowu szynszyli. Omawiając stosowane pasze, szczególną uwagę zwrócił na dodatki, które uznał za niezbędny element prawidłowego żywienia.

Cykl szkoleniowy zakończył **prof. dr hab. Bogusław Barabasz** wykładem pt. *Rola czynnika antropogennego w hodowli zwierząt*. Tytułem wprowadzenia stwierdził, że nie ulega wątpliwości, iż człowiek ma największy wpływ na swoją hodowlę. Nawet gdyby znajdowały się na niej najładniejsze zwierzęta, gdyby była świetnie wyposażona i w pełni zautomatyzowana – to jednak nie zmienia to faktu, że wszystkie te elementy musiałby jednoczyć człowiek. W czasie wykładu gorąco namawiał do ciągłego samokształcenia oraz uczestniczenia w spotkaniach, seminariach i wystawach. Dla wszystkich zainteresowanych szynszylami podał pozycje literatury podstawowej oraz literatury uzupełniającej.

Komisja Sędziowska przy pracy

Na podkreślenie zasługuje fakt, że sam jest autorem kilku książek poświęconych szynszylom oraz wydawcą „Biuletynu Informacyjnego dla Hodowców Szynszyli".

Równolegle z częścią wykładową Komisja Sędziowska w składzie: **Alicja Woźny**, **Jadwiga Koruba**, **Alina Goliszewska** oraz asystenci **Mateusz Raczek** i **Michał Panas** (wszyscy są pracownikami Krajowego Centrum Hodowli Zwierząt w Warszawie), przeprowadziła sprawnie ocenę zwierząt. W zależności od typu umaszczenia zwierząt nagrody przydzielono w następujących grupach: standard, czarne aksamitne, beżowe oraz białe.

Puchar KCHZ za najlepszą stawkę zwierząt otrzymał **Niels Sørig** z Danii, a za najlepszą czystość barwy prezentowanych zwierząt otrzymali państwo Czarneccy z Krakowa. W trakcie spotkania odbywał się również skup skór prowadzony przez węgierskiego brokera **Aradi Lajosa**, który ufundował puchary za najpiękniejsze skóry. W tej kategorii I miejsce zajęli państwo **Agnieszka i Bernard Baranowscy**.

Wystawą zainteresowały się także władze gminy Zabierzów. Wójt Gminy, Pani **Elżbieta Burtan** doceniając działalność Państwa Bara-

Studentka UR – Agnieszka Kordala z blue diamondem

nowskich (których ferma znajduje się na terenie tej gminy) i reprezentowaną przez nich fermę „Raton" – wręczyła im puchar za wysiłek i osiągnięcia w zakresie hodowli szynszyli oraz promowanie gminy Zabierzów.

Tekst i zdjęcia:
prof. dr hab. Bogusław Barabasz
dr inż. Stanisław Łapiński

Europejskie ramy kwalifikacji

Artykuł opublikowany w Forum Akademickim nr 1 – styczeń 2009

Część I

Do roku 2012 każde wydawane oficjalnie świadectwo poświadczające kwalifikacje powinno mieć adnotację wskazującą na jego położenie w krajowej, a przez to i w europejskiej ramie kwalifikacji.

Europejskie ramy kwalifikacji zostały wprowadzone do obszaru edukacyjnego Europy zaleceniem Parlamentu i Rady Europejskiej z 23 kwietnia 2008 r. w sprawie ustanowienia europejskich ram kwalifikacji do uczenia się przez całe życie. Ich zapowiedzi można znaleźć m.in. w zaleceniu Parlamentu i Rady Europejskiej z 18 grudnia 2006 r. w sprawie kompetencji kluczowych w procesie uczenia się przez całe życie. Dla europejskiego obszaru szkolnictwa wyższego elementem przygotowania do nich stał się komunikat konferencji w Bergen, z maja 2005 r. zalecający prace nad strukturami kwalifikacji dla szkolnictwa wyższego jako istotny element procesu bolońskiego.

Czym są europejskie ramy kwalifikacji (podstawowe zasoby informacji znaleźć można na: http://ec.europa.eudgs/education_culture) i jak mają się do wprowadzanych w różnych krajach struktur kwalifikacji w obrębie szkolnictwa wyższego (w polskiej drodze do nich pisałam w *Forum Akademickim*, nr 11/2007.

Co i kiedy

Według wspomnianego zalecenia parlamentu oraz towarzyszących mu dokumentów można powiedzieć, że europejskie ramy kwalifikacji (ERK) są wspólnym europejskim systemem odniesienia, który powiąże krajowe systemy i ramy kwalifikacji różnych państw. W praktyce to narzędzie przełożenia i porównania poziomów kwalifikacji pomiędzy krajami, co ma na celu przede wszystkim: zwiększenie mobilności na rynku pracy i dostępności dalszego uczenia się. Europejskie ramy kwalifikacji zostały zatem tak zaprojektowane, aby spełniać rolę punktu odniesienia dla różnych systemów i ram kwalifikacji w Europie. Biorą pod uwagę różnorodność systemów krajowych i ułatwiają przełożenie i porównanie systemów kwalifikacji pomiędzy państwami. W tym sensie stanowią „meta" system dla ram/systemów krajowych.

W procesie wdrażania ERK zakłada się, że każdy kraj powinien odnieść swoje kwalifikacje krajowe (dyplomy, zaświadczenia lub inne certyfikaty) do ośmiu poziomów ERK poprzez krajowe ramy kwalifikacji lub domniemane poziomy w krajowym systemie kwalifikacji. Ostatecznie jednak wszystkie kwalifikacje przyznawane w Europie powinny zawierać odniesienie do ERK.

Program wdrożenia krajowych ram jest dobrowolny, ale dla krajów, które zdecydują się na to, zalecane jest przyjęcie następujących terminów realizacji:

- do 2010 – powiązanie krajowych systemów edukacji z europejskimi ramami edukacji za pomocą ram krajowych;
- do 2012 – umieszczanie na indywidualnych zaświadczeniach poświadczających kwalifikacje odniesienie do stosownego poziomu ram europejskich.

Do czasu ogłoszenia rekomendacji z kwietnia 2008 r. nie podjęto w Europie próby wprowadzenia zestawu poziomów odniesienia/deskryptorów opartych na efektach uczenia się obejmujących wszelkie formy kwalifikacji oraz cały zakres ich poziomów. Choć cel tej operacji jest jasny i oczywisty – idzie o zwiększenie mobilności edukacyjnej oraz na rynku pracy osób posiadających kwalifikacje, to wprowadzenie tego mechanizmu wymaga dobrego zrozumienia znaczeń używanych w niej terminów (czasem zmiany w stosunku do obecnie używanych). Oto kilka przykładów.

Kwalifikacja – formalny wynik procesu oceny i walidacji uzyskany w sytuacji, w której właściwy organ stwierdza, że dana osoba uzyskała efekty uczenia się zgodne z określonymi standardami.

Komentarz – mamy tu rozbieżność z potocznym rozumieniem słowa kwalifikacja w języku polskim, a także z terminologią stosowaną w opisie „kwalifikacji standardów zawodowych". Termin „kwalifikacja" jest prostą kalką językową angielskiego słowa qualification używaną już w wielu oficjalnych dokumentach – m.in. w oficjalnym tłumaczeniu rekomendacji Parlamentu i Rady Europy. Jego przyjęcie wymagać będzie zmiany obyczaju językowego, a trudno jest znaleźć w języku polskim stosowny inny termin.

Efekty uczenia się – określenie tego, co uczący się wie, rozumie i potrafi wykonać po ukończeniu procesu uczenia się, które dokonywane jest w kategoriach wiedzy umiejętności i kompetencji.

Komentarz – efekty uczenia się są zalecaną bazą do tworzenia wszelkich programów nauczania: od poziomu tworzenia podstawy programowej w oświacie do określania programów studiów doktoranckich.

Krajowy system kwalifikacji – oznacza wszystkie aspekty działalności państw członkowskich związane z uznawaniem uczenia się i inne mechanizmy łączące kształcenie i szkolenie

z rynkiem pracy i społeczeństwem obywatelskim. Obejmuje opracowanie i wdrożenie rozwiązań instytucjonalnych i procedur związanych z zapewnianiem jakości, oceną i przyznawaniem kwalifikacji. Krajowy system kwalifikacji może się składać z kilku podsystemów i obejmować krajowe ramy kwalifikacji.

Europejskie ramy kwalifikacji – są wspólnym europejskim systemem odniesienia, który powiąże krajowe systemy i ramy kwalifikacji różnych państw.

Krajowe ramy kwalifikacji – oznaczają narzędzie służące do klasyfikowania kwalifikacji na wyszczególnione według przyjętego zespołu kryteriów poziomy osiągnięć w uczeniu się, które ma na celu integrację i koordynację krajowych podsystemów kwalifikacji oraz poprawę przejrzystości, dostępności, rozwoju i jakości kwalifikacji w odniesieniu do rynku pracy i społeczeństwa obywatelskiego.

Deskryptory poziomów

Każdy poziom ERK jest określony przez zestaw deskryptorów wskazujących na efekty uczenia się odpowiadające kwalifikacjom na tym poziomie w dowolnym systemie kwalifikacji. ERK obejmują: kształcenie ogólne, kształcenie i szkolenia zawodowe, kształcenie wyższe oraz edukację osób dorosłych. Z zasady każdy z 8 poziomów powinien być możliwy do osiągnięcia poprzez wiele rozmaitych ścieżek edukacji, zatem mamy w tu znaczące otwarcie na edukację pozaformalną.

W ERK podane są trzy grupy deskryptorów, a mianowicie:

- Wiedza, która w kontekście ERK:
  – może być teoretyczna lub faktograficzna,
  – oznacza efekt przyswajania informacji poprzez uczenie się jest zbiorem faktów, zasad, teorii i praktyk powiązanych z dziedziną pracy lub nauki.
- Umiejętności, które w kontekście ERK mogą być:
  – kognitywne (zastosowanie myślenia logicznego, intuicyjnego i kreatywnego),

Przykładowe zapisy deskryptorów poziomów

Poziomy	Wiedza	Umiejętności	Kompetencje
1.	Podstawowa wiedza ogólna	Podstawowe umiejętności wymagane do realizacji prostych zadań	Praca lub nauka pod bezpośrednim nadzorem w zorganizowanym kontekście
2.	Podstawowa wiedza faktograficzna w danej dziedzinie pracy lub nauki	Podstawowe umiejętności praktyczne lub kognitywne potrzebne do korzystania z istotnych informacji w celu realizacji zadań i rozwiązywaniu rutynowych problemów przy użyciu prostych zasad i narzędzi	Praca lub nauka pod nadzorem o pewnym stopniu autonomii
3.			
4.	Faktograficzna i teoretyczna wiedza w szerszym kontekście danej dziedziny pracy lub nauki	Zakres umiejętności kognitywnych i praktycznych potrzebnych do generowania rozwiązań określonych problemów w danej dziedzinie pracy lub nauki zadań	Samodzielna organizacja w ramach wytycznych dotyczących kontekstów związanych z pracą lub nauką, zazwyczaj przewidywalnych, ale podlegających zmianom. Nadzorowanie rutynowej pracy innych, ponoszenie pewnej odpowiedzialności za ocenę i doskonalenie działań związanych z pracą lub nauką
5.			
6.	Zaawansowana wiedza w danej dziedzinie pracy i nauki obejmująca krytyczne rozumienie teorii i zasad	Zaawansowane umiejętności wykazywania się biegłością i innowacyjnością potrzebną do rozwiązywania złożonych i nieprzewidywalnych problemów w specjalistycznej dziedzinie pracy lub nauki	Zarządzanie złożonymi technicznymi lub zawodowymi działaniami lub projektami, ponoszenie odpowiedzialności za podejmowane decyzje w nieprzewidywalnych kontekstach związanych z pracą lub nauką, ponoszenie odpowiedzialności za zarządzanie rozwojem zawodowym jednostek i grup
7.	Wysoce wyspecjalizowana wiedza, której część stanowi najnowsza wiedza w danej dziedzinie pracy lub nauki, będąca podstawą oryginalnego myślenia lub badań. Krytyczna świadomość zagadnień w zakresie wiedzy w danej dziedzinie oraz na styku różnych dziedzin	Specjalistyczne umiejętności rozwiązywania problemów potrzebne do badań lub działalności innowacyjnej w celu tworzenia nowej wiedzy i procedur oraz integrowania wiedzy z różnych dziedzin	Zarządzanie i przekształcanie kontekstów związanych z pracą lub nauką, które są złożone, nieprzewidywalne i wymagają nowych podejść strategicznych. Ponoszenie odpowiedzialności za przyczynianie się do rozwoju wiedzy i praktyki zawodowej lub za dokonywanie przeglądów strategicznych wyników zespołów
8.	Wiedza na najbardziej zaawansowanym poziomie w danej dziedzinie pracy lub nauki oraz na styku różnych dziedzin	Najbardziej zaawansowane i wyspecjalizowane umiejętności i techniki w tym synteza i ocena, potrzebne do rozwiązywania krytycznych problemów badaniach lub działalności innowacyjnej oraz do poszerzania i ponownego określania istniejącej wiedzy lub praktyki zawodowej	Wykazywanie się znaczącym autorytetem, innowacyjnością, autonomią, etyką naukową i zawodową oraz trwałym zaangażowaniem w rozwój nowych idei i procesów w najważniejszych kontekstach pracy zawodowej lub nauki, w tym badań.

– oraz praktyczne (związane ze sprawnością manualną i korzystaniem z metod, materiałów, narzędzi i instrumentów);

a oznaczają zdolność do stosowania wiedzy i korzystania z know-how w celu wykonywania zadań i rozwiązywania problemów.

- Kompetencje (inne kompetencje, postawy?), które w kontekście ERK:
  – określa się w kategoriach odpowiedzialności i autonomii,
  – oznaczają udowodnioną zdolność stosowania wiedzy, umiejętności i zdolności osobistych, społecznych lub metodologicznych okazywaną w pracy lub w nauce oraz w karierze zawodowej i osobistej.

Deskryptory zostały przygotowane w celu ujęcia pełnego spektrum efektów uczenia się, bez względu na kontekst edukacyjny czy instytucjonalny: od kształcenia podstawowego po poziom studiów doktoranckich. Pomiędzy tymi punktami skrajnymi powinny być ulokowane poziomy kształcenia ogólnego i przygotowującego do zawodów. Zatem deskryptory dotyczą i kształcenia formalnego i pozaformalnego, początkowego i zaawansowanego, ustawicznego i doskonalenia doświadczeń zawodowych.

Deskryptory są tak sformułowane, aby wyraźnie odróżnić cechy kształcenia na poziomie niższym od tych na poziomie wyższym i ukazać postęp w kategoriach zmian (np. złożoności wiedzy). Założeniem układu deskryptorów do poziomów jest to, że efekty uczenia się na danym poziomie zawierają w sobie efekty uczenia się na poziomie niższym. Nie jest to zapisane explicité w deskryptorach, lecz zawarte w domniemaniu.

Warto spojrzeć na przykładowe zapisy deskryptorów poziomów (patrz: tabela na s. 27).

W Polsce nie podjęto jeszcze decyzji, którym poziomom ERK przyporządkowane zostaną poziomy edukacji krajowej. Każdy kraj ma swobodę w definiowaniu liczby poziomów w zgodzie z własnym systemem edukacyjnym, tradycjami, potrzebami czy innymi czynnikami. Choć więc w Polsce, na pierwszy rzut oka, oczywiste wydaje się przypisanie 8 poziomów odpowiednio do szkoły podstawowej, gimnazjum, szkoły zawodowej, liceum, kształcenia policealnego, licencjatu, magisterium i studiów doktoranckich, to decyzja o tym zostanie podjęta po dokładnym rozpatrzeniu sekwencyjności wydawanych w naszym kraju świadectw i dyplomów oraz rozstrzygnięciu umieszczenia w ramach krajowych takich form edukacji, jak np. studia podyplomowe (osobny poziom czy „międzypoziom" bez przypisanej sobie numeracji).

Warto powtórzyć: do roku 2012 każde wydawane oficjalnie świadectwo poświadczające kwalifikacje powinno mieć adnotację wskazującą na jego położenie w krajowej, a przez to i w europejskiej ramie kwalifikacji. Dotyczyć to będzie tak samo świadectwa mistrzowskiego cukiernika, wydawanego przez odpowiedni cech w np. Radomiu, co dyplomu ukończenia studiów podyplomowych w zakresie europejskiego prawa gospodarczego, wydawanego np. przez Kolegium Gospodarki Światowej SGH.

ERK a proces boloński

Proces boloński wcześniej niż inne programy unijne podjął prace nad ramami kwalifikacji do szkolnictwa wyższego w Europie. (Uwaga: w Polsce w pracach nad tym zagadnieniem do szkolnictwa wyższego używane było uprzednio słowo „struktura" kwalifikacji, które lepiej oddaje wielowymiarowy i dynamiczny charakter systematyzacji kwalifikacji niż „płaskie" ramy. Terminologia oficjalnych dokumentów europejskich na razie wymusiła ujednolicenie słownictwa ze wskazaniem na: „ramy", choć sprawa nie jest jeszcze ostatecznie przesądzona.) Wedle zawartego w dokumentach z kwietnia 2008 r. stwierdzenia: *Europejskie ramy kwalifikacji są w pełni zgodne z ramami kwalifikacji europejskiego obszaru szkolnictwa wyższego w myśl procesu bolońskiego. W szczególności deskryptory w ERK na poziomach 5-8 odsyłają do deskryptorów uzgodnionych w ramach procesu bolońskiego. Deskryptory ERK różnią się od bolońskich jedynie tym, że obejmują także kształcenie i szkolenie zawodowe oraz kontekst pracy – na wszystkich poziomach – włączając w nie poziomy najwyższe.* Zarazem jednak w dokumentach wskazuje się na rozbieżności dotyczące niektórych elementów obydwu systemów. Idzie przede wszystkim o systemy ECTS i ECVET, których harmonizacja jest obecnie przedmiotem prac. Podobną sytuację mamy w kwestii zapewniania jakości (standardy ENQA i przygotowywane ENQA-VET). Na razie zaleca się uzgadnianie tych struktur na poziomach krajowym.

Krajowe ramy

Od ponad roku przy MNiSW pracuje grupa robocza przygotowująca projekt krajowych ram kwalifikacji szkolnictwa wyższego bazujący na wytycznych bolońskiej struktury/ramy kwalifikacji. Projekt ten zostanie niebawem skierowany do konsultacji w środowisku akademickim. Wyrażam nadzieję, że będzie im towarzyszyć szeroka dyskusja także na łamach „Forum Akademickiego".

Od października 2008 przy MEN pracuje zespół ekspercki przygotowujący projekt krajowych ram kwalifikacji zgodnych z rekomendacją na temat europejskich ram kwalifikacji całej 8-poziomowej edukacji. Jego skład reprezentuje trzy największe obszary wydawania poświadczonych świadectw, dyplomów i certyfikatów (czyli kwalifikacji, wedle terminologii ERK): oświatę, szkolenia zawodowe oraz szkolnictwo wyższe. To ostatnie reprezentowane jest przez członków grupy pracującej nad projektem MNiSW, co pozwoli na przeniesienie uzyskanych w niej rezultatów i niedublowanie prac, a także na uzyskanie spójnego wyniku – zarysu polskich krajowych ram kwalifikacji.

Prof. dr hab. Ewa Chmielecka, ekspert boloński, członek European Qualification Framework Advisory Group oraz The Bologna Coordination Group for Qualifications Frameworks.

prof. dr hab. Ewa Chmielecka

Wybrane zdjęcia nadesłane na konkurs fotograficzny

Fot. Adam Kula

Fot. Agnieszka Tworzyk

Fot. Jacek Mąka

Fot. Andrzej Franik

Fot. Maja Tomaszkiewicz

Fot. Grzegorz Kaczor

Fot. Ireneusz Tworzyk

Fot. Katarzyna Kania

Fot. Marek Tischner

Fot. Magdalena Klimek

Fot. Artur Wolak

Fot. Piotr Strzetelski

Fot. Bogdan Wertz

Fot. Lesław Juszczak

Fot. Małgorzata Wertz

Fot. Jarosław Kański

Nowe pytania o proces boloński

Artykuł opublikowany w Forum Akademickim nr 2 – luty 2009

W ostatnich miesiącach coraz częściej pojawiają się pytania o szerszy sens zmiany, jakiej doświadczamy, o tło zastosowań narzędzi, o to, jakie za ich pomocą można osiągnąć pożytki, przekraczające zwykłe, codzienne administrowanie przebiegiem studiów.

Do typowych działań ekspertów bolońskich zaliczają się tzw. dni bolońskie, czyli organizowane w uczelniach na terenie całego kraju konferencje, seminaria, czasem warsztaty poświęcone zagadnieniom związanym z procesem bolońskim. Spotkania z nauczycielami akademickimi organizowane w ramach „dni bolońskich" przynoszą ekspertom prawdziwe wyzwania. Nie ma bowiem co ukrywać – proces boloński nie jest ulubionym bohaterem środowiska akademickiego w naszym kraju, a jego zalecenia często bywają odczytywane jako uciążliwe i niepotrzebne zabiegi biurokratyczne, czasem burzące stary, dobry porządek. Czasami sprostanie pytaniom padającym z sali nie jest łatwe.

Jestem ekspertem bolońskim (uprzednio „promotorem") od kilku lat i zaczynam dostrzegać zmianę w nastawieniu uczestników tych spotkań do procesu przejawiającą się w zmianie charakteru i tematyki zadawanych pytań. Trzy lata temu tematem wiodącym były punkty ECTS i suplement do dyplomu oraz zasady mobilności studentów i uznawalności jej wyników. Po wejściu w życie systemu studiów dwustopniowych to one stały się synonimem procesu, i to o nie pytano najczęściej – i z wielkim sceptycyzmem. Ukuto dla nich nawet wdzięczną nazwę „bolońskiego modelu studiów". Od roku tematem wiodącym jest europejska i krajowa struktura kwalifikacji. Towarzyszą im nieustannie dywagacje na temat metod zapewniania jakości, choć one budzą najmniej kontrowersji – przywykliśmy już do akredytacji. Słowem, jeszcze rok, dwa, trzy lata temu dominowały pytania „techniczne", dotyczące zastosowań narzędzi procesu, czasem metod realizacji jego zadań. Pytań rozpoznających najogólniejszy sens tych zabiegów operacyjnych nie zadawano zbyt często, proces boloński sprowadzany był do narzędzi organizacyjnych.

Pytania o sens systemu

Jako się rzekło, ta sytuacja się zmienia. W ostatnich miesiącach coraz częściej pojawiają się pytania o szerszy sens zmiany, jakiej doświadczamy, o tło zastosowań narzędzi. Pojawia się refleksja nad tym, jakie cele mają realizować wymienione wyżej instrumenty. Patrząc bardzo powierzchownie można by powiedzieć, że obecne pytania wskazują na to, iż narzędzia już zostały „oswojone" – wdrożone w uczelniach, a po nich pojawia się próba odpowiedzi na pytanie o to, jakie za ich pomocą można osiągnąć pożytki, przekraczające zwykłe, codzienne administrowanie przebiegiem studiów. Wspomniałam, że te techniczne pytania przekładają się dziś na pytania o struktury (ramy) kwalifikacji, w których poprzednio używane narzędzia związane są w jeden spójny system. Jednakże struktura nie jest już tylko instrumentem – przynoszone przez nią zmiany mają charakter merytoryczny, rozszerzają autonomię programową uczelni, otwierają nowe szanse. Zatem i pytania o nią mają, z konieczności, mniej instrumentalny charakter.

Na listopadowym spotkaniu w Uniwersytecie Zielonogórskim z sali padło pytanie: co by się stało, gdyby nie było procesu bolońskiego? Samo pytanie jest bardzo niepoprawne z metodologicznego punktu widzenia – zawiera niedopuszczalne „gdybanie". Ale rozumiemy, że za tą formą kryją się wcale nie banalne treści oraz bardzo ważne i poważne pytania. Nie znam intencji autora pytania, ale starałabym się je zinterpretować zadając szereg bardziej szczegółowych pytań.

Jaki był powód podpisania deklaracji bolońskiej przez ministrów szkolnictwa wyższego? Czy deklaracja i proces miały coś poprawić w sytuacji europejskiego szkolnictwa wyższego? Jeśli tak, to co? Czy istniały dlań jakieś zagrożenia? Jeśli tak – to jakie?

Czy proces boloński te ewentualne zagrożenia likwiduje? Czy podejmuje wyzwania, stwarza nowe szanse? Szanse na co?

Dlaczego zdecydowano się na uruchomienie takich, a nie innych, mechanizmów w postaci znanych nam już narzędzi, zadań? Do jakich ogólnych celów one prowadzą?

Czy proces boloński był zamierzony i jest realizowany jako europejska strategia rozwoju szkolnictwa wyższego? Jeśli tak – jakie są efekty pozytywne i negatywne jej realizacji? Także dla naszej, środkowowschodniej i pokomunistycznej części Europy? Czy ktoś – na poziomie europejskim, ale także krajowym – śledzi te rezultaty, zbiera dane, ocenia tendencje rozwojowe?

Czy polskie szkolnictwo wyższe wykorzystuje tę domniemaną szansę wnoszoną przez proces? Jak jest on wdrażany na poziomie krajowym? Czy stał się zapleczem budowy strategii rozwoju szkolnictwa wyższego jako całości i poszczególnych uczelni? Dokąd takie strategie miałyby prowadzić swoje podmioty?

To są pytania, które zakresem daleko wykraczają poza cele działań edukacyjnych szkolnictwa

wyższego, opisane w dokumentach bolońskich, takie jak: przygotowanie absolwentów do potrzeb rynku pracy, zapewnienie kadr gospodarce opartej na wiedzy, przygotowanie do aktywnych ról obywatelskich w rozwiniętej demokracji, rozwój osobowy, otwarcie kanałów przepływu środków, kadr, otwarcie kanałów konkurencji itd. To są pytania dotyczące celów całego systemu szkolnictwa wyższego w Europie, co może wskazywać na strategiczny, a nie tylko instrumentalny charakter procesu. Bo i w istocie sprowadzanie go do zabiegów administracyjnych jest znacznym uproszczeniem tego, czym on jest. Jeśli nawet był zamierzony tylko instrumentalnie – jako narzędzie zwiększające mobilność środowiska akademickiego – to konsekwencje otwarcia wspomnianych przed chwilą kanałów przepływów ludzi i zasobów przekroczyły ten bezpośredni cel.

Humboldt i przesiębiorstwo

Powróćmy do listy pytań o strategiczny wymiar procesu. Znanym powodem podpisania deklaracji bolońskiej i powołania do życia procesu był zamiar zwiększenia atrakcyjności europejskiego obszaru szkolnictwa wyższego w stosunku do innych systemów, zwłaszcza do systemu szkół wyższych i badań w USA. Każdy, kto śledzi stosowne statystyki, wie, że Europie groziła (nadal grozi?) utrata znaczenia jako obszaru najwybitniejszych dokonań intelektualnych, odkryć naukowych i innowacji. Utrata kapitału naukowego, w tym przede wszystkim kapitału ludzkiego, na rzecz Stanów Zjednoczonych, była tak znaczna, że stanowiła zagrożenie dla rozwoju szkolnictwa wyższego, a co za tym idzie – dla możliwości budowy w Europie społeczeństwa i gospodarki opartych na wiedzy. Odpowiedzią na to miała być taka przebudowa europejskiego obszaru szkolnictwa wyższego, aby – skonsolidowane – stało się konkurencyjne dla świata. Taka była intencja najpierw deklaracji bolońskiej, a następnie (i zwłaszcza) dokumentu Komisji Europejskiej *The role of universities in the Europe of Knowledge*. Oczywiście wymaga to znaczących zmian w strukturze systemu szkół wyższych w Europie, przede wszystkim ich zróżnicowania. Uczelnie muszą różnić się między sobą nie tylko misją, rodzajem kadry i studentów, programami i profilem kształcenia, sposobem organizacji instytucjonalnej – to zróżnicowanie jest normalnym elementem podtrzymania rozwoju w kulturze. Powinny także różnić się charakterem działalności w najszerszym znaczeniu: powinny wśród nich być jednostki elitarne zachowujące najbardziej akademicki typ kształcenia bazującego na pracy badawczej i wykorzystującego jej wyniki w pracy dydaktycznej, zaś na drugim biegunie jednostki prowadzące kształcenie masowe, stanowiące kuźnię kadr dla gospodarek regionalnych czy lokalnych.

W Europie i na świecie od wielu lat toczy się debata nad modelem nowoczesnego uniwersytetu. Tradycyjny model Humboldtowski (uniwersytet badawczy) jest wypierany przez rodzaj uczelni – dobrze zarządzanej firmy, tzw. uniwersytet przedsiębiorczy. Obydwa typy uczelni mają wady, choć każdy z nich inne. Potrzeba stworzenia społeczeństwa wiedzy, umasowienie kształcenia wyższego, utrata wyłączności w tworzeniu wiedzy zdezaktualizowały model tradycyjny, zaś model przedsiębiorstwa niesie poważne zagrożenia realizacji fundamentalnej misji uniwersytetu: jego służbie prawdzie, służebności publicznej, korporacyjnemu zarządzaniu opartemu na etosie itd. Nie ma zgody w środowisku akademickim Europy ani na jedno rozwiązanie, ani na drugie w postaci czystej. Trwają poszukiwania trzeciej drogi, nadzwyczaj interesujące (powrócę do tego tematu niebawem).

Niejaka rozbieżność

Po której stronie w tym sporze lokuje się proces boloński? Co proponuje na przyszłość, naszą przyszłość? Proces, w warstwie deklaracji pozostając po stronie uniwersytetu badawczego, w warstwie narzędziowej nastawiony jest na kontrolę accountability uczelni. Nie jest to jednak „trzecia", syntetyczna droga rozumienia misji uniwersytetu, a raczej pomieszanie materii. W interpretacji łagodnej – niezamierzony eklektyzm, w interpretacji radykalnej – niezrozumienie problemu i postulowanie dwu niespójnych ze sobą modeli. Na pierwszy rzut oka mamy więc niejaką rozbieżność w deklaracjach określających podstawowe cele europejskiego obszaru szkolnictwa wyższego. Uzasadnienie tej tezy wymagałoby jednak głębszych analiz.

Oczywiście zawsze można zapytać, po co jemy tę żabę? Czy przyniesie nam jakieś korzyści, skoro na razie widać same uciążliwości? Na dokładkę wzrost mobilności kadr i studentów oraz konieczność konkurowania z uczelniami europejskimi o środki unijne, o studentów, o inne dobra obnaża nasze słabości dość boleśnie (asymetria przepływów studentów, niewielkie sukcesy w zdobywaniu pieniędzy i pozycji na edukacyjnych kierunkach europejskich). Można także zapytać, jak tę żabę zmienić w księcia, z którym zawrzemy związek i zbudujemy świetlaną przyszłość (to się chyba robiło za pomocą pocałunku, ale tu metafora już mi się wymyka).

Już bez żartów warto dodać, że te pytania powinny stać się tematem poważnej debaty o strategicznym charakterze, ponieważ europejski obszar szkolnictwa wyższego to „nasz" obszar i ma na nasze szkolnictwo wyższe wpływ trudny do przecenienia. Chciałabym też podkreślić, że są to pytania ważne w szczególności dla osób podejmujących istotne decyzje dotyczące podmiotów akademickich: od rektorów po członków Parlamentu. Powierzchowny ogląd, oparty na formalnych danych i wynikach liczbowych wskazujących na zaawansowanie kraju w implementacji narzędzi procesu (w rodzaju raportów stock-taking), nie oddaje całej komplikacji i wagi sytuacji, w której uczestniczymy dzięki procesowi.

Prof. dr hab. Ewa Chmielecka, ekspert boloński, członek European Qualification Framework Advisory Group oraz The Bologna Coordination Group for Qualifications Frameworks.

prof. dr hab. Ewa Chmielecka

Gorące bogactwo województwa małopolskiego

Bogactwem przedstawionym w tytule można nazwać wolne wody podziemne o temperaturze powyżej 20°C występujące w różnych wiekowo utworach skalnych na terenie niektórych powiatów województwa małopolskiego [Satora, Milijanović 2008]. Stwierdzono ich istnienie w 150 otworach wiertniczych ujmujących wody podziemne zarówno z utworów paleozoicznych (3 dewońskich i 6 karbońskich), mezozoicznych (14 triasowych, 55 jurajskich i 45 kredowych) jak i kenozoicznych (17 mioceńskich). W przypadku utworów dewońskich warstwami wodonośnymi zdolnymi do gromadzenia wody wolnej najczęściej wgłębnej są margle, dolomity i wapienie oraz mułowce występujące na głębokościach od 100 do 3051 m ppt. Temperatura wód termalnych wynosi tutaj 28-90°C a wydajności otworów 1,0-15,0 $m^3.h^{-1}$. Na skały karbońskie składają się wapienie, margle, piaskowce, mułowce i iłowce zalegające na głębokości 340-3190 m ppt. Temperatury wód dochodzą do 74°C a wydajności otworów 1,1-9,0 $m^3.h^{-1}$. Trias budują iłowce, mułowce, zlepieńce i piaskowce występujące w zakresie głębokości 500-2910 m. Temperatury wód podziemnych wynoszą 20-80°C a wydajności otworów poniżej 10 $m^3.h^{-1}$. Jurę środkową i górną tworzą wapienie i dolomity występujące na głębokości od 175 do 2937 m. Temperatury wód jury środkowej kształtują się w zakresie do 65°C a jury górnej do 75°C. Wydajności otworów dochodzą do 13 $m^3.h^{-1}$. Kreda górna to wapienie cenomanu i margle senońskie. Pierwsze występują na głębokości 132-2582 m, drugie 200-2135 m ppt. Temperatury wód dochodzą tutaj do 76°C. Najpłytszy poziom wód termalnych tworzą piaskowce mioceńskie (trzeciorzędowe) zalegające na głębokości 150-1775 m ppt. Temperatury wód termalnych dochodzą tutaj do 58°C [Barbacki, Bujakowski, Pająk 2006].

Temperatury wód podziemnych są zróżnicowane i zależą od tzw. gradientu, czyli wzrostu temperatury na każde 100 m głębokości, który na obszarze województwa małopolskiego najwyższy jest w obrębie triasu Karpat wewnętrznych (3,48°C/100 m głębokości) a najniższy w województwie małopolskim w obrębie miocenu Zapadliska Przedkarpackiego (1,73°C/100 m głębokości) [Majorowicz 1971, Satora, Milijanović 2008]. Wielkość gradientu zależy m.in. od rodzaju skał zawierających wolne wody podziemne oraz od głębokości ich występowania. Im większa głębokość występowania wód podziemnych tym temperatura wody może być wyższa, ponieważ woda pobiera ciepło z otaczających skał a te z płynnej magmy wnętrza Ziemi.

Najlepsze warunki występowania podziemnych wód termalnych występują na Podhalu, gdzie zlokalizowanych jest 12 otworów ujmujących wodę z głębokości od 2394 m (Furmanowa, B. Dunajec) do 3780 m (Bukowina Tatrzańska). Im wody podziemne są dalej od Tatr (gdzie znajduje się ich obszar zasilania) a bliżej Pienińskiego Pasa Skałkowego tym temperatura ich jest wyższa (Chochołów 93°C, Bańska 76-80°C) [Bujakowski, Barbacki 2004]. Wydajność omawianych otworów jest znaczna dochodząca czasami do 190 $m^3.h^{-1}$, a rodzaj ujmowanych wód podziemnych niekiedy ma charakter artezyjski (z samowypływem). Przeszkodą w ujmowaniu niektórych wód termalnych jest za wysoka ich mineralizacja dochodząca niekiedy do 2,62 $g.dm^{-3}$ kwalifikująca je do wód mineralnych (Biały Dunajec). Przeważającym typem hydrochemicznym ujmowanych na Podhalu termalnych wód podziemnych jest typ Na-Ca-SO_4-Cl lub Ca-Na-SO_4-Cl.

Literatura

Barbacki A.P. Bujakowski W., Pająk L. 2006. *Atlas zbiorników geotermalnych Małopolski*. PAN Kraków.

Bujakowski W., Barbacki A.P. 2004. *Potential for geothermal development In Southern Poland*. Geothermics. 33:383-395.

Majorowicz. J. 1971. *Przebieg wartości stopnia geotermicznego w Polsce w przedziale głębokości 200-2500 m*, Kwartalnik Geologiczny, WG Warszawa t.15 nr 4:891-899.

Plewa S. 1994. *Rozkład parametrów geotermalnych na obszarze Polski*. Wyd. CPPGSMiE PAN Kraków: 93-94.

Satora S., Milijanović E. 2008. *Variability of gradient of thermal waters i the area of lesser Poland voivodeship*. Environment Protection Engineering Wrocław vol.34: 43-52.

dr hab. inż. Stefan Satora

Dobra woda zdrowia doda

z dr hab. inż. Stefanem Satorą, z Katedry Inżynierii Sanitarnej i Gospodarki Wodnej WIŚiG Uniwersytetu Rolniczego w Krakowie, rozmawia Szymon Sikorski

Dr hab. inż. Stefan Satora

Woda jest warunkiem życia. W jakim stopniu, Małopolska może być pewna, że wody nie zabraknie?

To złożony problem, gdyż w czasie pokoju wody mamy dosyć dużo, ponieważ prawie wszystkie płynące wody mają początek w górach, czyli właśnie w Małopolsce. Zatem nasz region ma łatwy dostęp do dużej ilości wód powierzchniowych. Jednak w czasie bardzo wielkiej powodzi, gdy zlewnie rzek górskich „sprzątają" zanieczyszczenia pozostawione przez człowieka ten zasób dobrej i czystej wody znacząco się kurczy. Natomiast w przypadku działań wojennych, czy terrorystycznych, wody powierzchniowe są zupełnie bezużyteczne, gdyż bardzo łatwo jest je skazić. Chociaż na szczęście takich realnych zagrożeń nie ma, to należy mieć ich świadomość. Ogólnie jednak należy powiedzieć, że poziom tego bezpieczeństwa jest wysoki. Tragiczne ograniczenia w dostawach wody nam nie zagrażają, co nie może usprawiedliwiać nieracjonalnej gospodarki wodą. Wodę należy oszczędzać.

Z jakich rzek pijemy wodę w Krakowie?

W ponad 90 proc. Kraków zasilany jest z wód powierzchniowych zlokalizowanych na Rabie, Rudawie, Sance i Dłubni. Jest to wymóg czasów, ponieważ duża aglomeracja miejska potrzebuje bardzo dużo wody, znacznie więcej niż jesteśmy w stanie pozyskać z zasobów wód podziemnych. Chociaż w Krakowie jest kilkaset studni głębinowych jak i kilka studni artezyjskich, z których zdrowa i smaczna woda wypływa pod wielkim ciśnieniem na powierzchnię, to te naturalne źródła pokrywają zaledwie parę procent naszego zapotrzebowania.

Jaka jest różnica między wodą podziemną, a wodą pochodzącą z rzek?

Różnica jest diametralna. Dziś dzięki wysokiej technologii uzdatniania wód jesteśmy w stanie uzyskać czystą, nawet destylowaną wodę i to niekiedy nawet ze ścieków. Jednak woda pochodzenia naturalnego, która przez kilka czy kilkanaście lat krąży w skałach zyskuje dzięki naturalnemu magnetyzmowi Ziemi odpowiednią nie mierzalną własność (między innymi jonizację), przez co znacznie jest smaczniejsza i wielokrotnie lepiej przyswajana przez ludzki organizm. Ja bardzo często rozgraniczam te dwa rodzaje wody nazywając jedną naturalną, a drugą sztuczną.

Czyli aby woda była zdrowa, należy zachowywać odpowiednie proporcje mieszania tej naturalniej z tą sztuczną?

Powiem więcej. W Szwajcarii, gdzie byli moi koledzy, powierzchniową wodę uzdatnioną pompuje się w środowisko skalne, a następnie dopiero przy wykorzystaniu studni wtłacza się ją do wodociągu. Dzięki takiemu bardzo kosztownemu zabiegowi znacznie poprawia się jakość wody zmieniając jej genezę. Wydaje się, że w tym przypadku takie działanie w dłuższej perspektywie czasu bardzo się to opłaca. Jednak nas nie stać jeszcze na tak kosztowną technologię.

Czy każda woda podziemna nadaje się do picia?

Nie. Znaczna część wód podziemnych ma skład chemiczny niekorzystny dla zdrowia człowieka. Lecz zdarza się rzadziej niż ma to miejsce w przypadku korzystania z wód powierzchniowych.

Ekolodzy biją na alarm wskazując, że tej dobrej wody może nam zabraknąć. Czy istotnie może się tak stać?
Stopień zanieczyszczenia powierzchni Ziemi i powietrza jest zastraszający. To nie tylko skutek uprzemysłowienia życia, to również skutek bezmyślności człowieka. Często jeżdżę po Polsce i widzę dzikie wysypiska, nie tylko przy drogach, w lasach, ale również nad brzegami rzek. Wszystkie te zanieczyszczenia, jak wspomniałem, po nas sprzątają wody rzek. Takie nieprzemyślane składowanie śmieci może doprowadzić do skażenia gleby, a następnie w skrajnych przypadkach, zanieczyszczenia mogą dostać się do wód podziemnych. Szczególnie narażone są tutaj tzw. wody gruntowe, które od powierzchni terenu nie są oddzielone warstwą nieprzepuszczalną. Musimy wiedzieć, że oczyszczenie powierzchni gleby jest znacznie łatwiejsze niż oczyszczenie wielu skażonych chemicznie wód podziemnych czy też skał w których te wody występują. Samooczyszczanie się wody jest możliwe poprzez przesączanie się jej (infiltrację) przez różne rodzaje gleby i skał. Jednak, jeżeli będą one znacznie zanieczyszczone chemicznie proces ten może trwać bardzo długo, a nawet niemożliwy będzie do usunięcia. W tym aspekcie ekolodzy mają całkowitą rację.

Wypomniał Pan, że Kraków w ponad 90 proc. zaopatruje się w wodę z zasobów powierzchniowych. Jednoczenie większość naszych rzek nie mieści się w żadnej klasie czystości, więc co my pijemy?
Istotnie, większość wód powierzchniowych to wody pozaklasowe. To efekt bezmyślności człowieka. Pamiętam, jako urodzony krakowianin, że naprzeciwko Wawelu była plaża miejska, i że w Wiśle można się było kąpać. Wodociągi, te stare znajdujące się na Bielanach, pobierały wodę z Wisły. Dziś nie jest to możliwe. W poprzednich dziesięcioleciach przemysł głównie kopalnie, wpuszczały do pomniejszych rzek wody dołowe znacznie zasolone (szczególnie chlorkami). Dziś zakłady te w większości przypadków mają własne oczyszczalnie lub znacznie zmniejszyło się wydobycie przez co zmalała objętość zrzucanych wód. Obecnie znacznie większym problemem są gospodarstwa domowe, na terenach nie objętych systemem kanalizacyjnym. Niestety nadal ze względów ekonomicznych wpierw buduje się wodociąg, a dopiero za kilkanaście lat tworzy się sieć kanalizacyjną i centralny odbiór ścieków. Bezmyślność ludzi powoduje wylewanie zawartości przydomowych zbiorników ze ściekami na łąki, do rowów melioracyjnych, czy wręcz do niewielkich strumieni. To kwestia mentalności i świadomości ekologicznej. Pozostaje jeszcze sprawa odpowiedniego nawożenia roli. Przedawkowanie powoduje spłukiwanie związków chemicznych do rzek. Ten problem występuje teraz na b. małą skalę, ponieważ ceny nawozów bardzo wzrosły. Tym sposobem koło się zamyka. Posiadam wiele opracowań, z których wynika, że Raba pobiera wodę z terenów nieskanalizowanych.

Za ile lat, pańskim zdaniem, znowu będziemy się kopali w Wiśle patrząc na Wawel?
Może już za 30-50 lat.

Możliwość ilościowego korzystania z zasobów wód powierzchniowych ściśle wiąże się z pogodą, czyli z opadami. Gdy jest gorąco, potrzebujemy więcej wody, a jednoczenie wówczas poziom wody w rzekach opada, gdyż nie pada deszcz. Jak rozwiązać ten kłopot?
Pozostaje racjonalna gospodarka wodna, czyli właściwe jej wykorzystania oraz retencjonowanie jej nadmiaru. Zadanie to spełniają specjalne sztuczne zbiorniki. Na mniejszą skalę wystarcza gromadzenie deszczówki, używanej następnie do celów poza spożywczych, czyli do podlewania trawnika, czy ogrodu. Samochód najlepiej jest myć w myjniach, tak jest taniej i bardziej ekologicznie. Co do racjonalizacji jej wykorzystania, to prowadzone przez pracowników Uniwersytetu Rolniczego badania wskazują na to, że niekiedy ponad połowa wyprodukowanej, czyli wtłaczanej do wodociągu wody, ginie po drodze na skutek drobnych nieszczelności instalacji oraz awarii. Ponad połowa! To po pierwsze. Po drugie zaś warto przyjrzeć się naszym domowym urządzeniom podgrzewającym wodę. Rano, gdy wstajemy, aby się umyć odkręcamy wodę i zanim z kranu poleci odpowiednio ciepła do kanału trafia 5-7 litrów. Jeżeli to przemnożymy przez liczbę takich przypadków, wychodzi, że realnie zużywamy około 40 proc. z tego, co wlewamy. To też wymaga racjonalizacji. Warto też pomyśleć nad wielokrotnym wykorzystaniem tej samej wody. To znaczy najpierw możemy się kąpać, a następnie możemy tą wodą umyć podłogi lub wykonać jakąś przepierkę. Na wsiach sposób ten często jest wykorzystywany To nie wstyd, a przejaw przemyślanej gospodarki surowcowej.

Noworoczne Spotkanie Technologów Żywności

Kraków, 21 lutego 2009 r.

21 lutego 2009 roku w Stołówce Uniwersytetu Rolniczego, mieszczącej się przy ul. Klemensiewicza 3 odbyło się tradycyjne Noworoczne Spotkanie Technologów Żywności, zorganizowane przez władze Wydziału Technologii Żywności oraz Polskie Towarzystwo Technologów Żywności Oddział Małopolski. Spotkanie było okazją zarówno do zacieśnienia, podtrzymywanych już od lat więzi i współpracy z przedstawicielami różnych branż przemysłu spożywczego, jak również nawiązaniem nowych kontaktów z kolejnymi przemysłowcami.

Spotkanie otworzyła **Dziekan Wydziału Technologii Żywności prof. dr hab. Teresa Fortuna**, która bardzo serdecznie powitała wszystkich uczestników spotkania i podziękowała sponsorom za wsparcie i pomoc w jego zorganizowaniu. Dzięki licznym sponsorom, którzy nie tylko wspomogli organizatorów, ale także zaszczycili spotkanie swoją obecnością, stoły były bogato zastawione i każdy znalazł dla siebie coś wykwintnego.

Wspaniała muzyka, wyjątkowy nastrój i dobry humor gwarantowały udaną zabawę, w której do rana uczestniczyli zaproszeni goście, sponsorzy, pracownicy Uczelni i Wydziału oraz studenci. Łącznie bawiło się ponad 300 osób.

mgr inż. Renata Szwalec-Gurba

Tańczący studenci...

... i pracownicy

Pani dziekan WTŻ wraz z Małżonkiem

Spotkanie Noworoczne z Seniorami Związku Nauczycielstwa Polskiego w Uniwersytecie Rolniczym

29 stycznia 2009 roku odbyło się jak co roku, spotkanie Noworoczne z Seniorami Związku Nauczycielstwa Polskiego. W spotkaniu tym uczestniczył **JM Rektor prof. dr hab. Janusz Żmija**, który przybliżył aktualne sprawy związane z Uczelnią.

Tradycyjnie **prof. dr hab. Wiesław Barabasz** wygłosił specjalnie przygotowywany na tę okazję wykład cieszący się ogromnym zainteresowaniem słuchaczy. Podczas spotkania miały miejsce również ciekawe wystąpienia Seniorów, między innymi **prof. dr hab. Mirosława Żaka**, który nie tylko rozbawił słuchaczy, lecz w swoim wystąpieniu wniósł wiele filozoficznych myśli. Prezes **ZU ZNP dr hab. Barbara Ścigalska** witając bardzo serdecznie wszystkich zebranych podkreśliła dużą rolę integracyjną tego typu spotkań, które są bardzo potrzebne i powinny być kontynuowane w przyszłości. Spotkanie toczyło się w milej i serdecznej atmosferze.

dr hab. Barbara Ścigalska
Prezes Zarządu Uczelnianego ZNP

Słowo powitalne Pani Prezes ZNP

Uczestnicy Spotkania Noworocznego

Prof. dr hab. Mirosław Żak

Misja naukowa i gospodarcza

pod patronatem Łotewskiej Agencji Rozwoju i Inwestycji

Kraków, 26-27 marca 2009 r.

Uczestnicy spotkania

Prorektor ds. Nauki i Współpracy Międzynarodowej – prof. K. Koziec

Przedstawiciele biotechnologów z Łotwy

Priorytety na dziś i nie tylko...

26 marca 2009 r. gościliśmy w naszej Uczelni 8 osobową reprezentację Łotwy – przedstawicieli środowiska naukowego oraz przedsiębiorców działających w sektorze biotechnologii. Przybyli oni z misją naukową zorganizowaną przez Łotewską Agencję Rozwoju i Inwestycji.

Idea tego typu spotkań wywodzi się z inicjatywy **Kazimierza Murzyna** – dyrektora zarządzającego Klastra Life Science Krakow. Instytucja ta powstała 20 października 2006 r. jako wspólne przedsięwzięcie podmiotów dostrzegających potrzebę wspierania przedsiębiorczości i innowacyjności w sferze Life Science.

Obecnie wśród 32 jednostek, które podpisały umowę współpracy są 4 uczelnie wyższe w tym Uniwersytet Rolniczy w Krakowie. Pozostałe organizacje to przedsiębiorstwa głównie sfery: farmaceutycznej, kosmetologii, biomedycyny, szeroko rozumianej biotechnologii, bio-informatyki, paszoznawstwa, ochrony środowiska, żywienie człowieka, ale także consultingu, doradztwa, reklamy i promocji.

Tego typu wyjazdy studyjne oraz związany z tym networking ma na celu ułatwienie stworzenia, a następnie zacieśnienia sieci współpracy w obszarze Life Science, a co za tym idzie efektywne połączenie i wykorzystanie istniejącego w tym obszarze potencjału osób, przedsiębiorstw, jednostek naukowo-badawczych, uczelni wyższych, instytucji otoczenia biznesu oraz władz. Całość dąży do kreowania gospodarki opartej na wiedzy – obecnie priorytetu większości gospodarek świata.

W zacnym gronie

W skład delegacji z Łotwy weszli przedstawiciele:

1. Association of Biotechnology of Latvia,
2. BIOTEHNISKAIS CENTRS JSC,
3. BIOSAN Ltd (firma produkująca sprzęt laboratoryjny własnej produkcji),
4. Es saule Ltd,
5. Latvian Biomedical Research and Study Center,
6. Riga Stradiņš University (Department of Clinics, Technology Transfer Office, Institute of Anatomy and Anthropology).

Ze strony władz Uniwersytetu udział w spotkaniu wzięli **JM Rektor prof. Janusz Żmija**, oraz prorektorzy **prof. Krystyna Koziec** i **prof. Włodzimierz Sady**. Poszczególne wydziały reprezentowali kolejno **prof. Janusz Sabor**, **prof. Florian Gambuś**, **prof. Mirosława Sokołowska-Mikołajczyk**, **dr hab. inż. Andrzej Sechman, prof. UR**, **prof. Henryk Kołoczek**, **prof. Krzysztof Żyła**, **prof. Wiesław Barabasz**, **dr inż. Dariusz Grzebelus**, **dr hab. Zygmunt Kowalski, prof. UR**.
Uczestnicy spotkania poza prezentacją swojej pracy i profilu instytucji jaką reprezentowali starali się poszukiwać realnych obszarów, gdzie mogliby wymienić dotychczasowe doświadczenia i wiedzę oraz nawiązać współpracę, kilka takich propozycji wypłynęło zarówno ze strony polskiej jak i łotewskiej.

Sięgaj gdzie wzrok nie sięga... (...)

Nie ulega wątpliwości, że tego typu działalność jaką obrał Klaster Life Science może poprawić i podnieść rangę prowadzonych obecnie badań, projektów, przedsięwzięć. Odbije się to na pewno echem nie tylko w samej

Małopolsce, ale również na większą skalę. Dobrym przykładem jest prowadzony obecnie projekt Małopolskiego Centrum Biotechnologii. Jest to inicjatywa Uniwersytetu Jagiellońskiego oraz Uniwersytetu Rolniczego utworzenie (...) *wspólnego ośrodka, zcentralizowanego parku naukowo-badawczo-rozwojowego, umożliwiającego wykonywanie kompleksowych badań na różnych poziomach funkcjonowania organizmu, powodującego zwiększenie konkurencyjności polskiej myśli biotechnologicznej, a także zacieśnienie współpracy między sferą badawczo-rozwojową a gospodarką* (...).[1]

Pozostaje życzyć wszystkim wdrożonym w podobne przedsięwzięcia zarówno obecnym jak i przyszłym wszelkich sukcesów w obranych działaniach, to pozwoli patrzeć śmielej w przyszłość.

Osobom zainteresowanym polecam oficjalną stronę Klastra Life Science Krakow:
http://www.lifescience.pl/index.php

mgr inż. Joanna Roczniewska

1) http://www.macebio.yoyo.pl/?sub=1

Władze Uczelni

Konkurs fotograficzny

Zainteresowanie konkursem fotograficznym na najlepsze zdjęcie na okładkę Biuletynu Informacyjnego Uniwersytetu Rolniczego im. Kołłątaja w Krakowie, który był ogłoszony w styczniowym numerze przerosło najśmielsze oczekiwania organizatorów. Niezmiernie cieszy fakt, że w murach naszej Uczelni pracuje i kształci się tak wielu zdolnych amatorów fotografii. Każdego dnia do Redakcji przynoszono coraz to lepsze zdjęcia windując poziom konkursu coraz wyżej.

Trochę statystyki

Prace na konkurs nadesłało 35 osób (z czego 1 osoba ze względu na niedostarczenie karty zgłoszeniowej została zdyskwalifikowana). W sumie do konkursu zakwalifikowano 162 zdjęcia 34 uczestników. Większość skorzystała z możliwości przedstawienia 5 zdjęć na konkurs. Tematyka zdjęć była bardzo różnorodna – począwszy od kwiatów, listków, owoców poprzez owady, płazy, na ptakach i zwierzątkach kończąc. Pojawiały się również przepiękne panoramy wykonane w różnych porach roku. Ze względów technicznych takie zdjęcia nie nadają się na okładkę Biuletynu. Przeważały zdjęcia wiosenno-letnie, które dzięki naturalnemu światłu słonecznemu wyglądają najlepiej.

Obrady jury

26 marca br. obradowało 7-mio osobowe jury konkursu powołane przez Redakcję Biuletynu. Skład jury: **Barbara Widłak** – pracownik naukowy Akademii Sztuk Pieknych (projektantka okładki Biuletynu UR), **Elżbieta Misztal** – kierownik Biura Rektora, **Szymon Sikorski** – redaktor naczelny Biuletynu Informacyjnego UR w Krakowie, **Monika Zębala** – Biuro Rektora/redakcja Biuletynu, **Izabella Jachimczyk** – rzecznik prasowy UR, **Joanna Roczniewska** – Biuro Informacji i Promocji oraz **Gabriel Wojcieszek** – fotograf UR (Dział Aparatury Naukowo-Dydaktycznej).

Poziom konkursu był bardzo wysoki dlatego jury miało utrudnione zadanie. Z zachwytem oglądano kolejne zdjęcia jednak trzeba było dokonać selekcji w celu wyłonienia najlepszego. Ze względu na dużą liczbę zdjęć, jak również na różnorodną tematykę obejmującą wszystkie pory roku, jury zadecydowało, że wyłonionych zostanie 5 zdjęć na 5 kolejnych okładek Biuletynu.

Członkowie jury nie znali autorów zdjęć, a przed głosowaniem zdjęcia zostały wymieszane i oznaczone kolejnymi numerami. Po pierwszej selekcji, w której brano pod uwagę poziom techniczny zdjęć jak również możliwość wkomponowania na okładce Biuletynu,

Małgorzata Kózka
– okładka Biuletynu Informacyjnego nr 2(58)

Kamil Węglarz – okładka Biuletynu Informacyjnego nr 3(59) – wydanie specjalne

Alicja Krzeczek – okładka Biuletynu Informacyjnego nr 4(60)

Edward Kunicki – okładka Biuletynu Informacyjnego nr 5(61)

Piotr Siwek – okładka Biuletynu Informacyjnego nr 6(62)

zostało 38 zdjęć. W wyniku 2 selekcji pozostało 20, ale tu brano również pod uwagę gusta poszczególnych jurorów. Do następnego etapu w drodze jawnego głosowania przeszło 11 zdjęć. Na tym nie zakończono spotkania...

Wyniki

W celu wyłonienia ostatecznych zwycięzców przeprowadzono tajne głosowanie. Każdy członek jury mógł wytypować jedno zdjęcie do pięciu biuletynów (zdjęcie: wiosenne, dowolne, letnie, jesienne, zimowe). Po przeliczeniu niemal jednomyślnych głosów zwycięzcami zostali:

- **Małgorzata Kózka** – okładka Biuletynu Informacyjnego nr 2(58)
- **Kamil Węglarz** – okładka Biuletynu Informacyjnego nr 3(59) – wydanie specjalne
- **Alicja Krzeczek** – okładka Biuletynu Informacyjnego nr 4(60)
- **Edward Kunicki** – okładka Biuletynu Informacyjnego nr 5(61)
- **Piotr Siwek** – okładka Biuletynu Informacyjnego nr 6(62)

Decyzja jury jest ostateczna. Zwycięzcy otrzymali nagrody książkowe – albumy wydawnictwa Biały Kruk – „Polska szlakiem Jana Pawła II" ufundowane przez **JM Rektora Uniwersytetu Rolniczego – prof. Janusza Żmiję**.

Pozostałe zdjęcia zgodnie z punktem 7 Regulamin konkursu fotograficznego na zdjęcie na okładkę Biuletynu Informacyjnego Uniwersytetu Rolniczego im. Hugona Kołłątaja w Krakowie będą w miarę potrzeb nieodpłatnie wykorzystane w publikacji kolejnych numerów Biuletynu. Już w tym numerze zaprezentowano kilkanaście zdjęć.

Serdecznie dziękujemy wszystkim uczestnikom konkursu i gratulujemy umiejętności fotografowania. Niestety jury nie mogło przyznać więcej nagród, ale zapewniamy, że w 2010 r. ponownie ogłosimy konkurs, więc już dziś bierzcie aparaty w dłonie i ruszajcie w świat...

Monika Zębala

Dr hab. inż. Józef Kania

Dr hab. inż. Józef Kania

Urodzony w 1950 roku, adiunkt w Katedrze Rolnictwa Światowego i Doradztwa Uniwersytetu Rolniczego im. Hugona Kołłątaja w Krakowie i profesor Państwowej Wyższej Szkoły Zawodowej w Tarnowie. Od roku akademickiego 2008/2009 prodziekan Wydziału Rolniczo-Ekonomicznego UR ds. studentów kierunków Zarządzanie oraz Ekonomia. Kierownik studiów podyplomowych: Studium wiedzy o Unii Europejskiej „Agro-Unia" – 9 edycji. W roku 1999/2000 visiting professor na Uniwersytecie Stanowym Purdue w West Lafayette, Indiana.

Współzałożyciel i prezes Zarządu Małopolskiego Stowarzyszenia Doradztwa Rolniczego zs. w UR w Krakowie. Od 2007 r. członek Zarządu Stowarzyszenia Ekonomistów Rolnictwa i Agrobiznesu (SERIA). Redaktor naczelny kwartalnika „Wieś i Doradztwo", a od 2000r. członek Rady Programowej The Journal of Agricultural Education and Extension.

Dr hab. inż. Józef Kania doradcą Prezydenta RP

Uroczystość wręczenia niminacji członkom Rady ds. Wsi i Rolnictwa

Autor bądź współautor ponad 180 publikacji naukowych i popularno-naukowych z zakresu ekonomiki i organizacji gospodarstw rolniczych, efektywności produkcji zwierzęcej i efektywności inwestycji inwentarskich, wielofunkcyjnego rozwoju obszarów wiejskich, przedsiębiorczości pozarolniczej, efektów wdrażania programu SAPARD oraz instrumentów WPR i polityki strukturalnej w rolnictwie polskim.

Przedmiotem szczególnego zainteresowania badawczego jest problematyka doradztwa rolniczego obejmująca prace analityczne i koncepcyjne dotyczące roli i zadań doradztwa w procesach dostosowawczych polskiego rolnictwa do integracji z Unią Europejską, kierunków rozwoju doradztwa w kraju i za granicą, analizy istniejących systemów doradztwa rolniczego na świecie, rodzajów doradztwa rolniczego w krajach UE, modeli powiązań nauki i doradztwa z praktyką rolniczą oraz analizy potrzeb doradczych i edukacyjnych rolników i mieszkańców wsi.

2 kwietnia 2009 roku **Prezydent RP Lech Kaczyński** powołał Radę ds. Wsi i Rolnictwa. Ma to być organ doradczy, który będzie opiniować Prezydentowi akty prawne dotyczące problemów wsi i rolnictwa.

Rada liczy 16 członków, przedstawicieli różnych środowisk, mających różne doświadczenie, wśród których jest również pracownik naukowo-dydaktyczny naszej uczelni – **dr hab. inż. Józef Kania**. Przewodniczącym Rady został **Jan Krzysztof Ardanowski**, Doradca Prezydenta RP.

Lista członków Rady:

1) **Senator Jerzy Chróścikowski** – Przewodniczący Niezależnego Samorządnego Związku Zawodowego Rolników Indywidualnych „Solidarność";
2) **Prof. dr hab. Andrzej Jan Czyżewski** – Uniwersytet Ekonomiczny w Poznaniu;
3) **Dr Mirosław Drygas** – Instytut Rozwoju Wsi i Rolnictwa PAN;
4) **Dr Barbara Fedyszak-Radziejowska** – Instytut Rozwoju Wsi i Rolnictwa PAN;
5) **Prof. dr hab. Jan Górecki** – Instytut Rozwoju Wsi i Rolnictwa PAN, były Rektor SGGW w Warszawie;
6) **Zdzisława Hołubowska** – Wiceprezes Zarządu Forum Aktywizacji Obszarów Wiejskich;
7) **Robert Jakubiec** – Członek Zarządu Krajowej Rady Izb Rolniczych;
8) **Adam Jarubas** – Marszałek Województwa Świętokrzyskiego;
9) **Dr hab. Józef Kania** – Uniwersytet Rolniczy w Krakowie;
10) **Prof. dr hab. Andrzej Kowalski** – Inst. Ekonomiki Rolnictwa i Gosp. Żywnościowej;
11) **Dr Alina Kozińska-Bałdyga** – Forum Aktywizacji Obszarów Wiejskich, Prezes Fundacji Inicjatyw Oświatowych;
12) **Prof. dr hab. Jan Kuś** - Instytut Uprawy Nawożenia i Gleboznawstwa w Puławach;
13) **Mariusz Poznański** – Przewodniczący Związku Gmin Wiejskich RP, Wójt Gminy Czerwonak, członek Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego;
14) **Jerzy Zająkała** – Wójt Gminy Łubianka, Członek Zarządu Związku Gmin Wiejskich RP, Przew. Komisji Zrównoważonego Rozwoju Komitetu Regionów UE;
15) **Dr Katarzyna Zawalińska** – Instytut Rozwoju Wsi i Rolnictwa PAN.

Podczas uroczystości wręczenia nominacji dla członków Rady, Prezydent powiedział, że zajmie się ona m.in. dochodowością gospodarstw rolnych, koncentracją własności ziemi, zdefiniowaniem gospodarstwa rodzinnego, podatkami w rolnictwie, ubezpieczeniami społecznymi oraz przyszłością polskiej wsi.

Szczegółowe informacje można znaleźć na stronie www.prezydent.pl.

dr hab. inż. Józef Kania

Stypendia dla Młodych Pracowników Nauki

Wręczenie stypendiów ufundowanych przez państwa Alinę i Jana Wagów dla najlepszych pracowników Uczelni wyłonionych w ramach III edycji konkursu odbyło się w dniu 6 kwietnia 2009 r. na Sali Senackiej Uniwersytetu Rolniczego.

JM Rektor i Państwo Wagowie

Ogłoszenie wyników

Uroczystość zaszczycili obecnością **JM Rektor Uniwersytetu Rolniczego prof. dr hab. Janusz Żmija**, **Prorektor ds. Nauki i Współpracy Międzynarodowej prof. dr hab. Krystyna Koziec**, fundatorzy **Państwo Alina i Jan Wagowie**, dziekani, członkowie kapituły konkursu, opiekunowie naukowi laureatów
Pomimo, że historia tych stypendiów jest krótka, zaledwie trzyletnia, to jest szczególna ze względu na przyczyny, którymi kierują się fundatorzy. **Państwo Alina i Jan Wagowie** są absolwentami Uniwersytetu Rolniczego, utrzymują ożywione kontakty przyjacielskie z wieloma pracownikami Uczelni, zainteresowani są rozwojem naukowym młodych pracowników i corocznie przeznaczają 50 000 zł na wspieranie najciekawszych badań dla dwóch laureatów. Inicjatywa taka jest godna szacunku nie tylko ze względów finansowych, ale przede wszystkim dlatego, że pozwala młodym naukowcom zaprezentować swoje badania w sposób analityczny, przemyślany i ukierunkowany na aktualne priorytety gospodarcze Małopolski. Należy podkreślić, że ze względu na wiele bardzo interesujących badań, JM Rektor ufundował w każdej edycji trzy wyróżnienia po 10000 zł ze specjalnego funduszu stypendialnego.

Laureaci stypendiów z Fundatorami

Podsumowując trzy konkursy, łącznie wpłynęło 59 wniosków, spośród których kapituła wyłoniła 6 laureatów stypendium Państwa Wagów i 9 laureatów wyróżnionych nagrodą JM Rektora.
Nagrody i wyróżnienia wręczali Fundatorzy oraz JM Rektor, który podziękował Państwu Wagom za inicjatywę, kapitule za pracę w komisji konkursowej i życzył laureatom dalszych osiągnięć w pracy naukowej. Podziękowania w imieniu wszystkich stypendystów złożyła **dr inż. Joanna Zubel**.
Uroczystość uświetniło przedstawienie założeń projektów konkursowych przez laureatów stypendium Państwa Wagów: **dr inż. Joannę Zubel** z Wydziału Hodowli i Biologii Zwierząt, która wygłosiła wykład pt. *Immunomodulacyjna reakcja tkanki tłuszczowej w zaburzeniach metabolicznych u zwierząt* oraz **dr inż. Krzysztofa Buksę** z Wydziału Technologii Żywności, którego prezentacja nosiła tytuł *Wpływ czynników utleniających na wartość wypiekową mąki żytniej*.
Wyróżnieni stypendium JM Rektora zgłosili następujące prace:

Oficjalne wręczenie stypendium dr inż. J. Zubel

Stypendyści

1. **dr inż. Aneta Grabowska** z Wydziału Ogrodniczego – *Wpływ stresu termicznego i świetlnego w fazie rozsady na morfologię i rozwój roślin brokułu (Brassica oleracea var.italica).*
2. **dr inż. Agnieszka Policht-Latawiec** z Wydziału Inżynierii Środowiska i Geodezji – *Wpływ osadów dennych na jakość wody w zbiorniku wodnym.*
3. **dr inż. Marcin Pietrzykowski** z Wydziału Leśnego – *Akumulacja węgla w ekosystemach powstających na rekultywowanych dla leśnictwa terenach pogórniczych w świetle roli lasów Polski w sekwestracji CO_2.*

Prof. dr hab. Andrzej Libik będący w Kapitule wszystkich konkursów przedstawił zasady oceny prac i scharakteryzował zakres tematyczny zgłoszonych projektów, podkreślając coraz lepsze przygotowanie kandydatów.

prof. dr hab. Krystyna Koziec

Małopolskie Stypendium Doktoranckie

Efektem projektu „Innogrant" prowadzonego przez Uniwersytet Rolniczy wspólnie z Partnerami – Akademią Górniczo-Hutniczą oraz Politechniką Krakowską jest inicjatywa Urzędu Marszałkowskiego, który ogłosił nowy konkurs pt. „Małopolskie Stypendium Doktoranckie".

Konkurs jest szansą dla wszystkich doktorantów, których badania mieszczą się w 4 obszarach strategicznego rozwoju Małopolski – środowisko, przemysł, zdrowie i żywność oraz wiedza i komunikacja. Doktoranci Uniwersytetu Rolniczego mogą składać wnioski w co najmniej 3 obszarach, a ze względu na specyfikę badań obejmujących zagadnienia rozwoju obszarów wiejskich oraz żywności mogą łatwo pokonać konkurencję.

Podpisane porozumienie z Urzędem Marszałkowskim i 18 innymi partnerami w dniu 8 kwietnia 2009 roku stanowi formalne rozpoczęcie konkursu i przygotowywanie wniosków.

Konkurs jest nie tylko szansą dla doktorantów, którzy mogą uzyskać stypendium w wysokości 10 000 zł ale także dla ich promotorów i opiekunów, których wiedza zostanie rozpowszechniona, a badania staną się możliwe do zaprezentowania przed szerokim forum. Sukces doktoranta będzie efektem doświadczenia, wiedzy Mentorów, którzy przez ten konkurs zostaną docenieni, a ich praca nie pójdzie w zapomnienie.

Informacje o warunkach konkursu zamieszczone są na stronie Uczelni www.ur.krakow.pl.

prof. dr hab. Krystyna Koziec

Wygrany Konkurs

Projekt „Dobry staż – szansą na regionalny rozwój współpracy w zakresie wiedzy i transferu innowacji z uczelni do przedsiębiorstw" został uznany za „Lidera wdrażania Regionalnych Strategii Innowacji w Polsce" w kategorii „Wiedza, umiejętności, kwalifikacje".

Konkurs „Liderzy wdrażania Regionalnych Strategii Innowacji w Polsce" zorganizowany został na zlecenie Polskiej Agencji Rozwoju Przedsiębiorczości i objęty patronatem Ministra Rozwoju Regionalnego – Pani **Elżbiety Bieńkowskiej** oraz Przewodniczącego Grupy Roboczej Konwentu Marszałków RP ds. Regionalnych Strategii Innowacji – Marszałka Województwa Wielkopolskiego.

Projekt prowadzony był przez panią **mgr Mirosławę Rączkę**, kierującą Biurem Programów Międzynarodowych w Dziale Nauki i Współpracy Międzynarodowej Uniwersytetu Rolniczego im. Hugona Kołłątaja w Krakowie. Finanse na prowadzenie „Dobrego stażu" uzyskał Uniwersytet Rolniczy w ramach ZPORR, Działania 2.6 „Regionalne Strategie i Transfer Wiedzy" oraz ze środków Unii Europejskiej (Europejski Fundusz Społeczny).

„Dobry staż" obejmował studentów V roku Uniwersytetu Rolniczego i Uniwersytetu Jagiellońskiego, który był partnerem w tym projekcie. Studenci odbywali sześciomiesięczne, płatne z funduszu projektu staże dyplomowe w przedsiębiorstwach na terenie Małopolski, zbierali materiały do prac magisterskich, których tematyka obejmowała zagadnienia priorytetowe dla rozwoju regionu.

prof. dr hab. Krystyna Koziec

Wielka Lekcja Inżynierii Środowiska i Geodezji

Kraków, 3–4 lutego 2009 r.

Wykład prof. Janusza Miczyńskiego

Członkowie jury

3 i 4 lutego 2009 roku na Wydziale Inżynierii Środowiska i Geodezji gościło kilkuset uczniów szkół średnich, uczestniczących w Wielkiej Lekcji Inżynierii Środowiska i Geodezji (WLIŚiG 2009).

Organizatorami kolejnej, III już edycji WLIŚiG 2009, były władze dziekańskie Wydziału oraz Wydziałowa Rada Samorządu Studenckiego.

Tegoroczna Lekcja, podobnie jak poprzednie, miała na celu przekazanie młodzieży, potencjalnym studentom, wiadomości o możliwościach podjęcia studiów na naszym Wydziale oraz realiach panujących na rynku pracy, ze szczególnym uwzględnieniem pozycji jego absolwentów.

Uczestnicy lekcji mieli więc możliwość wysłuchania nie tylko zwięzłych informacji dotyczących Uczelni i Wydziału, czy też działalności samorządu studenckiego, ale przede wszystkim trzech krótkich wykładów o charakterze popularno-naukowym. Ich tematykę, ściśle związaną z programem nauczania i pracami badawczymi realizowanymi na wydziale oraz wykładowców przedstawiamy poniżej:

- *Czy Polsce zagrażają katastrofy klimatyczne?* – **prof. dr hab. inż. Janusz Miczyński**,
- *Renaturyzacja rzeki i doliny Nidy* – **dr inż. Andrzej Strużyński**,
- *Współczesne metody pozycjonowania satelitarnego i nawigacji obiektów* – **dr inż. Zbigniew Siejka**.

Uczestnicy lekcji

O tym, że wykłady były ciekawe i poprowadzone na akademickim poziomie, a młodzież wysłuchała ich w dużym skupieniu, mogą świadczyć burzliwe brawa jakie prelegenci otrzymywali każdorazowo na ich zakończenie oraz wyniki przeprowadzonego testu sprawdzającego wiedzę zdobytą podczas lekcji. Bardzo dużo uczestników rozwiązało go prawie bezbłędnie, ocierając się o maksymalną, możliwą do uzyskania ilość punktów. Stąd też najlepszych uczestników lekcji wyłoniono na drodze losowania.

Zamykając WLIŚiG 2009, Dziekan Wydziału, **prof. dr hab. inż. Jan Pawełek** życzył młodzieży sukcesów na maturze oraz przemyślanych decyzji dotyczących wyboru przyszłego kierunku studiów, a najlepszym jej uczestnikom wręczył atrakcyjne nagrody.

W sumie, w pierwszym i drugim dniu WLIŚiG 2009 uczestniczyło w niej około 420 uczniów reprezentujących szkoły średnie Krakowa, Myślenic, Krzeszowic, Bochni, Książa Wielkiego i Kalwarii Zebrzydowskiej.

dr inż. Włodzimierz Miernik
dr inż. Wojciech Mierzwa
dr inż. Jakub Wojkowski

Sprawozdanie z Sesji Kół Naukowych Wydziału Rolniczo-Ekonomicznego

Kraków, 13 marca 2009 r.

W Sesji Kół Naukowych Wydziału Rolniczo-Ekonomicznego (2009) zostało zaprezentowanych 11 prac badawczych (4 – Koło Naukowe Ekonomistów, 7 – Koło Naukowe Rolników). Tradycyjnie już, obradom towarzyszyło otwarcie wystawy fotograficznej przygotowanej przez Sekcję Dokumentacji Fotograficznej Obszarów Wiejskich działającej pod opieką **dr inż. Mariusza Dacko**.

W obradach uczestniczyło ponad 40 osób. Prace oceniało JURY w składzie: **prof. dr hab. Barbara Wiśniowska-Kielian**, **dr hab. Michał Kopeć, prof. UR**, **dr inż. Joanna Puła**, **dr inż. Jacek Puchała**, **dr inż. Łukasz Satoła**.

Sesje poprowadzili: **Tomasz Wierzbicki** (Koło Naukowe Ekonomistów) oraz **Żaneta Michalec** (Koło Naukowe Rolników). Sesja przebiegała w sposób sprawny, większości wystąpień towarzyszyły liczne pytania oraz burzliwe dyskusje. Poziom merytoryczny prezentowanych prac został bardzo wysoko oceniony przez Członków JURY, jak również przez publiczność.

WYNIKI

I miejsce

Małgorzata Borek, Monika Śmietaniuk – *Aktywność antyoksydacyjna produktów z liści herbaty chińskiej (Camelia sinensis L.)*

Opiekun: **dr inż. Renata Bączek-Kwinta**

Sekcja Fitochemii i Farmakognozji, Koło Naukowe Rolników

II miejsce oraz wyróżnienie od publiczności za najlepszą pracę o charakterze ekonomicznym

Marzena Kieć, Ewelina Bąk – *Aktywność zarobkowa studentów Uniwersytetu Rolniczego w Krakowie*

Opiekun: **dr inż. Tomasz Wojewodzic** Sekcja Ekonomiki Rolnictwa, Koło Naukowe Ekonomistów

III miejsce

Joanna Szkutnik[1], **Grzegorz Woźniaczka**[2] – *Ocena zrównoważenia rozwoju powiatów województwa małopolskiego*

[1] Sekcja Ekonomiki Rolnictwa, Koło Naukowe Ekonomistów

[2] Sekcja Ochrony Środowiska Rolniczego, Koło Naukowe Rolników

Opiekun nauk.: **dr inż. Tomasz Wojewodzic**

Wyróżnienia

Paweł Piwowar, **Katarzyna Frąś**, **Agnieszka Ćwik** – *Występowanie szkodników w artykułach spożywczych* + wyróżnienie od publiczności za najlepszą pracę o charakterze przyrodniczymSekcja Ochrony Środowiska Rolniczego, Koło Naukowe Rolników

Opiekun: **dr hab. Dariusz Ropek**

Obrady jury

Uczestnicy sesji

Członkowie jury

Grzegorz Biskup, **Paulina Woźny**, **Klaudia Pustelnik**
Wpływ zadrzewień grochodrzewu na wybrane właściwości gleb na terenie Parku Krajobrazowego im. Dezyderego Chłapowskiego.
Sekcja Ochrony Przyrody, Koło Naukowe Rolników
Opiekun: **dr inż. Ryszard Mazurek**

Katarzyna Skoczek, **Piotr Szopa** – *Absolwent Wydziału Rolniczo-Ekonomicznego w konfrontacji z samorządowym rynkiem pracy*. (praca na stronie 48)
Sekcja Ekonomiki Rolnictwa, Koło Naukowe Ekonomistów
Opiekun: **dr inż. Tomasz Wojewodzic**

Ponadto do udziału w Ogólnopolskiej Sesji Kół Naukowych Uniwersytetu Rolniczego w Krakowie zakwalifikowały się prace:
Agnieszka Gurbiel – *Lojalność konsumentów wobec marki produktów żywnościowych*
Sekcja Marketingu i Badań Rynkowych, Koło Naukowe Ekonomistów
Opiekun: **dr inż. Renata Matysik-Pejas**

Maryla Tymczuk, **Barbara Pyclik**, **Bartłomiej Glanowski**
Edaficzne uwarunkowania występowania rozchodnika wielkiego (Sedum maximum) w Pienińskim Parku Narodowym
Sekcja Ochrony Przyrody, Koło Naukowe Rolników
Opiekun: **dr inż. Ryszard Mazurek**, **dr inż. Paweł Zadrożny**

W trakcie obrad zaprezentowano również następujące opracowania:
Iwona Mil, **Jan Luboch** – *Warunki świetlne w domu studenckim a możliwość uprawy roślin ozdobnych*
Koło Naukowe Rolników, Sekcja Fizjologii i Biochemii Roślin
Opiekun: **dr inż. Renata Bączek-Kwinta**

Paweł Piwowar, **Agata Berus**, **Grzegorz Woźniaczka** – *Wpływ PRP®SOL na wybrane grzyby fitopatogenne i antagonistyczne w warunkach in vitro*
Sekcja Ochrony Środowiska Rolniczego, Koło Naukowe Rolników
Opiekun: **dr inż. Katarzyna Gleń**

Paweł Furlaga, **Maciej Gliniak**
Możliwości ochrony siedlisk antropogenicznych na przykładzie Kamieniołomu Liban w Krakowie.
Koło Naukowe Rolników, Sekcja Ochrony Przyrody
Opiekun: **dr inż. Paweł Zadrożny**, **dr inż. Ryszard Mazurek**

Wszyscy referenci otrzymali pamiątkowe dyplomy oraz książki kucharskie pt.: *Ryby na małopolskim stole* przekazane organizatorom przez Małopolską Agencję Rozwoju Regionalnego S.A. w Krakowie.

Nagrody i dyplomy dla autorów wyróżnionych prac zostaną uroczyście wręczone podczas marcowego posiedzenia Rady Wydziału Rolniczo-Ekonomicznego. Upominki dla autorów wyróżnionych prac ufundowali: **Rektor Uniwersytetu Rolniczego w Krakowie**, **Dziekan Wydziału Rolniczo-Ekonomicznego**, **Zakłady Azotowe w Tarnowie-Mościcach S.A.** oraz **MARR S.A.**
Sesję zorganizowali studenci pracujący w Sekcji Ekonomiki Rolnictwa Koła Naukowego Rolników: **Piotr Szopa**, **Tomasz Wierzbicki**, **Wojciech Jagiełło**, **Przemysław Gaj**, **Joanna Sraga** wraz z opiekunem **dr inż. Tomaszem Wojewodzicem**.

dr inż. Tomasz Wojewodzic

Targi edukacyjne w Nowym Targu

Targi edukacyjne w Krakowie

Targi edukacyjne w Myślenicach

Targi edukacyjne jako ważny element promocji

Tłumy przyszłych maturzystów odwiedziło odbywające się na terenie całego kraju targi edukacyjne. Pracownicy i studenci Uniwersytetu Rolniczego prezentowali ofertę edukacyjną w Krakowie, Rzeszowie, Katowicach, Nowym Sączu, Myślenicach, Nowym Targu, Oświęcimiu i Brzesku.

Nadciągający niż demograficzny skłania uczelnie do poszukiwania najefektywniejszych form promocji. Obecnie najskuteczniejszą formą przekazu jest internet. Jak pokazują badania, korzysta z niego ponad 80% kandydatów na studia. Niemniej ważną rolę w promocji odgrywają informatory i wszelkiego rodzaju materiały informacyjne o uczelni – korzysta z nich około 60% maturzystów. Dlatego tak ważne jest uczestnictwo uczelni w targach edukacyjnych. Potencjalny kandydat na studia może zapytać pracownika, bądź studenta o ofertę kształcenia, może uzyskać informator, ulotkę i gadżet, który będzie mu długo przypominał o istnieniu uczelni. Równie ważnym źródłem wiedzy są poglądy znajomych. Trzeba pamiętać o tym, że tworzenie i utrzymywanie przychylnej opinii o uczelni jest jednym z elementów promocji. Czasem osoba odwiedzająca targi, niekoniecznie osobiście zainteresowana ofertą Uniwersytetu Rolniczego może przekazać pozytywną opinię o uczelni wśród znajomych, wręczyć ulotki itp. Stanowi to tzw. marketing szeptany. Równie ważne, jak targi edukacyjne są organizowane przez Uczelnię Dni Otwarte, Uniwersytet dla Młodzieży, czy wyjazdy przedstawicieli poszczególnych wydziałów do szkół.

Tysiące maturzystów odwiedziło stoisko Uniwersytetu Rolniczego

Tegoroczne Targi Edukacyjne trzeba zaliczyć do udanych. Podczas prezentacji w Krakowie, Rzeszowie, Katowicach, Nowym Sączu, Myślenicach, Nowym Targu, Oświęcimiu i Brzesku tysiące maturzystów odwiedziło stoisko Uniwersytetu Rolniczego. Każdy z odwiedzających był traktowany indywidualnie. Przychodziły osoby stricte zainteresowane tegoroczną ofertą edukacyjną, ale też takie, które z sentymentem wspominają lata spędzone w Wyższej Szkole Rolniczej, Akademii Rolniczej, czy Uniwersytecie Rolniczym. Przyszli maturzyści pytali o liczbę kandydatów na jedno miejsce w roku poprzednim, o liczbę wymaganych punktów, ogólne zasady rekrutacji i możliwości zatrudnienia po ukończeniu studiów. Interesująca okazała się również baza materialna uczelni – akademiki oraz możliwości uzyskania stypendiów.

Ekspozycja musi przyciągać uwagę

Podczas targów bardzo ważny jest sposób aranżacji stoiska. Ekspozycja powinna przyciągać uwagę zwiedzających. W tym roku, zgodnie z identyfikacją wizualną, oferta Uniwersytetu Rolniczego została zaprezentowana na nowo zaprojektowanym stoisku. Materiały promocyjne były spójne, co dodatkowo wzmocniło efekt i miejmy nadzieję, sprawi, że potencjalni kandydaci na studia łatwiej zapamiętają Uczelnię.

Jak najmniej treści

Do młodych ludzi należy mówić odpowiednim językiem, w oparciu o ich wartości i zmieniające się upodobania. Dlatego też w promocji powinno się używać jak najmniej treści, skupić się na najistotniejszych kwestiach i operować obrazem. Umieszczenie fotografii w materiałach promocyjnych nie tylko wpływa na estetykę, ale także w pewien sposób materializuje usługę, jaką jest edukacja. Jak pokazują liczne badania, o wyborze uczelni decyduje przede wszystkim kierunek studiów. Kolejnym ważnym kryterium jest prestiż i lokalizacja. Następnie - niskie koszty kształcenia oraz osiągnięcia naukowe pracowników uczelni. Dlatego tak ważne są prezentacje podczas Festiwalu Nauki. Doskonałą promocję stanowią również otwarte imprezy ogólnouczelniane – jak np. Giełda Agroturystyczna, czy Dni Owada. Tak jak w przypadku targów edukacyjnych, jest to rodzaj sprzedaży bezpośredniej. To od pracowników i studentów zależy jaki wizerunek uczelni zostanie wykreowany w głowach odwiedzających i czy przełoży się to na zainteresowanie ofertą uczelni. Należy o tym pamiętać w codziennej pracy.

Stoisko UR podczas targów w Nowym Targu

mgr inż. Izabella Jachimczyk

Dzień Otwarty Uniwersytetu Rolniczego

Kraków, 12 marca 2009 r.

12 marca 2009 roku w Centrum Kongresowym Uniwersytetu Rolniczego odbył się zorganizowany przez Uczelnianą Radę Samorządu Studentów Dzień Otwarty. Tegoroczna inicjatywa opierała się na promocji Uczelni połączonej z przedstawieniem krótkich prelekcji dotyczących tematu *Produktu Regionalnego jako szansy rozwoju obszarów wiejskich* oraz degustacją produktów wiejskich.

W uroczystości wzięły udział władze Uczelni oraz przedstawiciel Urzędu Marszałkowskiego, ponadto gościliśmy również ponad 450 osób z 60 szkół średnich z kilku województw. Uroczystego otwarcia Dnia Otwartego dokonał **JM Rektor prof. Janusza Żmija** oraz przedstawicielka Uczelnianej Rady Samorządu Studentów – **Marta Jelonek**.

Po serdecznym przywitaniu przybyłych gości głos zabrał **prof. Włodzimierz Sady, Prorektor ds. Dydaktycznych i Studenckich**, który przedstawił wszystkie informacje dotyczące przyszłych studentów, szczegółowo omawiając zasady rekrutacji na poszczególne wydziały Uniwersytetu Rolniczego. Ponadto zwrócił szczególną uwagę na pomoc materialną o jaką mogą starać się studenci oraz na organizacje studenckie działające przy Uczelni, dzięki czemu potencjalni kandydaci na studia opuścili Centrum Kongresowe z szeroką wiedzą, która ułatwi im wybór kierunku w naszej Uczelni.

Po szerokim przedstawieniu i zapoznaniu zgromadzonych gości z ofertą dydaktyczną Uniwersytetu Rolniczego, rozpoczęto drugą część spotkania, mającą na celu przedstawienie krótkich prelekcji na temat *Produktu Regionalnego jako szansy rozwoju obszarów wiejskich*.

Uczestnicy Dnia Otwartego i stoiska wydziałowe

Głos zabrał przedstawiciel Urzędu Marszałkowskiego – **Jakub Kosek**, przedstawiając wykład na temat *Produktu tradycyjnego w województwie małopolskim*, w którym wyjaśnił znaczenie słowa „produkt tradycyjny" oraz zaprezentował jego przykłady.

W kolejnej prelekcji *Środków finansowych jako źródło reklamy w Unii Europejskiej* przedstawionej przez **dr hab. Józefa Kanie, prodziekana Wydziału Rolniczo-Ekonomicznego** można było uzyskać informacje o pozyskiwaniu środków finansowych na rozpropagowanie regionalnych produktów tradycyjnych.
Na zakończenie **dr inż. Arkadiusz Niedziółka** zaprezentował krótki wykład dotyczący *Produktu regionalnego jako szansy rozwoju obszarów wiejskich*, który podsumował znaczenie występujących i reklamujących regiony produktów lokalnych.

Przerwy pomiędzy prelekcjami umilały występy studentów z Zespołu Góralskiego SKALNI oraz chealliderek z sekcji Akademickiego Związku Sportowego Uniwersytetu Rolniczego, co było dużą atrakcją dla przybyłych uczniów szkół średnich. Studia w naszej

Tegoroczny Dzień Otwarty przyciągnął tłumy maturzystów

Uczelni to nie tylko nauka, ale również możliwość rozwoju zainteresowań i umiejętności z najróżniejszych dziedzin.

Na zakończenie prelekcji przedstawiciel Uczelnianej Rady Samorządu Studentów przypomniał raz jeszcze pokrótce omawiane zasady rekrutacji na Uniwersytet Rolniczy, oraz przedstawił krótką prezentacje o organizacjach studenckich jakie funkcjonują w Uczelni. Zwracał uwagę na miłą i przyjemną atmosferę panującą podczas zajęć oraz zachęcał do aktywnego życia akademickiego, pragnąc utrwalić w świadomości młodszych kolegów i koleżanek, iż studia to nie tylko nauka i egzaminy, ale również własny rozwój osobowości i umiejętności na różnych płaszczyznach.

Pod koniec spotkania goście zostali zaproszeni do indywidualnego zapoznania się z ofertą dydaktyczną Uniwersytetu Rolniczego przy stoiskach przygotowanych przez studentów i nauczycieli akademickich oraz do degustacji produktów regionalnych. Można było spróbować jabłek łąckich, kiełbasy Lisieckiej oraz chleba staromiejskiego.

Organizacja Dnia Otwartego w naszej Uczelni sprawia Uczelnianej Radzie Samorządu Studentów wielką przyjemność i satysfakcję, ponadto zaciekawione twarze przybyłych uczniów, oraz duże zainteresowanie ofertą edukacyjną prezentowana przy stoiskach wydziałowych pozwala nam uznać tegoroczny Dzień Otwarty za kolejną udaną prezentacje naszej Uczelni.

Paweł Chałupnik

Zaciekawieni maturzyści

Absolwent Wydziału Rolniczo-Ekonomicznego

w konfrontacji z samorządowym rynkiem pracy

Opracowanie stanowi syntezę wyników badań prowadzonych przez członków Sekcji Ekonomiki Rolnictwa Koła Naukowego Ekonomistów. Referat został wygłoszony podczas Wydziałowej Sesji Kół Naukowych Wydziału Rolniczo-Ekonomicznego w marcu 2009 r.

Wprowadzenie

Minęły już czasy, gdy posiadanie dyplomu wyższej uczelni gwarantowało objęcie atrakcyjnego miejsca pracy. Obecnie pracodawcy przywiązują coraz większą uwagę do dodatkowych umiejętności i kwalifikacji jakimi mogą pochwalić się kandydaci do pracy. Potencjalnym pracodawcom dla studentów Uniwersytetu Rolniczego mogą być również instytucje samorządu terytorialnego.

Celem badań podjętych przez członków Sekcji Ekonomiki Rolnictwa Kola Naukowego Ekonomistów było poszukiwanie odpowiedzi na dwa zasadnicze pytania:

1. Czy absolwenci Wydziału Rolniczo-Ekonomicznego mają szansę sprostać wymaganiom stawianym osobom ubiegającym się o prace w urzędach gminnych?
2. Co należy zrobić, aby zwiększyć szanse absolwentów Wydziału Rolniczo-Ekonomicznego na uzyskanie zatrudnienia w instytucjach samorządowych?

Uwagi metodyczne

Samorządy terytorialne rekrutują swoich pracowników poprzez konkursy. Ogłoszenia o naborze na wolne stanowiska urzędnicze, każda gmina ma obowiązek umieszczać na stronie internetowej Biuletynu Informacji Publicznej na 7 dni od terminu rozpoczęcia składania dokumentów aplikacyjnych przez potencjalnych kandydatów. Przeprowadzone badania polegały na śledzeniu informacji o naborze do pracy w urzędzie. W polu obserwacji znalazło się 47 gmin zlokalizowanych w promieniu 40 km od miasta Bochnia. Obserwacji dokonano w okresie od 1 stycznia do 31 grudnia 2008 r. Aby nie przeoczyć żadnej oferty, ogłoszenia były przeglądane systematycznie co dwa tygodnie. W piętnastu z badanych gmin nie pojawiło się w 2008 r. żadne ogłoszenie o naborze na wolne miejsce pracy. W pozostałych 32 gminach, w tym samym okresie pojawiło się łącznie 520 ofert pracy. Przedmiotem dalszych analiz były wyłącznie urzędnicze stanowiska pracy – 395, które ze względu na cel podjętych badań podzielono na oferty pracy w referatach do spraw: rolnictwa (1%), ochrony środowiska (7%), inwestycji (16%), księgowości i finansów (28%) oraz inne stanowiska urzędnicze (m. in. zajmujące się kwestiami geodezji, budownictwa, szkolnictwa czy sportu i kultury).

Podział taki umożliwił porównanie kwalifikacji zdobywanych na poszczególnych kierunkach studiów z wymaganiami stawianymi kandydatom. Stawiane wymagania podzielić można na dwie kategorie: obowiązkowe oraz dodatkowe.

1. Wymagania obowiązkowe w dużej mierze wynikają z art. 3 ustawy o pracownikach samorządowych z dnia 22 marca 1990 r. [Dz. U. nr 142 poz. 1593 z 2001 roku z późn. zm.]. Sfera wymagań niezbędnych może być poszerzona o wskazanie konkretnego wykształcenia, określenia wymiaru obowiązkowego doświadczenia, znajomości języka obcego lub innych kwalifikacji kandydata niezbędnych do wykonywania pracy na danym stanowisku. Brak kwalifikacji wyróżnionych jako obowiązkowe powoduje wykluczenie kandydata z procesu rekrutacji.

2. Wymagania dodatkowe mogą również dotyczyć posiadanego wykształcenia, znajomości języka obcego, czy znajomości zasad funkcjonowania jednostki samorządu terytorialnego, jednak w odróżnieniu od wymagań obowiązkowych, brak kwalifikacji dodatkowych nie wpływa na wykluczenie kandydata z procesu rekrutacji, jednak ich posiadanie stanowi mocny atut w rękach ubiegającego się o pracę.

Wyniki badań i wnioski

Coraz trudniej uzyskać pracę w urzędzie bez odpowiedniego wykształcenia. W badanej zbiorowości ogłoszeń w 341 przypadkach (86,3%) wymagane było wykształcenie wyższe. Bardzo istotne jest również doświadczenie zawodowe które w przypadku 228 (57,7%) ofert stanowiło wymóg niezbędny, a w 38 ofertach (9,6%) znajdowało się w katalogu wymagań dodatkowych (wykres 1).

Posiadanie doświadczenia zawodowego, a raczej jego brak stanowi zatem znaczny problem w ubieganiu się o stanowiska pracy w urzędach gminy dla studentów, szczególnie studentów studiów stacjonarnych.

W przypadku analizowanych ofert pracy, nie znalazła potwierdzenia opinia nt. bardzo dużego znaczenia znajomości języków obcych. Zaledwie cztery ogłoszenia (1%) wskazywały na znajomość języka obcego jako warunku podjęcia pracy, wszystkie te oferty pochodziły z miasta Kraków. W 42 ofertach pracy (11%) figurowała znajomości języka obcego jako umiejętność mile widziana.

Jak dowodzą powyższe rozważania brak znajomości języka obcego nie powinien więc stanowić poważnego utrudnienia w uzyskaniu pracy w urzędzie gminy, jednak jego znajomość może stanowić istotny atut w staraniu się o zatrudnienie.

Kolejnym kryterium, pod kątem którego analizowano oferty pracy urzędów gminy, było zamieszczanie w nich zapisu o znajomości zasad funkcjonowania samorządu. Zapis taki pojawił się w ponad połowie ofert (222), z czego w 28 znajomość zasad funkcjonowania samorządu pojawiła się jako wymóg obowiązkowy, a w 194 jako kwalifikacje dodatkowe (wykres 3).

Wykres 1. **Procentowy udział ofert zawierających wymagania odnośnie doświadczenia**

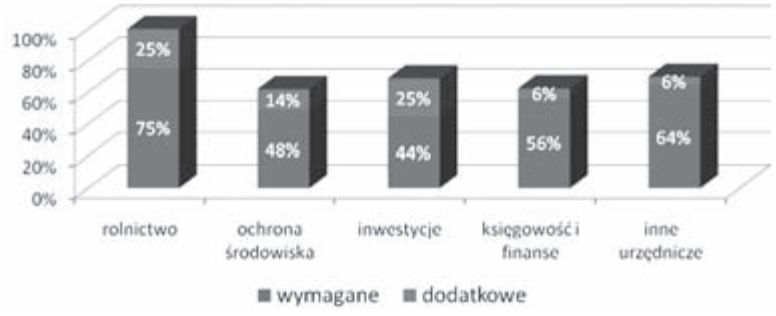

Wykres 2. **Procentowy udział ofert pracy z wymogami odnośnie znajomości języka obcego**

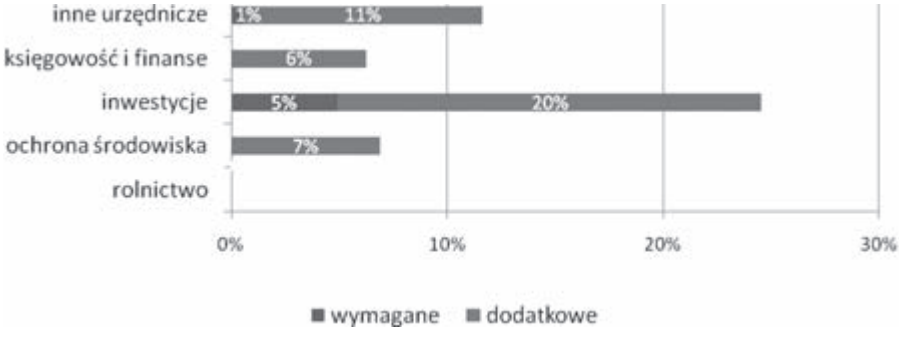

Wykres 3. **Procentowy udział ofert zawierających oczekiwania pracodawcy odnośnie znajomości zasad funkcjonowania samorządu**

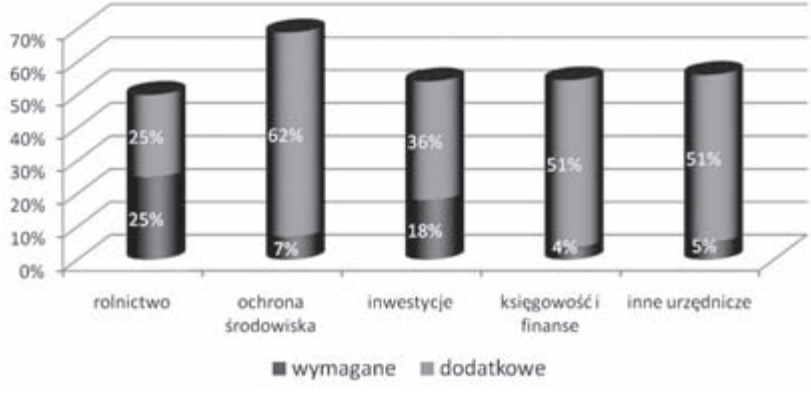

Źródło: badania własne

Znajomość zasad funkcjonowania samorządu może być niewątpliwie ważnym atutem osoby ubiegającej się o pracę w urzędzie gminy. Fakt, że bezpośrednio takie wymagania zawiera tylko połowa ofert może być mylący dla osób marzących o pracy w urzędzie, gdyż po weryfikacji dokumentów złożonych przez kandydatów następuje kolejny etap rekrutacji (test, rozmowa) mający na celu sprawdzenie przygotowania kandydata do objęcia danego stanowiska gdzie trudno uciec od zagadnień związanych ze znajomością zasad pracy urzędu i funkcjonowania samorządu.

Podsumowanie

Jakie zatem są szanse absolwentów Uniwersytetu Rolniczego w Krakowie, a w szczególności osób kończących studia na Wydziale Rolniczo-Ekonomicznym na sprostanie wymogom

stawianym przez samorządowy rynek pracy? Studiując na studiach dziennych bardzo trudno o zdobycie stosownego doświadczenia zawodowego, szansą pozostają wpisane w program studiów praktyki zawodowe, staże w okresach wakacyjnych (wolontariat) oraz staże absolwenckie bezpośrednio po ukończeniu studiów.

Na Wydziale Rolniczo-Ekonomicznym od wielu już lat odbywają się zajęcia z przedmiotu samorządność terytorialna i gospodarcza, którego celem jest zapoznanie studentów z zasadami funkcjonowania samorządów, a szczególnie samorządu terytorialnego. Obecnie przedmiot oferowany jest wyłącznie studentom na kierunkach: Zarządzanie oraz Ekonomia, gdzie ma formę fakultetu. Niestety programy studiów na pozostałych kierunkach tj. Rolnictwo oraz Ochrona Środowiska nie przewidują przedmiotu o takim charakterze. Jest to szczególnie niekorzystne dla osób studiujących ochronę środowiska ze względu na fakt, iż w praktyce ochrona środowiska realizowana jest w głównej mierze przez samorządy (gminny, powiatowy, wojewódzki). To bowiem instytucje samorządowe (urzędy, zakłady komunalne itp.) oraz podmioty ściśle z nimi współpracujące (agendy, fundusze, przedsiębiorstwa) są potencjalnym pracodawcą dla absolwentów tego kierunku. Znajomość zasad funkcjonowania samorządów terytorialnych być może nie zawsze będzie niezbędna w momencie rekrutacji do pracy ale na pewno może być istotnym atutem osoby starającej się o prace. Dlatego też warto dać studentom możliwość wyboru, wprowadzając przedmiot ukazujący zasady funkcjonowania samorządów terytorialnych do programu studiów na kierunkach: ochrona środowiska, inżynieria środowiska, geodezja itp.

Katarzyna Skoczek
Piotr Szopa
dr inż. Tomasz Wojewodzic

UCZELNIA W MEDIACH

OD 6 LUTEGO 2009 r. DO 2 KWIETNIA 2009 r.

DZIENNIK POLSKI **6.02.2009 r.**

Uczelnie kuszą nowymi kierunkami

Prywatne szkoły wyższe ruszyły do walki o przyszłych studentów i już teraz prowadzą rekrutację. Uczelnie publiczne przygotowują na nowy rok akademicki nową ofertę edukacyjną. Uniwersytet Rolniczy będzie oferował naukę na 18 kierunkach, wśród których znajdą się trzy nowości. Pierwszym z nich będzie kierunek gospodarka przestrzenna ze specjalnością: rozwój regionalny. Na Wydziale Hodowli i Biologii Zwierząt, na kierunku – zootechnika, otwarta zostanie specjalność – prewencja weterynaryjna i ochrona zdrowia zwierząt. Uruchomione zostaną również międzywydziałowe studia z architektury krajobrazu. Nowe kierunki i specjalności uruchomią także Uniwersytet Jagielloński (m.in. polityka społeczna; zarządzanie kulturą; zarządzanie w sektorze publicznym; kultura Litwy i in.), Papieska Akademia Teologiczna (kulturoznawstwo), Uniwersytet Pedagogiczny (turystyka i rekreacja; ochrona środowiska), Akademia Górniczo-Hutnicza (kierunek – turystyka i rekreacja), Akademia Wychowania Fizycznego (kierunek – sport). Nowości nie będzie na Uniwersytecie Ekonomicznym, Politechnice Krakowskiej, Akademii Muzycznej i Akademii Sztuk Pięknych. Uczelnie prywatne natomiast kuszą kandydatów licznymi promocjami oraz niższym wpisowym.

www.media.senior.pl, www.matura.biolog.pl,
www.modr.pl, www.biolog.pl **11.02.2009 r.**
www.studentserwis.eu **13.02.2009 r.**

VI Międzynarodowa Wystawa Szynszyli – problematyka produkcji skór

Od piątku do niedzieli, 13-15 lutego br., w siedzibie Małopolskiego Ośrodka Doradztwa Rolniczego w Karniowicach odbywać się będzie VI Międzynarodowa Wystawa Szynszyli i spotkanie hodowców połączone ze szkoleniem na temat problematyki produkcji skór. Organizatorem imprezy jest Zarodowa Ferma Szynszyli „Raton" z Radwanowic oraz pracownicy naukowi Zespołu Hodowli Zwierząt Futerkowych z Katedry Hodowli Drobiu, Zwierząt Futerkowych i Zoohigieny Uniwersytetu Rolniczego w Krakowie.

W programie m.in.: wystawę zwierząt (hodowcy z kraju i zagranicy), skup skór szynszylowych, prezentację nowej mutacji barwnej szynszyli – Blue Diamond, wykłady z zakresu hodowli szynszyli i organizacji ferm

DZIENNIK POLSKI **13.02.2009 r.**

Warto wiedzieć – VI Międzynarodowa Wystawa Szynszyli

Do 15 lutego w siedzibie Małopolskiego Ośrodka Doradztwa Rolniczego w Karniowicach. W programie miedzy innymi: wystawa zwierząt (hodowcy z kraju i zagranicy), prezentacja nowej mutacji barwnej szynszyli, wykłady z zakresu hodowli.

www.edukacyjnykrakow.pl **13.02.2009**

Biotechnologia – nauka w kolorach tęczy

Transgeniczne pomidory, GMO, izolacja DNA – te hasła dla zwykłego człowieka brzmią groźnie i tajemniczo. Tymczasem dzięki biotechnologii – życie wielu ludzi stało się łatwiejsze, a życie niektórych – w ogóle możliwe. GMO – to obecnie, zresztą niesłusznie – hasło straszak, a pracy biotechnologa nie postrzega się z reguły dobrze. Tymczasem to właśnie dzięki biotechnologom możliwa stała się efektywna produkcja insuliny, która ratuje życie tysiącom osób na

świecie. Biotechnologia konieczna jest też przy ustalaniu ojcostwa, w diagnostyce prenatalnej, przy biodegradacji odpadów. Biotechnologia na UR w Krakowie to międzywydziałowy kierunek studiów powołany uchwałą Senatu Uniwersytetu Rolniczego w Krakowie w roku akademickim 1999/2000. Utworzyły go cztery wydziały: Rolniczo-Ekonomiczny, Hodowli i Biologii Zwierząt, Ogrodniczy oraz Technologii Żywności. Od 1 września 2003 roku kierunek przekształcił się w Międzywydziałowe Studium Biotechnologii. W roku akademickim 2007/2008 jednostka zmieniła nazwę na Biotechnologia – Studia Międzywydziałowe. Obecnie jest to samodzielna jednostka dydaktyczna, której celem jest kształcenie specjalistów w zakresie biotechnologii roślin, zwierząt i żywności. Obecnie kierownikiem studiów jest prof. dr hab. Wiesław Barabasz. Biotechnologia to nie jest najłatwiejszy kierunek, ale jeśli ktoś ma w sobie dociekliwość i pasję do tego, o czym uczy się na biotechnologii, na pewno nie będzie żałował – jak zapewniają studentki tego kierunku.

GAZETA WYBORCZA **17.02.2009 r.**

Studenci ankietują profesorów

Co poradzić, gdy profesor wiecznie spóźnia się na wykłady, a pani w dziekanacie jest co najmniej nieuprzejma? Rozwiązaniem są studenckie ankiety oceniające jakość nauczania. Jak wypadają badania jakości nauczania na krakowskich uczelniach? Uniwersytet Jagielloński od lat 90. wdraża system oceny prowadzących zajęcia. Początkowo ankiety wypełniało niewielu studentów. Trzy lata temu zaczęto wdrażać nowy system. Umożliwiało on ocenę nie tylko konkretnego pracownika, ale także wyposażania sal i bibliotek oraz jakości usług świadczonych w dziekanatach. Od stycznia do marca tego roku trwa badanie ankietowe oparte na zestawie nowych pytań, które można wypełnić przez internetowy system USOS. Uniwersytet Rolniczy kwestię wypełniania ankiet uregulował w 2007 roku, wprowadzając uniwersytecki system jakości kształcenia. Aby dany kierunek uzyskał akredytację, ankiety musi wypełnić odpowiedni odsetek studentów. Każdy kurs ocenia około 30 % studentów. Po analizie ankiet wyciągane są wnioski. Na Uniwersytecie Jagiellońskim zwolniono dziesięciu pracowników. Pracownicy chwaleni przez studentów są w różny sposób premiowani.

DZIENNIK POLSKI **19.02.2009 r.**

Kraków tworzy pierwsze w Polsce Centrum Biotechnologii. Uczelnie będą kusić studentów nowoczesnymi kierunkami.

Stworzenie Parku Lifescience ma połączyć naukę z biznesem i zahamować emigrację naukowców. Najlepsi będą mogli liczyć na dofinansowanie na rozkręcenie własnej działalności, porady zawodowe i pomoc przy pisaniu biznesplanów. Firmy zewnętrzne będą mogły zawierać kontrakty z naukowcami na pojedyncze zlecenia. Zakończenie inwestycji planowane jest na 2012 r. Jej koszt wyniesie około 200 mln zł. To pierwsze tego typu przedsięwzięcie w Polsce. Park LifeScience będą tworzyć trzy budynki przy ul. Bobrzyńskiego, służące do badań naukowych i działalności komercyjnej. Resort nauki chce, żeby uczelnie zwiększały limity przyjęć na biotechnologię i inżynierię biomedyczną. Uniwersytet Rolniczy zwiększył w tym roku limit przyjęć (75 miejsc) na biotechnologię o 15 dodatkowych miejsc. Podobnie postąpiły inne krakowskie uczelnie. Było to możliwe dzięki wsparciu Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego, które postanowiło wspierać kierunki strategiczne dla polskiej gospodarki. Wśród nich znalazła się właśnie biotechnologia. Najlepsi studenci mogą liczyć na stypendia motywacyjne w wysokości 1000 zł miesięcznie. Uniwersytet Rolniczy zamierza się starać o rozszerzenie limitu przyjęć i dofinansowanie również w przyszłym roku akademickim.

DZIENNIK POLSKI **25.02.2009 r.**

Dziurawy system stypendialny. Nadwyżki na kontach niektórych krakowskich uczelni.

Według ministerialnych wyliczeń, łączna kwota oszczędności na kontach uczelni publicznych i niepublicznych w całym kraju na fundusz pomocy materialnej resort przeznacza w sumie 1,5 mld zł. Uczelnie mogą wydać dotacje na stypendia socjalne, naukowe, stypendia dla doktorantów, zapomogi oraz bieżące remonty. Nadwyżka na Uniwersytecie Rolniczym wynika z faktu, że informacja o liczbie studentów podawana jest do Ministerstwa w listopadzie , a wtedy nie wiadomo jeszcze ile będzie osób uprawnionych do uzyskania pomocy stypendialnej pół roku później. Wszelkie powstałe nadwyżki przeznaczane są na remont akademików. Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego zapowiada szczegółową analizę wydatków wszystkich uczelni. Uczelnie publiczne, które zaoszczędziły ponad 30% z puli stypendialnej oraz uczelnie niepubliczne, które mają ponad 10% nadwyżki otrzymają mniejszą dotację na rok następny.

DZIENNIK POLSKI **27.02.2009 r.**

Otrzymali nominacje od prezydenta RP

Blisko 130 nauczycieli akademickich oraz pracowników nauki i sztuki otrzymało nominacje profesorskie od prezydenta RP – Lecha Kaczyńskiego. Nowymi profesorami zostali między innymi: Grzegorz Jamrozy i Wojciech Józef Ząbecki (Uniwersytet Rolniczy w Krakowie – nauki leśne), Stanisław Harasimowicz (Uniwersytet Rolniczy w Krakowie – nauki techniczne).

DZIENNIK POLSKI **9.03.2009 r.**

Kontrola studenckich portfeli

Studenci, którzy wyłudzają stypendia socjalne, stracą należne im świadczenia. Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego pracuje nad zmianą systemu. Zdarzają się przypadki, że ktoś niesłusznie pobiera stypendium socjalne, bo rodzice pracują nielegalnie za granicą lub prowadzą działalność gospodarczą i odliczają składki na ubezpieczenie czy podatek. Uczelnie mają ograniczone możliwości weryfikacji dokumentów składanych przez studentów. W Ministerstwie Nauki i Szkolnictwa Wyższego trwają prace nad zmianą systemu stypendialnego. Nowe przepisy mają pozwolić na dokładniejsze sprawdzenie stanu majątkowego

studentów i sprawiedliwszy podział środków. W Uniwersytecie Rolniczym rocznie odbiera się kilku osobom stypendium socjalne z powodu nie dostarczenia pełnej dokumentacji. Jednak Uczelni musi wystarczyć pisemne oświadczenie studenta, że nie zataił żadnych informacji. Próby wyłudzenia pieniędzy uczelnia może zgłosić do prokuratury. Rozwiązaniem mogłoby się okazać żądanie przez uczelnie zaświadczenia, czy dana osoba korzysta z ośrodka pomocy społecznej w przypadku, gdy student wykazywałby dochód poniżej 351 zł na osobę oraz przeprowadzanie wywiadów środowiskowych.

www.biolog.pl
www.kierunkistudiów.pl
www.studentnews.pl **10.03.2009 r.**

Dzień Otwarty Uniwersytetu Rolniczego w Krakowie

Uniwersytet Rolniczy im. Hugona Kołłątaja w Krakowie zaprasza kandydatów na studia na „Dzień Otwarty". Impreza odbywać się będzie 12 marca 2009 roku od godziny 10.00 do 14.00 w Centrum Kongresowym Uniwersytetu Rolniczego, przy al. 29 Listopada 46. Towarzyszyć jej będą prelekcje pod hasłem „Produkt Regionalny jako szansa rozwoju obszarów wiejskich". Podczas „Dnia Otwartego" maturzyści dowiedzą się wszystkiego na temat oferty dydaktycznej uczelni. Odbędzie się prezentacja podczas której Prorektor ds. Dydaktycznych i Studenckich przedstawi im ofertę edukacyjną Uniwersytetu. Podczas imprezy odbywać się będą interesujące wykłady dotyczące rolnictwa oraz Małopolski. Będą miały miejsce występy artystyczne, występ cheerleaderek i degustacja produktów lokalnych.

www.studentserwis.eu
www.studia.net
www.studente.pl
www.dlamaturzysty.pl
www.dlastudenta.pl **12.03.2009 r.**

Dzień Otwarty Uniwersytetu Rolniczego w Krakowie

12 marca br. od 10.00 do 14.00, w Centrum Kongresowym UR (al. 29 Listopada 46) odbywać się będzie Dzień Otwarty Uniwersytetu Rolniczego w Krakowie połączony z ogólnopolską konferencją pt. „Produkt Regionalny jako szansa rozwoju obszarów wiejskich". Podczas spotkania z młodzieżą zaprezentowana zostanie oferta dydaktyczna Uczelni, zasady rekrutacji w roku akademickim 2009/2010 oraz formy działalności studenckiej.

DZIENNIK POLSKI **12.03.2009 r.**

Kraków będzie kształcił magistrów dietetyków. Ofert pracy jest na razie niewiele.

Od przyszłego roku akademickiego dwie krakowskie uczelnie zamierzają kształcić dietetyków. Collegium Medium Uniwersytetu Jagiellońskiego planuje otworzyć nowy kierunek – dietetyka, a Uniwersytet Rolniczy, na Wydziale Technologii Żywności planuje uruchomić taką specjalizację. Dietetyka odgrywać będzie coraz większą rolę we współczesnym świecie. Mamy do czynienia z pewnego rodzaju epidemią otyłości. Ludzie niewłaściwie się odżywiają, dlatego będą potrzebować poradnictwa dietetycznego. Najprawdopodobniej od lutego 2010 r., na Uniwersytecie Rolniczym, w ramach kierunku technologia żywności i żywienie człowieka, studenci będą mogli wybrać specjalizację – dietetyka. Obecnie ten projekt jest w fazie zatwierdzania. Obecnie dietetykę można studiować m.in. w Warszawie, Bydgoszczy i Poznaniu. W Krakowie specjalistów od żywienia kształci jedynie Szkoła Policealna Pracowników Służb Medycznych i Społecznych nr 3.

DZIENNIK POLSKI **13.03.2009 r.**

Uniwersytet Rolniczy. Skosztuj, poznaj i zostań.

Uniwersytet Rolniczy na jeden dzień zmienił się w naukowe laboratorium i ekskluzywną restaurację w jednym. Odwiedzający mogli oglądać samych siebie przez kamerę termowizyjną, zobaczyli paliwa z rzepaku, soi czy kukurydzy, a także rośliny wyhodowane metodą in vitro. Przyszli studenci testowali produkty tradycyjne – chleb starowiejski ze smalcem, kiełbasę i jabłka.

GAZETA WYBORCZA **14-15.03.2009 r.**

Rektor. Nie menedżer.

Nie pracownik uczelni, a menedżer wyłoniony w otwartym konkursie. Profesor? Nie – wystarczy doktor. Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego proponuje zmiany w wyborach rektorów stawiające kandydatom mniejsze wymagania. Rektorzy krakowskich uczelni mówią, że projekt obniży ich prestiż. Pomysł zmian zapisany jest w projekcie „Nowego modelu zarządzania szkolnictwem wyższym", który został przedstawiony w Sejmie. Zgodnie z nim o najwyższe stanowisko na uczelniach mogą ubiegać się kandydaci po doktoracie z wykształceniem menedżerskim. Mają być wyłaniani w drodze otwartych konkursów. Do proponowanych zmian bardziej krytycznie odnoszą się władze krakowskich szkół wyższych. Jak podkreślił rektor Uniwersytetu Jagiellońskiego, prof. Karol Musioł – *Rektor musi reprezentować uniwersytet na poziomie merytorycznym i naukowym. Menedżerami na uczelniach są kanclerz lub kwestor.* Wiceprzewodniczący Konferencji Rektorów Akademickich Szkół Polskich, rektor Uniwersytetu Rolniczego prof. Janusz Żmija projekt nazwał „rewolucyjnym". – *Proponowane rozwiązania mogą pomóc małym uczelniom borykającym się z kłopotami finansowymi, z których prężnie działający menedżer może je wyciągnąć, ale nie są do zaakceptowania przez krakowskie środowisko akademickie*. Podobnego zdania są rektorzy AGH i Politechniki Krakowskiej. Proponowane przez resort zmiany mają na celu także zwiększenie odpowiedzialności gospodarczej i finansowej rektora.

DZIENNIK POLSKI **18.03.2009 r.**

Moda na studiowanie wielu kierunków. Na krakowskich uczelniach gwałtownie przybywa studentów, którzy wydłużają sobie studia nawet do 10 lat.

Tylko na Uniwersytecie Rolniczym liczba osób, które kształcą się na dwóch kierunkach wynosi obecnie 4410. 310 osób studiuje siódmy rok, 113 – ósmy, 53 – dziewiąty, a 12 – dziesiąty. Podobnie sytuacja wygląda na

innych krakowskich uczelniach. Na Uniwersytecie Rolniczym około 15% studentów uczy się dłużej niż 5 lat. Największa rotacja jest na kierunkach: rolnictwo, zarządzanie, ogrodnictwo oraz technika rolnicza i leśna. Niektórzy studenci przedłużają studia, żeby nie tracić studenckich zniżek, zatrzymać miejsce w akademiku, czy uciec przed wojskiem. Resort nauki planuje wprowadzić od roku akademickiego 2010/2011 limity na bezpłatne studiowanie. Każdemu studentowi przysługiwałoby 360 punktów zaliczeniowych na studiach pięcioletnich, 420 na sześcioletnich i 540 – na studiach międzywydziałowych. Po ich wykorzystaniu, za każdy dodatkowy miesiąc nauki student musiałby zapłacić. Ministerstwo liczy, że proponowany system zmobilizuje uczelnie do uruchamiania studiów międzywydziałowych, którym resort przypisuje wyższe limity punktowe. Pomysł budzi kontrowersje w środowisku akademickim. Przewodniczący Parlamentu Studentów zapowiada, że studenci będą negocjować pulę przyznawanych punktów. Studiowanie dwóch kierunków jest obecnie normą i pozwala lepiej przygotować się do wejścia na rynek pracy.

DZIENNIK POLSKI **24.03.2009 r.**

Dziki zamieszkały w Krakowie. Coraz więcej z nich rodzi się w mieście i nigdy nie poznają swoich naturalnych warunków.

Zwierzęta leśne przenoszą się do miast. W Krakowie jest już kilka tysięcy dzików, lisów, saren, borsuków, bobrów i jeleni. Gdyby wróciły do lasu, prawdopodobnie nie poradziłyby sobie – jak twierdzi prof. Andrzej Tomek z Uniwersytetu Rolniczego. Coraz więcej jest zwierząt, które urodziły się w mieście i nigdy nie poznały swoich naturalnych warunków. Najbardziej widoczne są dziki. Teraz ich populacja w mieście szacowana jest na około 100 sztuk. Miejskie dziki rosną szybciej, bo mają więcej pokarmu i wkładają mniej energii w jego zdobywanie. Stołówkę potrafią sobie urządzić w śmietniku, czy polu kukurydzy. Dziki mieszkają w Podgórzu, przy ul. Zawiłej i Jagodowej. Jednak najwięcej jest ich w Przegorzałach, Skotnikach, na zapleczu Carrefoura przy ul. Zakopiańskiej i w Borku Fałęckim, w pobliżu Solvayu. W Polsce zadomowiły się w 78 miastach. Za granicą ich ulubionym miastem jest Berlin, w którym mieszka około 1,5 tys. dzików. Według naukowców nie są to zwierzęta niebezpieczne dla ludzi. Jedynie locha z warchlakami może stanowić zagrożenie, jeżeli wejdzie się jej w drogę. Lisy natomiast poruszają się wzdłuż torów oraz ogródków działkowych. Jak przyznaje prof. Andrzej Tomek z UR – lisy są najbardziej sprytne i odważne. Oprócz lisów i dzików, w Krakowie zadomowiły się też sarny, jelenie, kuny, bobry i dzikie ptaki.

DZIENNIK POLSKI **28.03.2009 r.**

Unijne stypendia dla doktorantów.

Jednorazową pomoc w wysokości 10 tys. zł może otrzymać ok. 650 osób studiujących w Krakowie. Program stypendialny prowadzony przez Urząd Marszałkowski obejmie uczestników studiów doktoranckich na uniwersytetach: Jagiellońskim, Rolniczym, Ekonomiczny, Pedagogicznym, oraz Politechnice Krakowskiej, Akademii Górniczo-Hutniczej, Akademii Wychowania Fizycznego, w Instytucie Zootechniki Państwowego Instytutu Badawczego i kilku innych instytutach Polskiej Akademii Nauk. Na pomoc finansową przeznaczono 6,93 mln zł, z tego blisko 5,2 mln zł to dotacja z Europejskiego Funduszu Społecznego. Zarząd Województwa Małopolskiego na razie zatwierdził regulamin udzielania stypendiów, ale nie ogłosił jeszcze naboru chętnych na taką pomoc. Przyznane stypendia będzie można wydać na zakup potrzebnej aparatury, książek, sprzętu oraz sfinansowanie udziału w konferencjach. Unijne stypendia dla doktorantów będą podlegać opodatkowaniu jak dochody osób fizycznych.

Miesięcznik Studencki – MANKO **Marzec 2009**

Uczelniane souveniry

Szkoły wyższe starają się o jak największą promocję wśród studentów. Niektóre uczelnie mają własne sklepiki, prowadzone zazwyczaj przez uczelnianą fundację, gdzie można kupić uczelniane pamiątki. Są to przede wszystkim koszulki, kubki, długopisy, smycze itp. Tak jest na Uniwersytecie Jagiellońskim, Ekonomicznym i Pedagogicznym. Na Politechnice Krakowskiej i Uniwersytecie Rolniczym uczelniane souveniry rozdawane są bezpłatnie zaproszonym gościom. Uniwersytet Jagielloński posiada własne wino, Akademia Górniczo-Hutnicza – własne, okolicznościowe monety. Za monetę mosiężną trzeba było zapłacić 4 zł, a za srebrną 160 zł.

MIESIĄC W KRAKOWIE **kwiecień 2009**

Kształcimy w duchu nowoczesnego rolnictwa

Wywiad z prof. dr hab. Włodzimierzem Sadym, prorektorem ds. dydaktycznych i studenckich Uniwersytetu Rolniczego im. Hugona Kołłątaja w Krakowie.

W Polsce, podobnie jak na całym świecie, wyraźnie zmalało zapotrzebowanie na kierunki związane stricte z rolnictwem, przestały one odgrywać znaczącą rolę. Zauważamy natomiast bardzo duże zapotrzebowanie na badania w całym otoczeniu okołorolniczym. Na Wydziale Inżynierii Środowiska i Geodezji uczą się specjaliści z zakresu kształtowania przestrzeni pozarolnej. Na nowej specjalności – rozwój regionalny, studenci zajmować się będą badaniami z zakresu urządzania infrastruktury wiejskiej, osiedli, zaopatrzenia ich w wodę, kanalizację, badaniem gruntu i jego oddziaływania na akweny i cieki wodne itp. Ponadto duży zakres badań na poszczególnych wydziałach UR poświęcony jest zagadnieniom ochrony środowiska, ochrony przyrody, utrzymania bioróżnorodności. Na typowo technicznym Wydziale Inżynierii Produkcji i Energetyki prowadzone są bardzo ciekawe badania z zakresu wykorzystania dostępnych źródeł energii. Od nowego roku akademickiego uruchomiony zostanie nowy kierunek studiów – Architektura Krajobrazu – studia międzywydziałowe. Poruszane będą tam zagadnienia nieco odmienne niż na Politechnice Krakowskiej. Studenci UR w większym zakresie powinni poznać zróżnicowanie gatunkowe

roślin, nabyć umiejętność doboru tych gatunków do konkretnych miejsc projektowania. Od kilku lat na Uniwersytecie Rolniczym funkcjonuje Biuro Karier i Kształcenia Praktycznego, a od przyszłego roku ma zacząć działać inkubator przedsiębiorczości.

www.krakow.dlastudenta.pl **2.04.2009 r.**

Koncert Chóru Uniwersytetu Rolniczego w Krakowie

Centrum Jana Pawła II oraz Chór Uniwersytetu Rolniczego w Krakowie serdecznie zapraszają na Mszę Św. o kanonizację Sługi Bożego Jana Pawła II oraz na koncert Chóru UR w Krakowie. Msza Św. odbędzie się 5 kwietnia o godz. 18:00 w Kościele pw. św. Piotra i Pawła w Krakowie, ul. Grodzka 52 A. Oprawa muzyczna Mszy Św. – Chór Uniwersytetu Rolniczego w Krakowie.

www.krakow.dlastudenta.pl **2.04.2009 r.**

Stypendia dla młodych pracowników naukowych Uniwersytetu Rolniczego w Krakowie

Już po raz trzeci w krakowskim Uniwersytecie Rolniczym odbędzie się wręczenie nagród dla młodych pracowników na wsparcie ich badań naukowych z zakresu nauk rolniczych, leśnych, społecznych lub pokrewnych. O przyznanie stypendium mogli ubiegać się pracownicy UR ze stopniem naukowym doktora (uzyskanym w ciągu ostatnich pięciu lat), dla których Uniwersytet jest podstawowym miejscem zatrudnienia. Dodatkowym kryterium był wiek – do 35 lat. Komisja przyznała 5 stypendiów o łącznej wartości 80 000 zł.

Laureatami dwóch stypendiów o wartości 25 tys. złotych, ufundowanych przez Państwa Alinę i Jana Wagów zostali: dr inż. Joanna Zubel (Wydział Hodowli i Biologii Zwierząt) oraz dr inż. Krzysztof Buksa (Wydział Technologii Żywności). Laureatami stypendiów o wartości 10 tys. złotych ze środków Własnego Funduszu Stypendialnego zostali: dr inż. Marcin Pietrzykowski (Wydział Leśny), dr inż. Agnieszka Policht-Latawiec oraz dr inż. Aneta Grabowska (Wydział Ogrodniczy). Stypendia wypłacane będą przez okres 10 miesięcy.

www.krakow.dlastudenta.pl **2.04.2009**

Koncert Grupy Bez Jacka

Informacja o koncercie Grupy Bez Jacka, który odbędzie się 3 kwietnia 2009 r. o godzinie 20.00 w Klubie Akademickim ARKA. Dodatkowo zaproszenie na IV Konkurs piosenki poetyckiej i turystycznej o nagrodę przewodniczącej Uczelnianej Rady Samorządu Studentów Uniwersytetu Rolniczego w Krakowie.

GAZETA WYBORCZA **3.04.2009 r.**

Sonda uliczna. Dlaczego przychodzą?

Jak co roku 2 kwietnia pod słynne papieskie okno w kurii przy ul. Franciszkańskiej 3 w Krakowie ciągną tłumy. Ludzie przychodzą pojedynczo i całymi rodzinami. To już tradycja. Joanna Gądek i Grzegorz Szymlak, studenci I roku Ogrodnictwa z Marketingiem na Uniwersytecie Rolniczym też przyszli pod okno. Jak zgodnie stwierdzili – *Oboje mamy poczucie, że możemy się do polskiego papieża zwrócić w trudnych dla nas chwilach, a on nam pomoże. Pokolenia JP2 to trudne wyzwanie, ale staramy się jakoś dosięgać do tej poprzeczki.*

www.krakow.studentnews.pl
www.sprawynauki.lap.pl
www.edukacyjnykrakow.pl

4.04.-6.04.2009 r.

Uroczyste wręczenie stypendiów dla młodych naukowców UR

6 kwietnia br., o godzinie 13.00, w Uniwersytecie Rolniczym odbędzie się uroczyste wręczenie stypendiów dla młodych pracowników naukowych UR, ufundowane przez Państwa Alinę i Jana Wagów w ramach Własnego Funduszu Stypendialnego UR.

Stypendia przeznaczone są na wsparcie badań naukowych z zakresu nauk rolniczych, leśnych, społecznych lub pokrewnych. Spośród zgłoszonych projektów Komisja wyłoniła zwycięzców i przyznała 5 stypendiów o łącznej wartości 80 000 zł. Laureatami dwóch stypendiów o wartości 25 tys. złotych, ufundowanych przez Państwa Alinę i Jana Wagów zostali: dr inż. Joanna Zubel (Wydział Hodowli i Biologii Zwierząt) oraz dr inż. Krzysztof Buksa (Wydział Technologii Żywności). Laureatami stypendiów o wartości 10 tysięcy złotych ze środków Własnego Funduszu Stypendialnego zostali: dr inż. Marcin Pietrzykowski (Wydział Leśny), dr inż. Agnieszka Policht-Latawiec oraz dr inż. Aneta Grabowska (Wydział Ogrodniczy). Stypendia wypłacane będą przez okres 10 miesięcy.

DZIENNIK POLSKI **4.04.2009 r.**

Warto wiedzieć. Koncert Chóru Uniwersytetu Rolniczego

Koncert Chóru Uniwersytetu Rolniczego po mszy św. o kanonizację Jana Pawła II o godz. 18 w kościele św. Piotra i Pawła (ul. Grodzka 52A).

DZIENNIK POLSKI **6.04.2009. r.**

Bitwa na poduszki

Ponad 1000 osób walczyło na poduszki na Rynku Głównym; podobnie było w ponad stu miastach na całym świecie w związku ze Światowym Dniem Bitwy na Poduszki (Word Pillow Fight Day). W okolicach pomnika Adama Mickiewicza zebrały się drużyny. W składzie przeważali studenci. Słychać było studentów AGH, Uniwersytetu Rolniczego, Uniwersytetu Jagiellońskiego, Politechniki Krakowskiej i Uniwersytetu Ekonomicznego. Oficjalnie walka trwała około kwadransa, ale spore grupy osób walczyły dalej.

POLSKA GAZETA KRAKOWSKA **7.04.2009 r.**

Hojni absolwenci dają stypendia

Alina i Jan Wagowie, którzy ukończyli Uniwersytet Rolniczy w latach 70. nie zapomnieli o swojej uczelni. Wczoraj z własnej kieszeni, już trzeci raz z rzędu ufundowali stypendia dla młodych naukowców. Dwóch doktorów otrzymało po 25 tys. zł. Jak podkreślił Jan Waga – *Te stypendia to nie tylko spłata długu wobec rodzimej uczelni. Inwestowanie w naukę to najlepszy sposób zwiększania konkurencyjności naszej gospodarki.*

Opracowanie: mgr inż. Izabella Jachimczyk

Wybrane zdjęcia nadesłane na konkurs fotograficzny

Fot. Grzegorz Styrna

Fot. Jacek Słupski

Fot. Sylwia Kunka

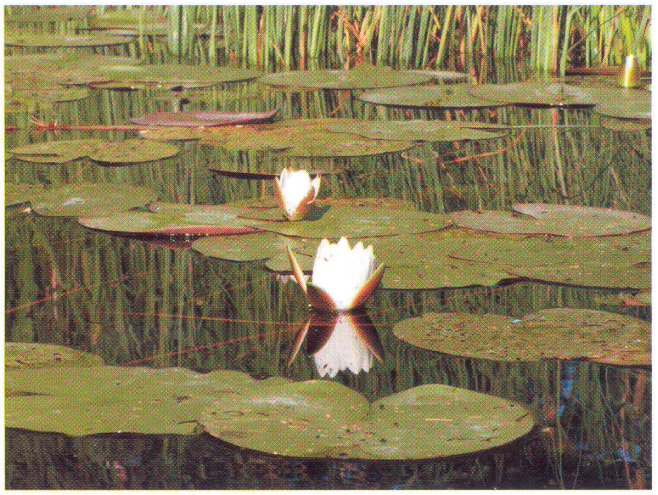

Fot. Paweł Lisek

04. 2009

www.ur.krakow.pl